ALICE McGREGOR

Interpretul de vise

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Încordându-se sub greutatea fiicei sale care-i adormise în brațe, Sonny urmă șirul pasagerilor care coborau din avion în aeroportul prost luminat din Albuquerque. Jessie, care împlinise cinci ani, dormea profund și, deși îi era greu s-o ducă astfel, Sonny privi în jur după doctorul care urma să-i fie șef.

Pe măsură ce lumea se mai risipi, atenția îi fu atrasă de un indian înalt, care stătea retras, cu spatele rezemat de ușă și un picior lipit de perete, privind-o lung.

Ușor speriată, Sonny strânse copilul la piept. Continuă să se uite în jur, închipuindu-și că-l va vedea pe Cliff apărând din vreun colț. Dar fostul ei soț nu știa unde se afla acum. Se asigurase că de data asta n-o va mai găsi. Sau nu era așa?

Își apăsă ușor obrazul de părul mătăsos al copilei, strângând-o încă o dată protector la piept, gest din care și ea însăși își luă puterea de a merge mai departe.

Îi mai aruncă o privire indianului, care continua s-o privească. Oare el era doctorul? Îl studie atent de data asta; purta o o centură viu colorată și o curelușă albastră la mână. Nu, nu putea fi el. Agenția îi spusese că doctorul Delaney era din Boston. Acest bărbat părea din partea locului.

Dar bărbatul își coborî piciorul încălțat cu cizmă de pe perete, își închise capsele buzunarelor de la cămașa de blugi și porni spre ea. Mai purta și o jachetă cu franjuri, din piele maro– închis, avea umerii foarte largi și parcă se legăna când mergea.

Poate nu era indian. Avea trăsături regulate, frumoase, putea fi un american nativ, dar când se apropie, văzu că avea părul castaniu– deschis și ochi albaștri– cenușii.

Venea direct la ea, privind-o atât de intens, încât inima începu să-i bată mai tare. Deși se temea, Sonny se îmbărbătă singură. Acest bărbat nu putea avea nicio legătură cu Cliff. Nimeni din anturajul fostului ei soț n– avea habar unde se afla acum. Nu aveau cum să afle atât de repede.

Omul se opri în fața ei.

– Agenția nu mi-a spus că asistenta vine cu un copil. N-avea nici urmă de accent. Ești Sonny Smith, nu?

– Sunteți doctorul Delaney?

Sonny răsuflă ușurată.

El îi zâmbi, ochii sclipindu-i amuzați o clipă pe fața cu ten auriu.

– Nu mi se spune așa pe aici, ci Joseph.

Sonny își sprijini copilul pe șold și-i întinse mâna.

– Lasă-mă să te ajut. Cu o mișcare rapidă, i-o luă pe Jessie din brațe.

Surprinsă de felul lui rapid de a acționa, ea prinse copilul de picioare. Vru să protesteze, dar nu putu. Doar un oftat îi scăpă, deși ar fi vrut să țipe, să-și revendice copila.

– E în ordine, zise el. O țin eu.

Calmându-se la gândul că omul chiar era medicul care o angajase, Sonny lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Bărbatul probabil voia să-i fie de folos. Ea nu-și putea permite să facă o scenă.

– Vino, zise el. Te duc la mașină, apoi mă întorc să-ți iau bagajele. S-a anunțat o furtună pe drumul nostru; n-aș vrea să fim prinși în ea. El se întoarse, ținând cu grijă copila.

– Stai! zise Sonny.

El se întoarse spre ea, cizmele lui scârțâind pe pdea.

Ignorând nerăbdarea de care dădea dovadă, îl întrebă:

– Ți-aș putea vedea actele?

– Ce acte?

– Actele de identitate, îi explică ea. Vreau să văd dacă ești într-adevăr doctorul Delaney. Femeia se uită la fețișoara rotundă a lui Jessie care se lipise de umărul bărbatului. Înainte de a pleca undeva cu acest bărbat, trebuia să știe cine este.

El o privi și trăsăturile părură că i se crispează. Sonny așteptă încercând să nu tremure, să nu lase să se vadă că se teme, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu vădit dispreț, omul o luă pe Jessie într-o mână în timp ce cu cealaltă începu să scotocească prin buzunarul de la piept al cămășii de blugi. Scoase de acolo un portofel, îl deschise, apoi i-l întinse.

Sonny luă portofelul de piele și-l simți uimitor de moale și de cald, doar fusese ținut la piept de către bărbatul din fața ei. Mâinile femeii începură să tremure în timp ce încerca să se concentreze asupra actelor. În permisul de conducere schimbat recent, eliberat de New Mexico era identificat drept Joseph Still Waters Delaney. Din fotografie, el îi zâmbea cu un chip destins.

– Still Waters? citi ea.

– Da, este numele meu Navajo. Omul își luă portofelul și-l îndesă înapoi în buzunar. O privea amuzat. Pot să-ți văd și eu acum permisul? zise el.

– Nu, se grăbi ea. Apoi simți o senzație cumplită, că nu are aer. L-am pierdut. Trebuie să obțin altul aici.

– Bine, să mergem. Vreau să ajungem înaintea furtunii.

***

Drumul dură peste două ore, noaptea fiind la fel de liniștită ca și omul aflat lângă ea. Dar Sonny se bucura de această liniște. Nu avea chef de discuție. Ajunsese aici, nu i se

cunoștea numele adevărat, trebuia să se gândească la siguranța ei și a copilei. Dacă vorbea, urma să fie forțată să mintă, mai curând sau mai târziu. Și indiferent cât era de justificată minciuna, faptul că trăia sub o falsă identitate, o deranja.

Se întoarse să mai arunce o privire spre Jessie, de pe locul din față al Chevy– masinaului ,căruia omul îi spunea mașină. Jessie continua să doarmă, simțindu-se confortabil între păturile în care o învelise doctorul. Fețișoara ei părea liniștită, destinsă, ușor îmbujorată în lumina lunii aflate pe cerul limpede al nopții.

Faptul că fetița dormea atât de liniștit o făcu pe Sonny să se simtă mai bine, mai relaxată. Făcuse o mutare bună găsindu-și o slujbă sub un nume de împrumut. Ordinele restrictive nu dăduseră rezultat. Cliff venise după ea oriunde s-a dus.

Va face orice pentru a-l ține departe de fetiță pe el și amenințările lui.

Lăsându-și temerile deoparte își dădu părul castaniu după urechi și se ghemui și ea în pătura dată de doctor. Inhală mirosul plăcut de săpun și de piele care era și al bărbatului de lângă ea.

O cuprinse o căldură plăcută și pulsul parcă i se acceleră. Ignoră senzația, nevrând să-și cerceteze reacțiile chiar atunci. Afară, peisajul se schimbase trecând de la câmpie la un orășel în care ningea, apoi la sălbăticie și la un drum îngust.

Luminile masinaului puneau în evidență la fiecare curbă pinii care erau tot mai deși pe măsură ce se apropiau de munte.

Tăcerea o învăluise, singurele zgomote erau cele făcute de motor, sau de roțile mașinii. Două animale sculptate în lemn atârnau de oglinda mașinii, orientate față în față.

Sonny era epuizată după lunga călătorie, dar acum era mai liniștită și simți nevoia să spună ceva ca să întrerupă tăcerea prelungită.

– Nu cred că va fi furtună, se aventură ea. Vocea ei sună straniu după acea lungă tăcere.

Bărbatul o privi pentru prima oară de când urcase în mașină.

– Întotdeauna este calm înaintea unei furtuni puternice.

Vocea lui puternică, plăcută, o făcu să se înfioare, fără să știe de ce.

Studie intrigată profilul bărbatului. Avea trăsături dure dar armonioase, puse în evidență de lumina lunii. Hainele, trăsăturile, pometii înalți erau ale unui indian pur, și cu toate acestea părea un bărbat rafinat.

– Nu ești indian, nu? îl întrebă. Sonny se rușină când bărbatul se întoarse, privind-o lung.

– Sunt corcitură, zise el, nu fără oarecare amuzament.

Sonny simțea că este un om bun, dar nu putea să scape de îndoială. Oare se putea bizui pe propria-i rațiune? La început, și Cliff păruse un om la fel de bun.

Se străduí să-l dea uitării pe fostul ei soț, dar și starea ei de confuzie. Își așeză mai bine pătura cu care se învelise, găsi o poziție mai comodă. Dar bărbatul o privi din nou cu un zâmbet pe chip, iar inima ei începu să bată mai tare. Cu toate acestea, reuși să vorbească pe un ton normal.

– Mi s-a spus că ești din Boston. De fapt, nu ești cum m-am așteptat.

El continua să zâmbească.

-Este bine și așa.

Momentul trecu. Sonny știa că nu era normal și politicos să-i pună prea multe întrebări, dar altfel nu avea cum să afle câte ceva despre el.

– De când trăiești aici?

– De opt ani, îi răspunse el scurt.

– Și ce te-a adus aici, la început?

Bărbatul se întoarse cu fața spre ea și-i spuse:

– Aș putea să te întreb același lucru. Bărbatul ridică din sprâncene și, după o pauză, spuse: dar n-o voi face.

– Îmi cer scuze; voiam doar...

– Nu trebuie să te scuzi. Am venit aici la început ca să aflu câte ceva despre tatăl meu, care era indian. N-am crescut alături de el.

Făcu din nou o pauză, apoi continuă: dar când am ajuns aici era prea târziu. Mai am totuși o parte din familie, dar locuiește în oraș. Ți-o voi prezenta pe mătușa mea, când ajungem acasă.

Cuvintele lui i se părură ciudate deși aveau și o ușoară resemnare, care o intrigă mai mult ca orice. Cu toate acestea, Sonny nu mai insistă. Nu depășise durerea resimțită de pierderea propriului tată, deși trecuse destul timp de atunci. Nu simți nevoia să împărtășească această pierdere cu doctorul Joseph Delaney.

Deodată, el părăsi șoseaua principală.

– Peldano Desnudo, zise el, atingându-i ușor brațul pentru a o face atentă." Culmea despădurită".

– Poftim? spuse Sonny, confuză.

– Denumirea localității spre care ne îndreptăm. El zâmbi, de parcă s-ar fi așteptat la o asemenea reacție din partea ei.

– Ciudat nume pentru un oraș.

– Nu este atât de ciudat, zise doctorul. Când s-au stabilit aici primii spanioli, cu patru secole în urmă, a izbucnit un incendiu de proporții chiar în inima muntelui Nascimiento și de atunci, pe munte nu mai cresc copaci. Ridică din umeri. De aici vine numele.

Pe fereastră apărură lumini. Apoi, un semn care le atrăgea atenția trecătorilor că se aflau lângă un motel. Sonny începu să se simtă în siguranță.

– Unde este clinica?

– La celălalt capăt al orașului. Lângă casa mea. Este reconstruită recent. Cred că te vei simți bine la noi cât vei sta aici.

Din fața lor apăru un alt vehicul, un Bronco alb cu dungi roșii.

– Asta este mașina șerifului. Joseph se încruntă și ea simți că nu-i făcea plăcere să-l vadă.

Frână masinaul când șeriful opri lângă ei și coborî geamul. Aerul rece năvăli în interiorul mașinii.

– Bună seara, Joe. Șeriful privi pe lângă el, apoi schiță un zâmbet. Bună seara, doamnă.

Sonny văzu chipul unui mexican cam neplăcut.

Abia reuși să-i întoarcă zâmbetul. Acest bărbat reprezenta legea, iar ea făcea uz de o identitate falsă.

Joseph privi spre ea.

– Este mai bine să mă grăbesc, până nu începe furtuna.

Șeriful încuviință și-și ridică mâna la pălărie în semn de drum -bun.

– Noapte bună, le spuse .

masinaul se puse în mișcare. Doctorul ridică geamul, oprind astfel aerul rece să mai pătrundă; cu toate astea nu se detensionă atmosfera din interior.

După o vreme, când începură să se vadă alte lumini, Joseph îi spuse:

– Am ajuns.

Sonny se întreba dacă bănuia cumva prin ce trecuse ea cu câteva momente în urmă. Cât de des va fi nevoită să-l vadă pe șerif?

Doctorul opri mașina și arătă spre stânga:

– Clinica este acolo. O vei vedea mâine.

Deodată, se auzi glăsciorul Jessiei:

– Mami, unde suntem?

Sonny se întoarse spre ea și-i zâmbi. Fetița ei avea un chip drăgălaș, cu părul blond cârlionțat, care acum, după somn, îi cădea în ochi.

– Te-ai trezit, micuțo? Am ajuns, suntem în New Mexico.

Fetița se frecă la ochi.

– Am coborât din avion?

Joseph începu să râdă. Se întoarse spre Jessie și-i făcu semn cu ochiul, strengărește.

– Am coborât de mult din avion. Îmi pare bine să te cunosc, Jessie. Acum vom intra în casă. Se pare că mătușa mea nu s-a culcat încă.

***

Luându-i bagajele, el o conduse pe aleea de pe care fusese îndepărtată zăpada, care ducea la verandă.

Sonny începu să tremure și strânse pătura în jurul fiicei ei, conducând-o pe alee. O indiancă deschise ușa și mirosul de lemn ars le invadă nările.

– Ați ajuns! exclamă femeia. Ai și o fetiță? O fixă pe Jessie. Se aplecă apoi spre ea și cele două coliere de turcoaz pe care le purta la gât se clătinară încet . Mă bucur că ai venit. Mă cheamă Anna. Tu ești...?

– Jessie, răspunse fiica Sonnyei privind-o cu ochi mari.

– Mă bucur să te cunosc. Anna își trecu o mână prin părul negru, acum cărunt. Vă rog, intrați.

Casa o atrase imediat pe Sonny. Era caldă, foarte primitoare. Pe jos văzu covoare țesute manual, carpete asortate cu draperiile și perdelele. Decorul era minunat, o casă în adevăratul sens al cuvântului, unde nu te puteai simți decât binevenit. Pe pereți, se aflau covoare țesute manual, picturi și rafturi pe care se aflau articole de olărit și alte obiecte de decor, caracteristice sud– vestului.

– E târziu, spuse Anna, atingând-o ușor pe Sonny, care privea vrăjită în jur. O să vă conduc în camera voastră. Îi zâmbi din nou lui Jessie. Vom avea tot timpul mâine să vedem tot ce ne interesează.

Jessie o urmă pe Anna, iar Sonny veni în urma lor, conștientă că Joseph se afla în spatele ei cu bagajele. Cizmele lui făceau zgomot pe podele. Sonny se întoarse spre el când traversară holul cel mare de la intrare. El nu-i zâmbi, o privi doar. Sonny simți că nu mai poate respira. Ce se întâmpla cu ea? N-ar fi acceptat această slujbă, dacă ar fi știut că prezența doctorului o va tulbura atât de tare. Abia își vorbiseră și cu toate asta el o făcea să simtă ceva ce nu mai simțise de mult. Nu era ceva ce ar fi trebuit să simtă acum.

***

Sonny și fiica ei se stabiliră în camera oferită de Anna. Își așezară cele câteva haine pe care le aduseseră, iar Jessie își puse patinele pe un raft într-un dulap de la intrare. Le aranjă cu grijă cu șireturile înăuntru, așa cum o învățase antrenorul.

– Aici nu cred că există patinoar.

Sonny știa că vor fi multe situații atipice aici, că vor trebui să se adapteze. În cele șaisprezece luni pe care le trăiseră la Seattle, Jessie patinase zilnic la un patinoar de lângă acel centru în care Sonny o lăsa în timpul zilei.

Simți o strângere de inimă. Oare asta era soarta lor, să trăiască precum nomazii?Abia se obișnuiau într-un loc, apucau să cunoască oameni, să se împrietenească, apoi fugeau din locul acela pentru că fostul ei soț le descoperea. Chipul lui schimonosit, amenințător, îi apăru în fața ochilor. Parcă îi simțea degetele puternice strângând-o de gât, amenințările pe care le profera. Chiar dacă va trebui să fugă toată viața de el o va face, pentru ca fiica ei să fie în siguranță.

Încercă să renunțe la aceste gânduri.

– Vino, draga mea, să ne odihnim puțin. Mâine vom cunoaște mai bine acest loc, după cum ți-a spus Anna.

– Îmi place Anna, mamă. Deja în pijama, Jessie se urcă în vârful patului. Stau aici ca o adevărată prințesă indiană.

Sonny zâmbi. Probabil că Anna avea în jur de șaizeci de ani, se gândi ea.

Se așeză pe marginea patului, își scoase ciorapii, apoi își fricționă picioarele să le încălzească.

Realiză că nu avea garderoba potrivită pentru clima de aici.

Se întinse apoi lângă Jessie.

– Culcă-te, draga mea; eu o să mai stau un pic trează.

– Bine, mami. Pot să las lumina aprinsă?

– Sigur că da. Sonny își sărută fiica și o înveli. Jessie adormi imediat.

Sonny rămase așa cum era, cu ochii deschiși, privind în jur, încercând să asimileze tot ce vedea, tot ce trăise în ultimele ore. Casa în care se afla avea doar câțiva ani vechime, era foarte plăcută și primitoare. Un tălmăcitor de vise se afla deasupra patului, țesut în lână și pene, în stil indian tradițional. Le văzuse doar în cataloage. Iar acum se afla undeva în sud– vest, dormind sub un astfel de simbol americano– indian, simbolul viselor plăcute. Dar Sonny știa că nicio superstiție nu-i va putea schimba soarta. Nici un simbol nu va putea pune capăt coșmarului în care trăia de atâta timp.

Liniștea nopții fu întreruptă de țipătul unei bufnițe. Se trezi imediat și sări în picioare speriată. Numai după câteva clipe realiză unde se afla și că adormise așa cum venise îmbrăcată, de pe drum.

Afară, vântul bătea cu furie. Casa părea foarte sigură deși în răstimpuri i se părea că se mișcă pereții din cauza vântului puternic. Furtuna începuse. Nu-i venea să creadă că era adevărat. Când sosiseră cerul era atât de limpede, plin de stele. Îi apăru în fața ochilor imaginea doctorului Jospeh Still

Waters Delaney și inima începu să-i bată cu putere. Se înfioră la gândul că va trebui să treacă prin astfel de evenimente nedorite, ca această furtună. Nu-i plăceau fenomele naturale extreme.

Trase aer adânc în piept de câteva ori ca să-și potolească panica și mai înveli o dată fetița. O privire aruncată ceasului de mână îi spuse că era miezul nopții. Poate o ceașcă de ceai sau o cană cu lapte ar mai liniști-o. Era sigură că va găsi bucătăria, fără să deranjeze pe nimeni.

Ajunsă la ușă își mai privi odată fiica adormită, apoi ieși din încăpere, pornind pe hol. Gresia era rece sub picioarele ei. Era răcoare în casă.

Auzi voci dintr-o altă încăpere aflată undeva în față și se opri uimită să constate că Joseph și mătușa sa nu se culcaseră încă. Îl zări prin ușa întredeschisă pe Joseph cu o carte în mână. O șuviță de păr îi căzuse pe față. Sonny simți din nou că reacționează ciudat la vederea lui și se opri surprinsă de propria-i reacție. De ce trebuia să fie atât de chipeș?

***

Joseph lăsă cartea pe măsuța de cafea și-și privi mătușa.

– Micuța e foarte frumoasă, zise ea. Va fi grozav să avem un copil în casă.

– N-aș vrea să te obișnuiești cu ea.

El mai angajase asistente, dar plecaseră toate imediat ce realizaseră că se aflau într-un ținut atât de izolat.

– Poate această asistentă te va surprinde. Dacă va rămâne?

– O să vedem cât de bună este ca asistentă, mormăi Jospeh.

– Nu mai fi cârcotaș, îi spuse Anna. Dacă ești așa, nu este de mirare că nu rămâne aici nici o asistentă. Anna plecă după ce-i ură noapte bună. Probabil camera ei se afla în altă parte a casei.

Nu este de mirare că nu rămâne nici una, spusese Anna.

Joseph nu se considera un cinic. Dar această Sonny Smith va pleca destul de repede, fără îndoială. Observase asta în ochii ei mari albaștri, speriați. Nu știa din ce motiv, dar această femeie parcă se ferea de cineva.

Chipul ei angelic îi apăru în fața ochilor, simți în nări mirosul ei primăvăratic. Preferă să nu se mai gândească la ea, sau s-o facă detașat, deși nu-i era prea ușor. Își aminti cum logodnica îl părăsise, cum mama încercase să-i explice că femeia avusese motive s-o facă. Nu suportase această sălbăticie.

Dar amintirile dispărură, lăsând în urmă doar chipul acestei tinere care apăruse în viața lui de câteva ore. Din clipa în care o văzuse, își dorise s-o ia în brațe, s-o facă să se simtă în siguranță.

– Ai avut dreptate în privința furtunii.

Vocea ei melodioasă îl trezi din gânduri. Ridică privirea și o văzu pe Sonny, cea la care tocmai visa cu ochii deschiși.

Veni spre el, ținându-și brațele încrucișate.

– Se pare că este una puternică.

Ochii ei mari albaștri erau speriați, era îmbujorată. Se așeză pe sofa în fața lui.

– Nu-mi plac furtunile.

El o privi lung.

– Ai trăit în zone unde ninge?

– Nu chiar. Am trăit în Florida. Acolo erau uragane.

El o privi lung, observând că îi tremurau mâinile pe care le ținea în poală.

– Ești speriată.

Ea lăsă ochii în jos și-și îndreptă umerii.

– Mă voi descurca.

Joseph ridică din umeri, încercând să se convingă că nu simțea nimic pentru femeia din fața lui. Își dori să nu fi simțit nimic, dar teama ei era palpabilă. Plutea în aer.

Joseph reacționă ca medic și se întrebă dacă nu era bine să-i dea un sedativ ușor.

Apoi își spuse că nu era bine. Un strop de alcool i-ar fi făcut mai bine. O va ajuta să se relaxeze.

Se ridică și mai puse un buștean pe foc apoi scoase o sticlă de tequila și două pahare dintr-un bar mic.

– Te va ajuta să te încălzești. Se așeză lângă ea pe canapea și scoase dopul sticlei. Îi turnă lichidul cu aspect de ambră.

Dădu el primul paharul peste cap apoi zâmbi când ea îi imită gestul. Observă că femeia se cutremură.

– Te simți bine ? o întrebă el.

Ea încuviință și puse paharul pe masă. Cu ochii deveniți mai grei, ea îi spuse:

-Mulțumesc. Bănuiesc că este o prostie, dar mă tem de furtună. Obrajii i se colorară brusc și se sprijini de spătarul canapelei. Avea gene lungi, negre. Am trecut prin furtuni groaznice în copilărie. Zăpadă n-am prea văzut, însă.

– N-ai de ce te teme, zise Joseph și-și mai turnă un pahar.

O cercetă cu atenție. Femeia stătea cu mâinile în poală; nu avea manichiură. Avea mâini muncite deși era frumoase și delicate, ca și restul făpturii ei. De altfel, toată făptura ei era un contrast. Era zveltă, părea fragilă, dar era mai puternică decât părea.

– Aici nu există pericole, spuse el. N-ai văzut niciodată zăpadă?

Sonny scutură in cap.

– Doar în filme. Încercă să zâmbească. Este atât de frumos când ninge liniștit.

Joseph zâmbi. Tequila făcuse minuni. Puse paharul pe masă, întinzându-i mâna.

– Vino cu mine. Vreau să vezi ceva. Ea păru că se crispează dintr-o dată, dar Joseph insistă. Vino, poți vedea zăpada de aproape.

Ea ezită nehotărâtă, apoi îi întinse mâna.

Părul ei mirosea a flori. Joseph făcu un pas înapoi, prea conștient de prezența ei. Femeia asta venise aici să caute o slujbă.

Sonny trecu pe lângă el, atingându-se în grabă de el. Ce se întâmpla cu el? Femeia era aici pentru o slujbă. Nimic mai mult.

O conduse într-o altă cameră mai mică unde se afla un televizor, apoi trecură de acolo într-un fel de cameră cu pereții de sticlă care adăpostea o piscină.

În zilele de vară, stelele se puteau vedea foarte ușor pe cer, dar nu și în noaptea asta. Vântul bătea cu putere. Joseph aprinse lumina și Sonny murmură, uimită de ceea ce vedea:

– O, e superb! Am crezut că ...

– Am vrut să vezi zăpada. Joseph porni pe lângă piscină. Uneori este foarte frumos aici. Șterse o parte a geamului cu mâneca, de unde puteau să vadă vârfurile pinilor aplecate de furtuna sălbatică.

Sonny se înfioră, dar luptă împotriva acestei temeri nejustificate. Nu era un uragan!

– Vino aici, murmură el, conducând-o spre peretele de sticlă.

Sonny veni lângă el, simțind că trupul lui puternic felul lui calm de a fi, o liniștea. Afară vântul sufla cu sălbăticie. Era cumplit de frig, dar în interior era cald și se simți cuprinsă de o căldură plăcută care o dezorientă. Își așeză palmele pe sticlă simțindu-i răcoarea.

– E grozav să intri aici venind din frigul de afară, zise el.

Sonny îi zâmbi.

Îi citise gândurile?

Întoarse fața spre el și-i văzu ochii lucind în întuneric.

– Poți folosi piscina oricând dorești. Tot ce am este și al tău. Vreau ca tu și fiica ta să vă simțiți ca acasă, atât cât veți sta aici.

Vorbele lui erau pline de amabilitate, dar ea îi aminti ce-i pusese mătușii sale. Credea că nu va rămâne mult aici. Sonny simți brusc că nu era bine să se lase atrasă de acest bărbat. Cliff putea să afle și de acest loc și atunci trebuia să fugă. Dar nu înainte ca doctorul Delaney să afle că era o asistentă foarte bună, care se putea descurca oriunde.

Capitolul 2

Sonny se trezi într-o liniște suspectă, care, desigur, o alarmă imediat.

Se ridică. Patul de lângă ea era gol. Unde era Jessie? Îmbrăcă repede un halat și ieși pe hol. Simți imediat miros de șuncă prăjită. Poate că fiica ei era în bucătărie. Apoi o auzi râzând undeva, afară.

Sonny ieși pe terasă, unde se afla o stivă de lemne, apoi o văzu pe Jessie jucându-se cu Anna cu zăpadă. Fiica ei avea obrajii îmbujorați.

Văzând-o, fetița întinse mâinile spre ea:

– Uită-te , mami, am făcut un om de zăpadă!

– L-am văzut, draga mea. Sonny se mai liniști, văzându-și fiica atât de fericită. Privi lung omul de zăpadă și zâmbi.

Anna veni spre ea, scuturându-și zăpada de pe mănuși.

– Fetița ta este atât de dornică de joacă!

Deocamdată se simte bine în hăinuțele pe care i le-am improvizat, dar va avea nevoie de haine mai groase aici. În special încălțări.

Sonny se uită la picioarele lui Jessie, acoperite cu niște pungi de plastic legate sub genunchi.

– Nu arată prea grozav, dar este uscată la picioare. Ghetuțele pe care le avea nu erau de– ajuns.

Sonny privi copacii din jurul casei, dealurile acoperite de zăpadă. Era un peisaj desprins dintr-o felicitare de Crăciun.

– Stai liniștită, n-o las să se depărteze, zise Anna.

Sonny în mulțumi, simțind instinctiv că va putea avea încredere în această femeie.

– Stai cu Anna, îi spuse fiicei sale. Se întoarse apoi în casă. Trebuia să facă ceva ca să-i creeze lui Jessie un cămin normal. Cliff nu avea cum să le găsească atât de repede. Mai ales că-și schimbase și numele.

Mirosul de șuncă prăjită era foarte îmbietor și Sonny își găsi drumul spre bucătărie, unde Joseph sta la masă.

Când o văzu, se ridică imediat. Avea cămașa deschisă la piept și lăsa să se vadă musculatura puternică, pielea bronzată.

– Bună dimineața.

Joseph se așeză la loc și-și reluă lucrul, după ce-și încheie cămașa la piept.

Sonny reuși să-și smulgă privirea de la pieptul lui, cu toate că la vederea lui inima începuse să-i bată iar necontrolat. De

ce avea acest efect asupra ei? Doar era asistentă! Trupul unui bărbat nu era ceva nou pentru ea.

– Ți-e foame? o întrebă el, trecându-și o mână prin păr.

Ea încuviință, vrând să ignore semnalele pe care corpul ei continua să le perceapă.

– Te rog, ia loc. Joseph îi oferi un scaun.

Sonny se așeză, apoi începu să-și facă probleme pentru că nu apucase să se spele pe dinți sau să se pieptene.

Joseph se întoarse spre soba de gătit din spatele lui. Sparse două ouă într-o tigaie, apoi adăugă câteva felii de șuncă și i le aduse la masă.

– Doar duminica mâncăm așa, îi spuse el, întinzându-i coșulețul cu pâine.

– Nu trebuia să mă aștepți, protestă ea.Va trăi aici , iar el nu trebuia s-o trateze ca pe un oaspete.

– N-o să fac asta tot timpul, zâmbi el. M-am gândit că este prima ta zi, că ai venit de pe drum și că ar fi bine să te răsfăț puțin.

Sonny se mai relaxă. Își luă o bucățică de pâine.

– Te-a cam speriat furtuna de azi– noapte. Ai dormit bine.

– Ca un buștean.

– Foarte bine. Cum preferi cafeaua?

– Neagră.

Sonny rupse o bucățică de pâine, surprinsă de gustul ei dulce.

Joseph îi puse cana de cafea în față, se așeză pe scaun și se apucă din nou de treabă, dar numai după ce-și dădu părul

după urechi. Lucra ceva cu o bucată de lemn și o unealtă mică de metal.

După ce Sonny termină micul dejun, el finisă ceea ce părea să fie un animal. Când îl puse lângă farfuria ei, Sonny văzu că era un urs, identic cu acel care atârna la parbrizul mașinii.

Ea luă animalul, trecându-și degetele peste conturul lui.

– Este o amuletă, o lămuri Joseph. Indienii Zuni le-au făcut prima oară. Acum se sculptează de către toate triburile. Apoi ridică din umeri. Ba chiar se vând.

– Tu ai sculptat-o? se miră ea.

El îi zâmbi.

– Doar pentru prieteni fac asta. Se spune că fiecare animal are alte puteri. Aduce noroc purtătorului.

– Și ursul ce puteri are?

– Te poate proteja. El deveni brusc foarte serios. L-am făcut pentru tine tocmai cu acest scop.

Sonny nu putea decât să-l privească uimită. Părea să știe mai multe despre ea, dar de unde? Se gândi la discuția lor pe drumul spre această casă când o întrebase ce-o făcuse să-și caute slujbă atât de departe de casă. Oare chiar știa mai mult decât voia să spună? Nu, nu era posibil. Încercă să-și alunge suspiciunile.

Dar deodată ușa de la intrare se deschise și se auzi vocea puternică a unui bărbat.

– Unde ești, Joseph?

– În bucătărie, strigă el.

Pașii se apropiară și ușile bucătăriei se deschiseră larg. Apăru un indian masiv. Le zâmbi și tot chipul i se lumină de acest zâmbet. Își ridică pălăria.

– Bună dimineața, doamnă. Omul își netezi părul de culoarea penei de corb, strâns în coadă la spate.

Joseph o prezentă pe Sonny:

– Twoey, aceasta este noua asistentă, Sonny Simth.

– Sonny Smith? repetă omul, apoi începu să râdă din toată inima. Sună ca nume de urmărit.

Ea nu putu să nu zâmbească la rându-i. Numele comun pe care și-l atribuise ridica suspiciuni, desigur. Dar felul de a fi al lui Twoey o dezarmă. Nici nu știa cât de aproape era de adevăr!

Îi întinse mâna lui Twoey, pe lângă care părea un pitic.

– Eu sunt Henry Adams, zise indianul. Prietenii îmi spun Twoey. Indianul își scutură piciorul stâng. Dar nu din cauza asta.

Sonny se uită la piciorul lui, surprinsă că acesta purta o proteză metalică. Simți compasiune și simpatie față de acest om, dar oare ce-ar fi trebuit să-i spună?

– Dacă nu i-ai fi arătat, n-ar fi observat, zise Joseph.

– Nu vreau să ascund nimic, zise Twoey. Este mai bine ca totul să fie foarte clar de la început.

– Nu văd de ce îți pui mereu acest handicap în evidență, zise Joseph. Vrei să mănânci ceva?

– Nu. Omul își puse pălăria pe cap.

Am venit să-mi dai cutia cu scule și plec imediat.

Joseph îl bătu ușor pe Twoey pe umăr.

– Te muți la Katie în dimineața asta, nu?

– Deocamdată încep să repar tot ce este stricat pe acolo, apoi vom vedea.

– Bine, Twoey, eu și Sonny îți vom face o vizită. Mă duc să-ți aduc trusa de scule.

Twoey își scoase din nou pălăria, privind-o pe Sonny.

– Vii de undeva din apropiere?

Sonny scutură din cap.

– Sunt din Florida.

– Și ce te face să ajungi tocmai aici pentru o slujbă de asistentă?

– Am considerat că este interesant să trăiești în New Mexico. Apoi ridică din umeri. Este o schimbare.

– Asta aștepți? Omul se așeză pe scaunul lui Joseph privind-o cu interes.

Nesigură de ceea ce trebuia să răspundă, ea se uită în jur studiind grinzile, mobilierul de lemn natur. Apoi ridică privirea în tavan și admise:

– Nu chiar. Această casă este grandioasă, mă așteptam la ceva mai intim.

Twoey încuviință.

– Joseph s-a descurcat destul de bine; a muncit foarte mult, ca s-o ridice. Apoi privirea îi căzu pe ursulețul de lemn aflat pe masă. Joseph a asimilat foarte mult din cultura locală,

dar și-a păstrat și moștenirea spirituală. Aceste wigas sunt foarte vechi; au fost aduse de la o fermă din Santa Fe. Dacă te uiți mai atent, vei vedea semnele lăsate de mâinile celor care le-au lucrat.

Sonny, care avea impresia că știe destule cuvinte spaniole, descoperi că nu cunoștea semnificația cuvântului wigas.

Twoey zâmbi:

– Grinzi.

Sonny zâmbi și ea. Acest prieten al doctorului o făcea să se simtă mai bine în locul acesta. Nu părea mai mare decât Joseph.

Se auzi nechezatul unui cal și la scurt timp apăru Joseph cu chipul luminat de un zâmbet.

– Fiica ta se distrează de minune.

Sonny se duse la fereastră.

De acolo putea să vadă doar o parte a curții din spatele casei, unde Jessie era urcată pe spatele unui cal negru. Sonny simți că nu mai are aer. Fiica ei nu mai călărise până acum. Joseph ținea copila în brațe. Sonny răsuflă ușurată.

Twoey veni lângă ea.

– Fii liniștită, Joseph va avea grijă de ea. Sonny, mă bucur că te-am cunoscut. Cu aceste vorbe, își luă pălăria și dispăru cu mersul său specific. Imediat dispăru după colțul casei.

Sonny rămase pe hol, indecisă; ar fi vrut să iasă afară, dar nu avea haine de iarnă. Rămase pe holul casei neputând să fie alături de fiica ei. După ce făcu un ocol al grădinii, Joseph

conduse calul spre staul, în fața căruia o ridică în brațe pe Jessie.

Când îl văzu cu Jessie în brațe, Sonny avu o strângere de inimă, amintindu-și de propria copilărie. Ea cel puțin, avusese tată. Jessie, din nefericire, nu. Brusc, Sonny realiză că fiica ei își dorea un tată.

Anna porni spre casă și intră tocmai când începuse să sune telefonul.

După ce răspunse, îl strigă pe Joseph.

– Cineva are nevoie de medic.

Când Joseph intră, prezența lui lumină încăperea. Jessie venea în urma lui, încercând să-i comunice mamei impresiile legate de mersul pe cal.

– Nu mai vorbi așa de tare, draga mea, îi spuse Sonny. Doctorul Delaney vorbește la telefon.

– Marcy crede că Jim și-a rupt nasul. Trebuie să mă duc acolo de urgență.

– Mergi la o familie? îl întrebă Sonny. Vin cu tine, adăugă ea, dornică să înceapă să muncească.

Joseph zâmbi amuzat.

– Nu ești îmbrăcată corespunzător. Și nici nu ești obligată să muncești duminica.

– Nici o problemă, zise Sonny, care nu voia să piardă ocazia de a se dovedi o bună asistentă. Jessie putea să meargă cu ei.

Anna, care începuse să spele vasele, se întoarse spre ei:

– Lui Sonny i-aș putea împrumuta niște cizme. Are piciorul mai mic dar va pune mai multe perechi de ciorapi. Iar Jessie poate sta aici cu mine.

M-ar putea ajuta să hrănesc păsările.

Jessie păru foarte entuziasmată de invitație, iar Sonny simți că era mai bine s-o lase cu Anna.

Joseph ridică din umeri.

– Atunci, îmbracă-te, ne vedem în camera de zi.

După câteva minute, Sonny își lăsă fiica în camera Annei, unde încerca bijuteriile de turcoaz ale acesteia.

Joseph o aștepta.

– Sunt gata, spuse ea, strângându-și în jurul corpului un poncho dat de Anna.

– Nu, cred că este mai bine să îmbraci haina asta, îi spuse el întinzându-i o blană albastră.

Ea luă haina, o îmbrăcă, simțindu-se foarte bine în căldura care o invadase.

– Este cam mare din cauză că-mi aparține, spuse Jospeh. Apoi, îi aranjă gulerul și după ce o privi lung de câtea ori, îi spuse: îți pune ochii în valoare. Apoi îi îndepărtă o șuviță care-i căzuse pe față.

Sonny simți că ar fi vrut să-și lipească obrazul de palma lui.

– Mulțumesc, dar tu ce vei îmbrăca?

– Am o altă jachetă.

Asta ți se potrivește mai bine. Parcă ai fi din partea locului așa îmbrăcată.

Sonny îl privi nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Să mergem, Sonny.

Capitolul 3

Joseph era tăcut, concentrându-se asupra pantei care devenea tot mai abruptă. Intrară pe un drum lateral, unde Sonny văzu câteva locuințe, aflate pe un teren plat. Șeriful, în Bronco-ul său, venea spre ei din direcția opusă. Sonny încercă să-și alunge din minte toate îndoielile și îl privi lung pe bărbat.

Nu avea cum să afle situația ei, sau nu așa de repede. Dar, de fapt, nu era o crimă să trăiești sub un nume care nu-ți aparține.

– Bună dimineața, Joe. Au fost probleme noaptea trecută. Câțiva au băut peste măsură. Jimmy nu este rănit prea rău.

Joseph strânse volanul pentru a-și controla pornirile. Nu fusese surprins să-l vadă acolo pe șeriful Martinez.

– Sigur, zise el. O să-l examinez imediat.

– Știam că pot conta pe tine, spuse Martinez.

Bucuros că scăpase de acesta, Joseph trase masinaul în fața unei case.

– Să coborâm. Își luă trusa, apoi o ajută pe Sonny să coboare.

Talia ei mlădioasă, șoldurile frumos conturate erau evidențiate sub haină. Pielea ei strălucea, era moale precum catifeaua, iar frigul de afară o îmbujorase ușor. Joseph trase aerul curat în piept pentru ca mintea să-i revină la munca pe care o avea de făcut.

Bătură la o ușă și apăru Merced care le zâmbi, iar chipul ei armonios îi aminti lui Joseph de ziua în care venise aici. Pe atunci, era o copilă plină de visuri.

– Intrați, le spuse fata.

În camera mică și întunecată îl zăriră pe Jim întins în pat, cu capul sprijinit de perne.

Își duse mâna la nas.

– Este doctorul, Mercy?

– Eu sunt, Jim. Dă-ți mâinile la o parte și lasă-mă să-ți văd nasul.

Omul avea dureri foarte mari. Un ochi era umflat.

– Ai nasul spart, zise Joseph scurt. Lasă-mă să te curăț.

Joseph îi făcu semn lui Sonny să-l urmeze la bucătărie, să se spele pe mâini.

Joseph se întrebă cum putea un bărbat ca Jim, care abia suporta durerea fizică să-și intimideze soția, s-o facă să-l asculte orbește.

– Trebuie să-i administrăm Valium, ca să-i pot reașeza nasul. Am o fiolă în trusă.

Mulțumită că îi arăta atâta încredere, Sonny porni la treabă. Își puse o pereche de mănuși de latex și găsi fiola, conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra ei. Chiar și ai lui Joseph. Șterse brațul pacientului cu alcool.

– Nu te va durea, îi spuse. Apoi te vei relaxa.

– Ce este asta? Cine ești?

Ignorându-i vorbele, Sonny apăsă pe pistonul siringii, introducându-i conținutul fiolei în braț. După ce termină injecția, scoase acul siringii pe care-l puse într-o cutie specială pentru a-l arunca.

Joseph se apropie.

– Ai lucrat foarte bine. Iar acum să vedem ce avem de făcut.

– Soțul tău își va reveni, va fi bine.

Deodată, se auzi zgomotul unui motor, iar Merced se duse să se uite. Soțul ei ridică încet capul de pe pernă, relaxându-se doar când ea spuse:

– E vecinul.

Joseph începu să curețe cu atenție zona ochiului. Apoi o privi . Anticipând cererea lui, Sonny deschise trusa de medicamente, de unde scoase un set pentru sutură. Trusa era foarte bine organizată. Sonny se așeză, puse tifon pe genunchi și deschise trusa de sutură. Apoi începu să-i dea lui Joseph instrumentele.

Sonny admiră îndemnarea cu care el începu să coasă pielea din jurul ochiului.

Joseph îl atinse ușor pe Jim.

– Trebuie să știi dinainte că fixarea nasului o să te doară.

– Poftim? sări Jim. Parcă spuneai că n-o să mă atingi.

– Uite ce este, zise Joseph. Dacă nu vrei să treci prin viață arătând ca Johnny Durante, va trebui să stai liniștit. Dacă nu-ți rezolv problema acum, va trebui să te operezi.

Jim dădu ochii peste cap, începând să se roage.

– Stai întins, îi spuse Joseph. Nu va dura mult.

Sonny urmări fascinată felul în care lucra Joseph. El caută fragmentele de os spunând că era o simplă rupere a nasului. Cu indexul și cu mișcări sigure, îl împinse înapoi pe linia mediană. Jim țipa de durere, dar el nu se arătă impresionat.

– Ia-o mai ușor. Mai am foarte puțin. Te vei umfla puțin, dar atât. Nu este nevoie de cusături. Jospeh își scoase mănușile, închise trusa medicală și se ridică. O să-ți aduc mai târziu niște analgezice. Asta înseamnă fără băutură, Jim. Se întoarse spre Merced. Mă întorc peste câteva ore. Sau vrei să vii tu să le iei?

Jim decise pentru ea.

– Am nevoie de ea aici.

Sonny se încruntă, auzind tonul posesiv al bărbatului.

Afară, Joseph descuie portiera masinaului și urcă la volan.

– Să-mi amintești să înlocuiesc fiola de Valium. Se întoarse spre ea, privind-o. Va trebui să-ți găsesc o căciulă. E cam frig

pe aici și nu vreau să-ți înghețe aceste urechi atât de frumoase.

Sonny zâmbi, lăsându-se încălzită de vorbele lui. Dar când Joseph conduse în viteză pe pantă ea își duse mâna la piept speriată.

– Nu-ți face probleme, urc și cobor panta asta de trei-patru ori pe zi. Sunt obișnuit cu ea, cunosc fiecare colțișor. Mă gândeam să te învăț să conduci pe zăpadă, în zilele în care nu avem pacienți.

Sonny se crispă instantaneu, sperând că el nu observase. Își obținuse o identitate falsă prin mijloace obscure, dar ideea că trebuia să semneze cu numele ei asumat o cerere de înregistrare la Serviciul auto îi făcu inima să-i bată mai tare. Slavă Domnului că nu ceruseră să-i vadă diploma de asistentă când solicitase slujba! Probabil era și pentru ei o problemă să găsească oameni care să muncească în ținuturi atât de îndepărtate.

De fapt, nu mințea în privința certificatului de absolvire a școlii sanitare și chiar menționase numărul diplomei, dar dacă se verifica numărul nu coincidea cu numele ei de acum.

– Sonny? auzi vocea lui Joseph.

Încercă să-i zâmbească, reluând conversația.

– Mă sperie gândul să conduc pe zăpadă.

– Asta este un motiv în plus s-o faci. Iar eu voi fi un profesor bun.

Sonny încuviință și începu să viseze cum i-ar deschide nasturii cămășii, cum i-ar atinge pieptul atât de puternic, cu pielea bronzată. Dar se scutură alungându-și aceste fantezii din minte și privi pe fereastră. Poate peisajul înghețat o va ajuta să-și revină.

Joseph trase pe un drum lateral.

– Trebuie să trec pe la un pacient cam necooperant. Observă că-i juca un zâmbet în colțul gurii. Șoferița mașinii care duce copiii la școală va avea un copil. Mai are deja doi care sunt de vârsta lui Jessie, poate are niște haine pentru ea până când ajungem la Albuquerque, să facem cumpărături.

– N-aș vrea s-o deranjez cu problemele mele.

Dar imediat după ce o cunoscu pe Delores, înțelese că-și făcuse probleme inutil.

Femeia nu împlinise treizeci de ani, aștepta să nască al treilea copil, dar era o femeie minunată. Casa ei era un adevărat furnicar; copiii se adunară în jurul noilor veniți, arătându-le toată curiozitatea lor.

– Copii, li se adresă Joseph. Trebuie s-o consult pe mama voastră.

Delores, n-ai venit săptămâna trecută la consultație, îi spuse el dojenitor.

Femeia ridică mâinile în sus.

– Joseph, de acum știu dacă este ceva care nu merge bine. Asta este a treia sarcină! Oricum, te voi lăsa să asculți copilul, ca să nu zici că nu urmez sfatul medicului.

Sonny îi zâmbi femeii, iar Joseph o ajută să se întindă pe pat într-o încăpere alăturată. Apoi o strigă pe Sonny:

– Sonny rază de soare, vrei să vii și să-mi aduci trusa?

Sonny se simți foarte bine auzindu-se strigată astfel.

Trecuse mult timp de când numele ei de copil nu mai fusese alăturat unei astfel de comparații măgulitoare. Se trezi zâmbind mai mult decât trebuia.

În dormitorul lui Delores, Joseph se aplecă asupra pântecelui ei proeminent ascultând bătăile inimii copilului cu un stetoscop portabil cu ultrasunete.

Apoi porni dispozitivul Doppler, ca să mărească volumul și să audă toată lumea.

– Copilul a evoluat foarte bine, spuse el în concluzie.

Ultima analiză a fost cea de presiune arterială.

– Tot încerc să găsesc ceva în neregulă, ca să te conving să treci pe la dispensar mai des, dar ești sănătoasă tun. Cred că poți să conduci și acum autobuzul școlii.

– Nu mai exagera, Joseph, zise Delores. Nu am nici o problemă , așa că nu încerca să inventezi una.

– Bine, bine, o liniști Joseph, ridicând mâinile în sus a capitulare.

Când o ajută să se ridice, o rugă să-i dea și niște haine de iarnă pentru Jessie.

Delores zâmbi și se întoarse spre Sonny.

– Sigur că vom găsi ceva pentru micuța ta. Femeia își prinse părul lung cu o clemă luată de pe noptieră.

După o jumătate de oră, când se întoarseră la mașină, Sonny se simți foarte mulțumită, mai ales când familia lui Delores le făcu semne din veranda casei.

– Sper că micuțul nu se va naște până nu se întoarce soțul ei, spuse Jospeh.

Sonny îl privi uimită.

– Dar unde se află?

– În armată, îi explică Joseph. Ar trebui să se elibereze cu o săptămână înainte de naștere.

– Și ea este singură cu doi copii?

– Are familia aproape. Delores s-a născut aici. Iar acum te voi duce să vezi clinica pe drumul spre casă.

Sonny nu avu nici o obiecție, fiind sigură că fiica ei era în siguranță cu Anna.

După o vreme, Joseph opri într-o mică parcare din spatele unei clădiri.

– Aici a fost înainte casa doctorului. M-au lăsat s-o transform în clinică. Cei de la guvern sunt foarte amabili cu cei care vin să muncească în locuri atât de rupte de lume cum este acesta.

Trebuie să-mi refac stocul de medicamente, să înlocuiesc consumabilele, o lămuri el. Joseph îi întinse mâna ajutând-o să coboare.

Aerul rece o lovi cu putere și-și îndesă mâinile în buzunare unde dădu peste ceva, un obiect, pe care-l recunoscu imediat; era ursulețul sculptat de el.

O ușă laterală se deschise într-o încăpere în care se afla un birou mare de mahon, o bibliotecă și o canapea.

Joseph se îndreptă spre un dulap în care ținea medicamentele.

– Trebuie să înlocuiesc analgezicele consumate din trusă, o lămuri el. Vino aici, să-ți arăt cum am organizat medicamentele. În cazul în care Merced vine să-ți ceară anticoncepționale, sunt aici, îi mai spuse Joseph. Are mare nevoie de ele. Jim nu știe de aceste pastile.

– Se ascunde de soțul ei? întrebă Sonny alertată.

Joseph puse la loc flaconul și încuie dulapul cu medicamente.

– Nu-mi place să mint, începu el. Merced are doar nouăsprezece ani.

Nu are nevoie de o sarcină acum, să-i complice viața și mai mult. Joseph o privi lung. Jim este un bărbat egoist, care nu merită așa o soție.

Abia acum înțelese Sonny privirile pe care le schimbaseră între ei. Joseph îi întinse două chei.

– Una este de la intrarea în clinică, alta de la dulapul cu medicamente.

Sonny îl privi cu admirație pe Joseph; chiar dacă nu-l plăcea pe Jim, îi tratase rănile cu multă delicatețe; iar atitudinea aproape paternă pe care o avea față de Merced era înduioșătoare.

Joseph își scoase jacheta și o aruncă pe sofa.

– Aici este încăperea în care ne putem retrage când nu avem pacienți. Asta nu se întâmplă însă prea des, pentru că nu mai există altă clinică pe o rază de douăsute de mile. Nu e prea grozav când apar urgențele.

– Cred că am venit tocmai la timp înainte de începerea sezonului gripelor.

Sonny se gândi la cazurile pe care le tratase iarna trecută la Seattle. Îi plăcuse mult acea slujbă la azilul de bătrâni. Unii deveniseră ca un fel de familie pentru ea. Dar apoi își aminti că avusese prea multă încredere în cei de acolo, care, fără să vrea, îl ajutaseră pe Cliff s-o găsească.

– Sper că anul acesta nu va fi la fel de virulentă, zise Joseph apropiindu-se. Iarna trecută am avut mare nevoie de ajutor. Toată lumea se îmbolnăvise.

Sonny, simțindu-l aproape, parcă scăpă mai ușor de tristețe. Apropierea lui îi făcu inima să bată mai tare. Ignoră această senzație și continuă discuția profesională.

– E greu să găsești asistente care să lucreze aici, nu?

– Da, este, pentru că majoritatea nu știu cum să plece mai repede. Tu, ce intenții ai?

Sonny nu-i răspunse, dar în adâncul inimii știa că va rămâne cât de mult va putea.

Joseph îi atinse ușor obrazul cu degetele.

– Mi-aș dori să nu mai pleci de aici, murmură Joseph.

Atingerea lui o ului prin blândețe, prin farmec. Sonny nu se mai putea mișca, nu putea decât să privească în ochii lui

albaștri, acum plini de afecțiune. Știa ce va urma când el își plecă încet capul, și se simțise ridicată ușor de bărbie. Cu toate acestea nu făcu nicio mișcare, vrăjită de făptura lui.

Joseph o sărută ușor, iar ea se trezi dorindu-și mai mult. Inimile lor începură să bată la unison. Joseph o trase mai aproape, apoi o strânse la pieptul său. Sonny îi răspunse la mângâieri.

Dar deodată, nu mai era Joseph, acel medic indian, ci Cliff, cu mâinile lui aspre, cu gesturile dure. Încercă să spună ceva, dar îi fu imposibil, se simțea sufocată. Ridică pumnii și începu să lovească pieptul acela puternic.

Joseph făcu un pas înapoi, iar mâinile îi căzură pe lângă trup. O privi confuz, apoi murmură:

– Iartă-mă, Sonny.

Sonny reveni brusc la realitate. Era aici, cu Joseph.

El își trecu o mână prin păr, frustrat.

– N-am vrut să...

– Lasă, nu-i nimic. Sonny trecu pe lângă el. Arată-mi restul clinicii. Nu avea chef să-i explice ce se întâmplase, de ce intrase în panică. Nu trebuia să se lase sărutată. Începuse să-i pese prea mult de acest bărbat.

Capitolul 4

Joseph deschise ușa bucătăriei.

– Autobuzul a ajuns.

Micuța Jessie îi zâmbi; părul ei lung era legat la spate cu o agrafă navajo, care-i aparținuse Annei.

Joseph îi spuse:

– O să-ți placă acolo, scumpo.

Mama lui Jessie trecu pe lângă el conducându-și fetița la autobuzul școlii, apoi se întoarse întrebându-l:

– Sigur nu te superi că plec?

– Deocamdată, mă voi descurca fără tine. Doar trebuie să-ți duci fetița la școală!

Joseph rămase pe verandă privind în urma lor, apoi intră în casă.

Anna îl privi lung.

– Ce este cu tine, Joseph? De ce ești morocănos?

– Nu sunt morocănos, răspunse el și trecu rapid pe lângă ea. Uneori îl supăra mătușa lui, care vedea și înțelegea prea multe.

Porni spre clinică, dar amintirea lui Sonny îl urmărea. Ce crezuse oare? Nu fusese cazul s-o sărute. Femeia venise aici să aibă o slujbă.

Își aruncă haina și pălăria pe canapea, cu gândurile tot la Sonny. La naiba. O sărutase, iar ea îi răspunsese.

Oftase în brațele lui; își amintea și acum cum simțise trupul ei în brațe. Apoi, Sonny se crispase și-l lovise cu pumnii ei mici. Ce se întâmplase? Se temea de el?

Cu un efort, va reuși să nu se mai gândească la ea. Doar îi spusese clar că nu era interesată de el. Sau...?

***

Când ieși din școală, Sonny urcă imediat în autobuzul lui Delores.

– Îți mulțumesc că m-ai așteptat, Delores.

– Nici o problemă, răspunse femeia al cărei pântece voluminos abia mai încăpea în spatele volanului.

Deodată, Sonny observă un coșuleț pe locul pasagerului unde se afla un Chihuahua.

– Este al Katiei Salgado, îi explică Delores.

Educatoarea de la grădiniță.

– Și de ce este cu tine?

– Nu-i place să stea singur, bietul de el. Katie l-a adus din oraș când s-a mutat aici, anul trecut. Stă cu mine cât Katie are ore.

Sonny începu să râdă.

– Twoey nu se întoarce cu noi?

– Nu, cred că o să vină mai târziu cu Katie, zise Delores, la fel de amuzată de ideea idilei dintre educatoare și Twoey. Katie ar fi bună pentru el, dar omul ăsta nu poate să înțeleagă că merită să fie iubit, că are multe calități.

Sonny îl înțelegea. Văzuse cazuri similare la acel azil. Mulți bărbați de acolo își reveneau cu greu după accidente, sau boli severe.

Delores continuă:

– Mi-a promis că-mi va lua locul când voi naște. Ba chiar și-a prelungit și permisul de conducere, sau cel puțin așa susține. Eu nu cred, deocamdată, până nu văd. Nu mai ia pe nimeni în mașină de la acel accident.

Fratele meu, William, a murit în accidentul acela, dar n-a fost vina lui Twoey.

– Îmi pare rău, zise Sonny, care știa ce înseamnă să-ți pierzi toată familia.

– Sper că Twoey se va ține de cuvânt; altfel, autobuzul nu va mai duce copiii la școală, pentru că nimeni altcineva nu are permis de conducere .

Sonny rămase cu gândurile ei. Bine că la școală acceptaseră s-o înscrie pe Jessie doar pe baza declarației ei. De fapt, doar numele de familie al fetiței se schimbase pentru a se potrivi cu al ei. Jessie trebuia să meargă la școală, să ducă o viață normală cât vor sta aici. Dar cine știe cât va dura?

Amintirea sărutului lui Joseph îi produse adevărați fiori de plăcere. Constată uimită că de la sosirea aici nu se mai gândise, nici nu se mai temuse de Cliff. Îl dăduse uitării. Trecutul nu-i va mai face probleme; acum trebuia să se ocupe de prezent.

Când venise dimineață la micul dejun, Joseph o evitase. Oftă. Fusese cel mai simplu să-i lase impresia că nu este interesată de o relație cu el. Nu-i putea spune prin ce a trecut și de ce fugise de acasă. Nu putea să riște să spună nimănui adevărul. Dar pe Joseph îl plăcea prea mult pentru ca să-l poată minți.

-Gata, ai ajuns, o auzi pe Delores.

Sonny mângâie cățelul pe cap și coborî. Acum, trebuia să dea ochii cu el.

La clinică, sala de așteptare era plină. Le zâmbi celor aflați acolo, apoi dintr-o privire îl observă pe Joseph, aflat cu un pacient.

– Poți să-i scoți pe gemenii Packard de aici; sunt perfect sănătoși, îi spuse Joseph când o văzu.

– Imediat. Sonny încercă să nu lase felul lui de a fi s-o influențeze în acel moment. Pacienții așteptau.

El își făcea treaba.

Sonny confirmă schema de hrănire a celor doi mici gălăgioși, apoi îi cântări și-i duse în încăperea învecinată, unde urma să-i vadă Joseph.

– Acum trimite-mi pacienții pe rând, în funcție de gravitatea stării lor de sănătate, îi puse el, și dispăru în camera unde ea dusese gemenii.

Oare când lucra era mereu morocănos? se întrebă Sonny. Sau era așa din cauza celor întâmplate seara trecută?Își lăsă jacheta în hol și începu să stabilească prioritățile pacienților. Apoi îl lăsă pe primul să intre.

Joseph ieși din camera cu gemenii.

– Gemenii Packard au nevoie de DTP. Dă-i mamei niște acetaminofen și spune-i despre posibilele efecte secundare ale imunizării.

Sonny încuviință.

– Pacientul următor este gata.

– Mulțumesc. El schiță un zâmbet.

După ce îi vaccină pe cei doi, mama lor o întrebă:

– Voi putea să-i scot la plimbare, sau vor fi mai sâcâiți ca de obicei? Ar trebui să trec pe la cumnatul meu, care și-a rupt nasul.

– Da, l-am văzut ieri. Sunteți sora lui Merced?

– Nu, sunt căsătorită cu fratele lui Jim. Doamna Packard se încruntă: nu ne vedem prea des, dar într-o situație ca asta trebuie să mă duc.

Doar dacă nu credeți că nu-i face bine lui Jim. Sau gemenilor?

– O să vă dau acetaminofenul acum. Cât despre Jim...

– Da, probabil Merced este deja tensionată, dacă mă mai duc și eu cu gemenii...

Sonny își închipui și motivul.

– Lăsați-mă să vă deschid ușa.

***

Dimineața trecu destul de repede. Ocupată cu pacienții, nu avu timp să se mai gândească la cele întâmplate cu o zi în urmă, dar își spuse că din punct de vedere profesional ea și Joseph făceau o echipă bună.

Când sosi o pacientă supraponderală cu semne de piatră la fiere, Sonny îi spuse că va intra imediat la medic, înaintea altei paciente uscătive care se afla deja acolo.

– De ce trebuie să aștept? exclamă femeia. Am fost a treia aici de dimineață.

Sonny verifică programarea.

– Îmi pare rău, doamnă Dominguez, introduc pacienții în funcție de severitatea bolii.

Doamna Dominguez exclamă, întinzându-i brațul:

– Dar ce vezi aici nu ți se pare ceva serios?

Ar putea fi cancer!

Sonny reuși să nu pufnească în râs, amuzată de ideea pacientei. Dar ea nu va pune un diagnostic, îl va lăsa pe Joseph s-o facă. Luă mâna femeii cu blândețe:

– Vă doare?

– Nu. Chipul doamnei Dominguez se mai relaxă puțin. Dar sunt foarte îngrijorată pentru că nu știu ce este.

Sonny luă un tub cu o pomadă, cu care masă mâna femeii. Îi puse un tub asemănător într-un plic, pentru ca să continue tratamentul și acasă.

Joseph scrise o trimitere pentru pacienta cu presupuse pietre la fiere, apoi o urmări pe Sonny care masa mâna doamnei Dominguez.

– Ce i-ai făcut bietei femei? Te privea cu adorație.

– I-am acordat puțină atenție, atât. Am mai lucrat cu persoane în vârstă. Au nevoie de atenție specială.

– Va trebui să-mi împărtășești și mie din experiența ta.

– N-am auzit pe nimeni până acum să se plângă de felul cum îl tratezi.

Știind că trebuia să treacă peste ce se întâmplase între ei seara trecută, el îi spuse:

– Sonny, îmi pare rău de cele întâmplate, nu aveam dreptul să te sărut. Dacă nu te interesează... Cu toate astea, putem lucra împreună foarte bine, îți voi respecta sentimentele.

– Mulțumesc, zise ea . Este ora mesei?

– Da. Joseph își ignoră dezamăgirea. De obicei mă duc acasă la prânz, dar și aici se poate cumpăra câte ceva de mâncare. Este un cafe bar la două case mai sus.

– Mă duc să iau un sandviș, spuse ea. Ne vedem într-o jumătate de oră.

***

Joseph reuși să spargă gheața groasă formată la fântână în timpul nopții. Auzi ușa de la bucătărie și o văzu pe Jessie venind în fugă. Îi zâmbi fetiței, care se încălțase cu cizmele dăruite de fiica lui Delores. Era a treia dimineață când ieșea o dată cu el să aibă grijă de cal.

– Cred că mai vrei să facem o plimbare, nu? Nu va mai trece mult și Black Speed o să te iubească mai mult ca pe mine.

Jessie începu să râdă și încercă să mângâie calul.

– Am putea face o plimbare? îl întrebă ea.

– Mama știe că ești aici?

– Mama doarme, dar nu se supără că am ieșit; spune că sunt în siguranță cu tine.

Joseph o privi lung.

– Așa a spus mama?

– Da. Putem merge acum?

– Sigur că da! Du-te și adu-mi șaua!

– Imediat! exclamă Jessie bucuroasă. Se îndreptă spre șopron cu părul blond fluturându-i.

Joseph privi lung în urma fetiței, mirându-se cât de mult ajunsese să-i pese de ea și mai ales de mama ei. Îi intraseră amândouă în suflet, chiar dacă Sonny nu era deloc interesată de el.

Dar și ea îi răspunsese la sărut. Joseph își permise să spere puțin, amintindu-și cum roșise Sonny, sau felul în care aruncau scântei ochii ei mari. Dar trebuia să dea uitării aceste gânduri. Sonny era o asistentă bună și voia s-o păstreze.

Sonny se duse la bucătărie. Știa că fiica ei era afară cu Joseph și avea o strângere de inimă la gândul că fetița se apropiase de el și de mătușa lui.

Se duse la fereastră și-i văzu pe cei doi râzând.

– Nu-ți face probleme, spuse femeia. Fetița ta este foarte independentă pentru un copil de vârsta ei!

Ea știa asta prea bine. Trăise primii doi ani într-un mediu care putea să afecteze orice copil. Dar din fericire Jessie nu-și mai amintea . Nu-și mai văzuse de doi ani și jumătate tatăl. Asta însemna jumătate din viața ei. Acum, Jessie nu-și mai amintea decât lunile pe care le petrecuseră într-un adăpost pentru femei. Cliff nu ceruse încredințarea micuței, nici măcar program de vizitare.

– Bănuiesc că este la fel de independentă ca mama ei, adăugă Anna.

Sonny își aminti că după ce-l părăsise pe Cliff începuse să facă pași mari spre independența pe care Anna presupunea c-o are. Luase lecții de autoapărare timp de șase luni. Sperase că nu va avea nevoie să-și aplice cunoștințele dobândite. Redevenise ea însăși în multe privințe. Dar mai avea multe de făcut. Își aminti apoi cum o descoperise Cliff în Seattle. Doar norocul o salvase.

– Mănâncă, spuse Anna punându-i în față o farfurie cu cereale și lapte. Ai nevoie de putere.

Nici nu știi câtă nevoie am de putere, se gândi Sonny. Se simțea mai relaxată în prezența Annei, care o îngrijea ca o mamă. Brusc își aminti de asistenta din Florida, care o ajutase să treacă peste durerea pricinuită de moartea mamei ei. Desigur, asta fusese înainte să apără Cliff și s-o facă să-și piardă capul.

Sonny sorbi cafeaua fierbinte, încercând să scape de amintiri. Acum fugise din nou de el.

Râsul lui Jessie se auzi din nou.

– Mama! strigă fetița. Am călărit din nou pe Black Speed. Îmi place atât de mult aici!

– Și mie îmi place, fetițo, spuse ea cu amărăciune.

Acest Cliff reușise să-i fure orice bucurie. Chiar dacă se simțea bine aici, era ceva temporar.

– Sper că nu te supără c-am dus-o la plimbare, îi spuse Joseph. Cred că trebuia să -ți cer permisiunea mai întâi.

– Nu este nici o problemă. Lui Jessie îi place mult.

Și mai știu că ai grijă de ea.

Deși se afla aici doar de câteva zile, simțea că poate avea încredere în Anna și în Joseph. Dar încrederea îi fusese trădată înainte, iar acum se temea. Îl privi pe Joseph, impresionată de bunătatea lui.

***

La clinică, în acea dimineață, sosiră Jim și Merced, cărora le zâmbi și se apropie de ei ca să se uite la rana lui.

– Văd că s-a retras umflătura.

– Trebuie să-mi scoateți copcile.

– Ia un loc, nu vei avea mult de așteptat.

Trecu la pacientul următor, o femeie care abia reuși să se ridice de pe scaun. Pe când o ajuta să intre în cabinetul lui Joseph, întoarse capul și se mai uită odată la Merced. Nu putu să nu se întrebe care erau motivele femeii să ascundă faptul că ia pastile anticoncepționale. Dar apoi își spuse că trebuia să se concentreze asupra pacientei pe care o însoțea, s-o lase pe Merced pentru mai târziu.

În sala de examinare, femeia îi explică nedumerirea față de durerile anormale pe care le avea după operația de acum două luni.

– Este durere permanentă sau doar la mișcare?

– Permanentă, de parcă mi-ar turna cineva acid pe rană. Durerea este mai puțin pregnantă când stau întinsă.

– În acest caz, întinde-te aici, îi spuse Sonny. Probabil era un caz simplu de parestezie, o sensibilitate nefirească a pielii, care ar fi fispărut de la sine în alte câteva săptămâni. Oricum, Joseph îi va recomanda un analgezic.

Întorcându-se îl văzu pe Joseph, care o privea lung.

– Cum te descurci cu pacienții?

– Tocmai am discutat cu Merced și cu Jim. Voiau să-i scoți copcile. Mai sunt alți patru pacienți.

Joseph se uită pe diagrama pe care ea scrisese"parestezie".

– Parestezie? Probabil diagnosticul pus de tine este corect. Dar dacă aș fi operat-o eu, nu s-ar fi confruntat cu problema asta.

Sonny își spuse că nu întâlnise până acum un doctor care să nu facă astfel de afirmații la adresa colegilor de breaslă.

– Te-am văzut lucrând și sunt de acord că știi să coși mai bine decât ce vedem aici, spuse ea zâmbindu-i.

– I-am dat deja instrucțiuni doamnei Bernal. Poți să-i duci medicația? Are nevoie de hidroclorura loperamidică. Și transmite-i să mai renunțe o vreme la prăjituri. Să bea multe lichide.

Joseph veni mai aproape de ea.

– Pastilele anticoncepționale pentru Merced se află în geanta mea.

Te-ai putea asigura că ajung la cine trebuie?

Înainte ca Sonny să-i răspundă, el dispăru în sala unde efectua mici intervenții chirurgicale.

Sonny se îndreptă spre Jim și Merced care așteptau. Apoi ieși Joseph să-l invite pe Jim în sală.

– De ce nu stai aici cu Sonny? îi spuse el lui Merced. Nu va dura mult.

Când rămaseră singure, Sonny îi întinse plachetele cu anticoncepționale.

– Slavă Domnului! exclamă aceasta, am pierdut deja o zi!

Sonny nu apucă să-i răspundă, pentru că se deschise ușa de la intrare și în sala de așteptare intră șeriful. Merced păli, iar Sonny se îndreptă spre el.

– Cu ce vă putem fi de folos?

– Am venit să văd cum mai merg treburile pe aici. Apoi se întoarse spre Merced: cum îi merge lui Jim?

– Tocmai îi scoate Joseph copcile, spuse Merced, căreia îi cam tremura glasul.

Omul scutură din cap.

– Spune-i să fie mai atent când iese cu prietenii, n-aș vrea să mai aud că i s-a întâmplat ceva.

Merced încuviință, iar Sonny nu spuse nimic, de teamă că șeriful i-ar putea pune întrebări.

– Să aveți o zi bună, doamnelor, spuse șeriful și plecă.

– Ce-a vrut să fie vizita asta? o întrebă Sonny pe Merced.

Merced nu ridică privirea spre ea.

– Bănuiesc că-și făcea doar datoria.

După ce terminară toți pacienții, Joseph și Sonny plecară spre casă.

– Merced are familie aici? întrebă ea.

– Nu și-a cunoscut tatăl, iar mama i-a murit.

– Oh! exclamă Sonny cu o strângere de inimă.

– Aș putea s-o ajut, spuse Joseph; dacă se hotărăște să-l părăsească pe Jim, ar putea sta cu Anna și cu mine. Tu ești bine? o întrebă el privind-o cu prietenie.

– Da, răspunse Sonny, care nu voia ca discuția să revină asupra ei.

Zăpada scârțâia sub picioarele lor, aerul era rece și proaspăt, mireasma ienuperilor de pe munte răzbătea până la ei. Vântul rece le biciuia fețele și Sonny își vârî mâinile în buzunare, strângând ursulețul de lemn cioplit de Joseph.

– La ce te gândești? o întrebă Joseph.

– Nu mă pot obișnui cu frumusețile de aici. E foarte frig, e adevărat. Sunt născută în Florida, o să mă obișnuiesc.

– Parcă spuneai că la Seattle.

Luată pe nepregătite, nu putu să-i răspundă. Apoi își reveni imediat.

-Da, dar am trăit un an și jumătate la Seattle. Acolo am lucrat la acel azil.

– Ți-a plăcut munca?

Ea încuviință.

– Și de ce ai venit aici?

– Lucrurile nu sunt perfecte...

– Este adevărat. Oricum, tu și Jessie aveți nevoie de lucruri de iarnă. Mă gândeam să mergem la Albuquerque în acest weekend. Sunt sigur că și Anna va merge cu noi.

Capitolul 5

Vineri după– amiază, policlinica se goli brusc de pacienți, de parcă fiecare și-ar fi aranjat un program special pentru weekend, lăsând la o parte bolile și necazurile.

Sonny se duse să-și închirieze patine, apoi o ajută pe Anna să pregătească ceva ușor de mâncare.

Joseph o urcă pe Jessie pe cal, făcură câteva plimbări, după care se opri cu calul în fața lui Sonny.

– Crezi că te-ai putea descurca?

-Nu știu, n-am încercat până acum.

– Black Speed este un cal foarte blând, încearcă-l.

– Nu știu dacă să mă încumet. Își aminti de lecțiile de călărie luate la vârsta de unsprezece ani. Își amintea și acum sfaturile instructorului" ține spatele drept","păstrează ritmul".

– Haide, mama, o încurajă Jessie, e atât de distractiv!

– De ce nu urci și tu cu ea pe cal pentru început? sugeră Anna. Așa va prinde curaj.

Joseph aranjă pătura pe care o pusese pe spinarea calului și-și împreună mâinile făcând o scară pentru piciorul lui Sonny. Calul se mișcă dar Joseph încercă să-l liniștească. După ce reuși s-o urce pe Sonny se ridică și el repede în șa , în spatele ei, prinzând-o în brațe. Luă frâiele calului și-i spuse:

– Stai liniștită, Sonny, nu se poate întâmpla nimic.

Sonny avea sentimentul că el mai mult vorbea în loc să strunească animalul. După ce primi impulsul cuvenit, Black Speed porni brusc, aruncându-l pe Joseph spre ea cu putere. Când ajunseră în vârful colinei Sonny trase de frâu spre dreapta, în ideea de a întoarce calul și de a coborî. Dar Joseph, care o ținea cu o mână de mijloc trase în direcție opusă, iar calul care-l cunoștea, nemaiștiind ce să facă se cabră, înclinând-o pe Sonny spre spate, aruncând-o și mai mult în brațele lui Joseph. Ea îl simți cald și puternic.

Calul se liniști și merse în continuare.

– Ești bine? o întrebă Joseph.

Ea încuviință, uitându-se înapoi spre el și zâmbindu-i.

– În acest caz, ține-te bine.

Lovind calul cu călcâiele, porniră în viteză.

Vântul îi răvăși părul lui Sonny. Auzea doar zgomotul făcut de copitele calului. Și acesta părea să se bucure de libertatea neașteptată.

Când ajunseră într-un luminiș, Joseph opri calul.

– Ți-a plăcut? o întrebă.

Sonny se trezi zâmbindu-i, fericită.

– Am crezut c-o să mă lași pe mine să-l conduc.

– Trebuia să te fac cumva să te simți bine în această primă experiență.

Apoi îi dădu frâiele.

– Uite, acum tu ne conduci acasă.

Sonny începu să râdă stânjenită.

– Nu, deocamdată. Apoi dădu pinteni calului care porni la pas, iar Joseph o prinse din nou după mijloc cu brațul său puternic.

Când ajunseră înapoi la țarc Sonny era teribil de încântată, dar și puțin amețită. Simțise tot timpul trupul lui foarte aproape de al ei, mirosul lui de zăpadă proaspătă. Simți cum roșește când el o ajută să coboare, dar când privirile li se întâlniră și ea se așteptă la acea scânteie, el o evită, iar din expresia lui nu se văzu că ar simți ceva. El luă pătura și frâul calului și se îndreptă spre șopron. Apropierea se pare că nu-l afectase de loc.

Când intrară în casă, Anna îi spuse lui Sonny:

– Cred c-o să înot și eu cu Joseph în piscină.

– Pot să merg și eu, mami? interveni Jessie.

– Dar nu ai costum de baie! exclamă Sonny.

– Îi găsim noi ceva... o liniști Anna.

– Și tu? spuse Jospeh.

– Nu am costum, răspunse ea amintindu-și ziua în care împachetase în grabă lucrurile ca să dispară din Seattle. Pe atunci nu se gândise că acolo unde va ajunge va avea parte și de distracție.

– Lui Sonny îi pot împrumuta un costum de-al meu, se oferi Anna. Am unul de când eram mai slabă. O să-ți placă la piscină.

Și așa a și fost. În apă, Sonny s-a simțit mai bine, parcă toate necazurile i s-au spulberat.

Joseph a venit la o oră după ele. Au auzit zgomotul de apă împroșcată, apoi l-au văzut apărând la suprafață.

A apărut în fața lui Sonny, și-a trecut o mână prin păr cu picături de apă curgându-i pe torsul puternic.

Joseph o luă pe Jessie pe umeri și traversă piscina cu ea.

Sonny, care-i privea, simțea ceva între mulțumire și dorință. Încă o dată deveni conștientă că fiica ei avea nevoie de un tată.

– Ai putea să face câteva ture de bazin în timp ce se joacă Joseph cu Jessie.

– Așa voi face, spuse Sonny.

– Sau mai bine ar fi să te duc la saună, zise Joseph. Spune-mi, Sonny, am observat că Jessie simte lipsa tatălui ei. Îl vede des?

Sonny se crispă. Întrebarea venise prea abrupt. Încercă să reacționeze natural.

– Nu...el a... murit.

– A murit? Îmi pare rău, Sonny.

Sonny lăsă ochii în jos, conștientă că mințise și asta nu era ceva ce s-o caracterizeze. Voise să-l facă să creadă că soțul ei, fostul ei soț murise. Nu putea să riște să-i spună adevărul. Iar Cliff era ca și mort pentru ea. Simți un nod în gât. Avusese un motiv bun ca să mintă, dar nu era bine ce făcuse.

– Nu este nicio problemă, reuși ăs spună.

– Când s-a întâmplat? o întrebă Joseph.

Nu trecuse prea mult. Aproape doi ani. Nu avusese nicio legătură de doi ani cu tatăl lui Jessie. Îl privi pe Joseph. Privirea lui era plină de compasiune, nu de suspiciune.

– Acum este bine totul, reuși ea să zâmbească. Mă duc să fac acele ture de bazin. Imediat își alungă din minte minciunile pe care le spusese, pe motiv că avea dreptul ca pentru a-și proteja copilul și a se proteja și pe sine, să mintă. Cu toate astea, se simțea foarte vinovată că-l mințise pe bărbatul de care începuse să-i pese.

Curând, observă că și Joseph făcea ture de bazin ca și ea, dar în direcție opusă. Obosită, se opri să-și tragă sufletul.

Joseph se apropie de ea, zâmbindu-i.

– Am fost inspirat când am făcut piscina asta, nu?

Ea încuviință.

– E minunată.

– Ești gata de saună? o întrebă el.

Sonny simți că încep să-i ardă obrajii.

Joseph începu să râdă.

– Vino, o să te simți foarte bine.

Sonny ieși din piscină, conștientă că era îmbrăcată în costumul de baie al Annei, care nu-i venea foarte bine. În semiîntuneric nu-i putea vedea ochii. Îl lăsă să-i așeze prosopul pe umeri și se lăsă condusă spre o sală mică de lângă piscină.

Joseph aprinse o lampă și atinse cu palma un perete de lemn.

– Sauna este aici, dar ar fi bine să faci duș înainte, pentru că apa din piscină avea clor. Eu o să-ți aduc prosoape uscate.

Sonny îl urmă trezindu-se în dormitorul lui , unde Joseph deschisese un dulap ca să caute prosoapele. Trecu pe lângă el intrigată de patul mare, confortabil dar și de carpetele Navajo întinse pe podea. Un șemineu mare se afla pe peretele opus.

– Ești pregătită? îl auzi pe Joseph.

Se întoarse și-l privi lung:

– Dormitorul îți seamănă, îi spuse.

El o privi plin de emoție, după cum interpretă ea.

– Îți pun prosoapele în baie, o anunță Joseph.

Sonny se simți brusc dezamăgită. Dar de ce era așa? Ar fi vrut ca Joseph s-o prindă în brațe în acel moment, s-o sărute. Își dorise asta mai mult decât își dorise orice altceva în ultimul timp. Dar își aminti că ea impusese niște reguli, iar el nu făcea decât să le respecte. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că n-o sărutase. Nu avea dreptul să se implice într-o relație cu el. Nu atâta timp cât nu putea să fie sinceră cu el.

– Vii? o întrebă el.

După ce-i întinse prosoapele, el intră înapoi în cameră și închise ușa.

***

Joseph auzi zgomotul făcut de apa care curgea, apoi ușa se deschise. Nu se gândea decât la felul în care arăta Sonny, la trupul ei zvelt îmbrăcat în halatul lui de baie pe care i-l oferise. Se simți frustrat la gândul că nu i se putuse alătura la duș. Își aminti ce simțise când o ținuse în brațe pe spatele calului și cum abia se dezlipise de ea. Recunoștea că nu prea avusese gânduri platonice atunci. Nu știa ce gândește Anna mătușa lui, care parcă intenționat îi trimitea împreună peste tot. Când realiză că Sonny se afla deja în saună, intră în baia plină de abur, dar în care persista mireasma trupului ei. Făcu repede duș, apoi îmbrăcă o pereche de pantaloni scurți care i se păru potrivită în momentul acela. Dar când vru să intre la saună sună telefonul; era un pacient, care dorea lămurri în privința unei rețete. Îl lămuri și fu aproape fericit când ducându-se la saună realiză că avea o temă de discuție cu Sonny pe teme profesionale. Trebuia să facă un efort să fie cu ea, fără a lăsa să se vadă care-i erau adevăratele intenții. Dar nu voia s-o sperie, mai ales când văzuse cum se panicase în

brațele lui cu o zi în urmă. Soțul ei murise, iar ea nu reușise să treacă încă peste această experiență dureroasă. Dar mai putea spera. Sonny era singură de doi ani. Va trebui s-o abordeze încet, să-i dea timp....

– Cum ți se pare? o întrebă.

Râsul ei cristalin răsună în spațiul acela închis; își dădu capul pe spate rezemându-l de panourile de stejar, iar părul ei castaniu captă toată strălucirea roșiatică a lămpii aflate deasupra capetelor lor. Își strânse capotul în jurul taliei .

– În mod sigur nu-mi este rece, spuse ea încă râzând.

Joseph se așeză lângă ea pe banchetă, foarte atent să n-o atingă.

Voia s-o facă să se simtă bine în prezența lui și asta însemna să uite că sub halat nu purta nimic. Își alungă acest gând în cel mai ascuns colț al minții și continuă:

– A sunat un pacient care voia să știe dacă tratamentul medicamentos pe care i l-am dat poate fi anulat sau neutralizat de sucul de grepfruit. I-am spus să nu-și facă probleme din această cauză.

Sonny încuviință. Joseph era un medic atât de dedicat pacienților săi încât le permitea să-l sune și acasă.

– Lucrurile sunt cu totul altfel aici decât la oraș, spuse ea. Văd că ești atât de accesibil pentru pacienții tăi!

– Asta este unul din motivele pentru care practic medicina aici, îi explică el. Dar tu? Cum consideri munca în acest ținut îndepărtat? Îți place?

– Da, răspunse ea fără ezitare, realizând că spusese adevărul imediat. Îi plăcea atmosfera aceasta de localitate mică, de camaraderie care exista între oameni.

– Ești o asistentă foarte bună, m-am convins, zise Joseph. Pacienții vorbesc în termeni foarte elogioși despre tine.

Sonny îi zâmbi puțin jenată după cum i se păru lui, dar primi complimentul cu bucurie. După o clipă, el întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță rebelă, care-i căzuse pe frunte. Apoi lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup.

– Îmi place să lucrez cu tine, Sonny, murmură el.

– Și mie îmi place, Joseph. Ești un medic foarte bun.

Se lăsă o tăcere nefirească, pe care Sonny încercă s-o umple.

– Am apreciat mult faptul că ți-ai pierdut atâta timp cu fiica mea. Când rosti aceste cuvinte își dori imediat să n-o fi făcut, temându-se că Joseph îi va pune întrebări despre tatăl fetiței.

Dar el era doar amuzat:

– Fetița ta este un copil teribil de înzestrat.

Sonny îi evită privirea încă o dată, impresionată de bunătatea lui; nu voia ca el să-i poată citi în priviri că îl admira. Avea multe îndoieli, multe semne de întrebare. Nu se prea putea baza pe propria-i judecată în privința bărbaților.

După alte câteva momente, când îl privi, Joseph își sprijinise capul de panoul de lemn și închisese ochii. Avu ocazia să-l studieze în liniște. Era un bărbat puternic, cu trăsături armonioase, bine conturate. Dar ea nu avea de ce să

se afle aici cu el. Mai ales așa cum era pe jumătate dezbrăcată, purtând doar halatul lui. Se mai uită o dată la chipul lui. Părea atât de liniștit, de împăcat. Dar dacă se va apleca spre el și-l va săruta ușor...o, nu!Dacă ar face asta nu va mai avea pace! Înțelesese că Joseph îi respecta dorința, dar dacă-l săruta însemna să încalce chiar ea regulile pe care le impusese.

Se ridică.

– Trebuie să plec.

Joseph deschise ochii și o privi mirat.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nu-l privi, știind că dacă ar face-o, n-ar mai putea pleca. Probabil, Jessie se întreabă unde sunt. Îți aduc mai târziu halatul.

Cu aceste vorbe, se repezi spre ieșire.

Capitolul 6

Aerul rece al dimineții părea să sporească bucuria lui Jessie, care abia aștepta să ajungă la patinoarul despre care-i vorbise Joseph.

În maș,ină, se așezase între el și Sonny. Pe când începură urcușul spre Echo Ridge, ea le povesti despre patinoarul de la Seattle.

Sonny ar fi vrut ca fetița ei să nu povestească prea multe despre Seattle, în special despre faptul că fuseseră nevoite să părăsească în grabă orașul. Lui Jessie îi plăcuse mult acolo. Cu toate acestea, Sonny nu simți tristețe în glasul fiicei sale. Era un lucru bun; curând, discuția lor se orientă spre alte teme, mai sigure din punctul ei de vedere. Jessie continua să vorbească, povestindu-i lui Joseph despre felul în care învățase să patineze, despre performanțele pe care le atinsese.

Joseph o asculta zâmbind. Răspundea la întrebările fetiței și râdea la glumele ei. Aveau în față o dimineață calmă, plină de distracții.

Sus, pe munte, copacii începuseră să se rărească și lumina parcă era mai puternică. Jessie le spuse brusc:

– Parcă nu mai aud bine.

Sonny zâmbi, știind că era doar din cauza altitudinii și-i spuse că problema se va rezolva.

După câteva minute, Joseph opri mașina.

Sonny coborî, înțelegând imediat că se aflau în locul numit Echo Ridge. Un perete masiv din piatră forma un semicerc aproape perfect în jurul unui lac înghețat.

– Ce frumusețe! exclamă ea.

Sonny nu mai văzuse un lac înghețat, cam de mărimea unui teren de fotbal. Era diferit de tot ce și-ar fi imaginat. Suprafața patinoarului avea valuri la un moment dat, de parcă vântul s-ar fi concentrat pe această parte a apei, apoi o înghețase. Joseph examină cu atenție suprafața lacului, și le spuse:

– Se poate patina fără probleme, dar nu chiar aici, gheața este mai subțire în partea aceasta. Apoi o privi pe Jessie și-i spuse: evită zona asta. Când ea încuviință, continuă: gata, te poți urca pe patine.

Imediat ce fiica ei se îndreptă spre mașină, Sonny îl chestionă:

– Ești sigur că nu sunt probleme?

– Nu te îngrijora. Folosesc acest lac de peste nouă ani. Dacă nu se apropie de zona asta, nu vor fi probleme.

Jessie respectă instrucțiunile lui Joseph, evitând zona periculoasă. Alunecă pe gheață cu evidentă bucurie, ba chiar încercă săriturile în care începuse să se specializeze la Seattle și culmea, acestea îi reușiră, deși nu mai patinase de câteva luni.

Sonny era teribil de încântată de abilitatea fiicei sale, care părea teribil de fericită, de liberă.

Obrajii îi erau îmbujorați, părul blond ieșise de sub căciulița pe care i-o dăduse Anna.

Joseph patina destul de bine, cu picioarele sale lungi și musculoase, bine conturate prin pantalonii de lână. Între timp, li se mai alăturaseră Kattie, învățătoarea lui Jessie cu cățelușul ei, căruia îi spunea mister Peabody și prietenul ei, Twoey.

Din acest grup doar Sonny și Katie nu prea se descurcau.

– Unde a învățat Jessie să patineze? Parcă s-ar fi născut aici!

– În orașul din care venim se ducea în fiecare zi la patinoar, răspunse Sonny imediat, dar apoi realiză că făcuse o greșeală, pentru că femeia, fiind învățătoarea fetiței, i-ar fi putut pune mai multe întrebări personale.

Dar Katie zâmbi, strângându-și în jurul gâtului fularul alb. Mișcarea aceasta o dezechilibră, întinse brațele lateral, încercând să-și găsească echilibrul, dar căzu. Sonny o ajută să se ridice. Când reușiră să se pună amândouă pe picioare cu

mare greutate auziră lătratul lui mister Peabody, care era îngrijorat de soarta stăpânei sale.

Katie se duse spre cățeluș, iar Sonny se aventură pe gheață, trecând pe lângă Joseph, care venea din direcție opusă.

El se opri.

– Îi voi aduce lui Jessie o ceașcă de ciocolată caldă de la mașină. Vrei și tu una?

-Peste câteva minute, poate. Nu pot patina și bea în același timp.

Joseph începu să râdă, îndreptându-se spre mașină, în timp ce ea se apropie de fetiță.

Jessie zâmbi fericită, întinse mâinile spre ea și începură să se învârtească împreună.

Deodată se opriră uluite de ce vedeau: Katie scăpase câinele pe gheață.

Acesta pornise în fugă spre Twoey, aflat destul de aproape de zona în care gheața era mai subțire. Începu să alunece pe gheață cu ochii măriți de frică, dar când Twoey încercă să-l prindă, animalul făcu o mișcare laterală, strecurându-se pe sub frânghia care demarca zona.

– Nu! strigă Katie văzând că animalul alunecă pe gheață, apoi cade într-o copcă. Căpșorul lui mai apăru o dată la suprafață, apoi dispăru.

Katie țipa cât putea de tare.

– Stai acolo unde ești! îi strigă Twoey, îl scot eu!

Sonny reuși să ajungă la Katie, luând-o după umeri cu înțelegere.

Rămaseră acolo speriate, urmărind cum Twoey păși cu grijă pe gheața subțire. Gheața crăpă și el căzu în apă, iar în jurul lui începură să plutească bucăți de gheață. Apoi îi apăru capul la suprafață; nu găsise animalul.

Sonny se temea că nu va ști cum să rezolve hipotermia cu care s-ar fi putut confrunta Twoey și se întoarse privind disperată spre mașină, unde se afla Joseph. Avea nevoie de el. Din fericire, el păși foarte atent pe gheață, ducând o ceașcă în mână.

O zări, îi zâmbi și imediat observă ce se întâmplase. Lăsă ceașca jos și veni spre ele în viteză.

– Cum s-a întâmplat?

– Cățelușul Katiei a căzut în apă, reuși să spună Sonny, încercând să-și păstreze calmul.

– Îl scot imediat!

Strigătul de victorie al lui Twoey îl puse imediat în mișcare pe Joseph; porni pe gheață spre locul unde se afla acesta. Apa de sub gheața topită se lovea de mal, iar pojghița subțire troznea sub picioarele lui. Când ajunse destul de aproape îl prinse de mână, trăgându-l spre el.

– La naiba! exclamă doctorul. Ce-ai căutat acolo?

– L-am salvat pe câinele Katiei. Sunt bine, o să mă încălzesc după ce ajung pe uscat. Twoey îi întinse animăluțul, care nu mișca. Trebuie să-l salvezi, Joseph!

O secundă mai târziu, Joseph luă cățelușul în brațe, căutând-o din priviri pe Sonny.

Observându-i îngrijorarea ea spuse:

– Eu voi avea grijă de Twoey.

Își duse fiica aproape de Katie, care o prinse după umeri, îmbrățișând-o.

Sonny se îndreptă apoi spre Twoey.

– Vino, îi spuse ea, sigură pe ceea ce avea de făcut. Nu mai tratase vreodată hipotermia sau degerăturile și nu-i mai amintea foarte mult din ce învățase la școala de surori, dar încercă să pară foarte stăpână pe sine.

– Stai puțin, zise Twoey, căruia îi clănțăneau dinții. Nu se putea mișca de pe locul unde Joseph încerca să resusciteze cățelușul. Joseph îi sufla aer cald în plămânii micuți.

Katie și Jessie se apropiaseră; prima îl privea pe Joseph cu speranță în priviri.

– Joseph va face tot posibilul pentru bietul mister Peabody, reuși Sonny s-o consoleze pe Katie. Ar fi bine ca între timp tu să mă ajuți să-i ridicăm temperatura lui Twoey. Apoi se întoarse spre el: Twoey , să mergem la mașina lui Joseph.

– Bine, zise el, clănțănind de dinți și porni spre mașină.

Sonny îi scoase fularul din care șiroia apa. Simți în acest timp că mâinile încep să-i înghețe. Îi deschise fermoarul jachetei pe care i-o scoase pe cap, pentru că era îmbibată cu apă.

– Aduceți ciocolată fierbinte pentru Twoey, le instrui pe Jessie și Katie.

Ea începu să-l ajute pe Twoey să se dezbrace de tot ce avea și asta destul de rapid; altfel, omul risca să-și piardă și celălalt picior.

– Știu ce trebuie făcut, Sonny, spuse omul. Adu-mi păturile acelea.

Sonny încuviință și scoase păturile de pe bancheta din spate a mașinii. Apoi se întoarse să-l ajute pe Twoey să-și scoată pantalonii, după care omul rămase doar în lenjeria intimă, cu piciorul de lemn expus. Sonny îl înveli în pături.

– Urcă repede în mașină, îi spuse.

Twoey execută ordinul, iar după ce se așeză pe banchetă își scoase și șosetele, în timp ce Sonny dădu drumul la motor.

Katie urcase cu Twoey pe bancheta din spate. Twoey o întrebă fără s-o privească, evident rușinat că femeia îi vedea piciorul de lemn:

– Și-a revenit mister Peabody?

Katie îi întinse ceașca de ciocolată fierbinte, și-l strânse în brațe pentru a-i da din căldura ei.

– Nu știu; de tine sunt îngrijorată acum.

– Eu voi fi bine, spuse el continuând să tremure violent.

– Dacă poate cineva să salveze cățelușul, acela este Joseph, le spuse Sonny.

Afară, în zăpadă, Joseph răsuflă ușurat când cățelușul scuipă apă, apoi reveni la o respirație aproape normală.

– Te vei face bine, micuțule, îi spuse el după care îi scoase hăinuța pe care i-o tricotase stăpâna lui și -l vârî în sân. Trebuie să-ți ridic temperatura.

Se îndreptă spre mașină, unde-i găsi pe ceilalți cu motorul pornit, la căldură.

Se așeză lângă Jessie.

– Dă-mi te rog fularul tău, îi spuse el.

Când fetița îi întinse fularul, el îl scoase pe mister Peabody din sân și după ce fricționă blănița udă, îl înfășurată în fular.

– O să trăiască, le spuse celorlalți, observând că chihuahua începuse să miște din urechi. Apoi i se adresă Katiei: trebuie să-l ajutăm să se încălzească; are nevoie de tine, de mămica lui.

Katie luă cu bucurie cățelușul în brațe, strângându-l la piept.

– Ce face celălalt pacient? îl întrebă pe Twoey, care începuse să se încălzească.

Twoey îi dădu mâna la o parte.

– Mă simt bine.

– Ești un erou, zise Katie privindu-l cu dragoste. Mister Peabody este în viață datorită ție.

Twoey mormăi ceva. Poate ceea ce se întâmplase avea și o parte bună: îl va ajuta să înceapă să renunțe la a se mai învinui pentru moartea fratelui lui Delores în acel accident în care și el își pierduse un picior. Poate va începe să vadă că este dorit, că poate face lucruri bune și că alții au o altă percepție despre el.

După câtva timp porniră mașina, intenționând să ajungă acasă la Katie, unde să-i acorde în continuare ajutor lui Twoey.

Acesta refuzase la început, dar ei insistaseră că are nevoie de o baie fierbinte și de multe ceaiuri calde.

Deodată, Joseph observă că Sonny pălise.

-Te simți rău Sonny? o întrebă.

Ea se întoarse spre el cu teamă în priviri.

– Dacă ar fi căzut Jessie în apă?

– Sonny, spuse Joseph cu duioșie.

Și-ar fi dorit ca ea să rămână pentru totdeauna aici cu el. Realiză brusc că-i păsa foarte mult de această femeie. Dar episodul de astăzi putea fi doar unul dintr-o lungă serie, unul din multele motive pe care ea le-ar găsi pentru a pleca. Și sigur o va face, așa cum a făcut-o și fosta lui logodnică, așa cum mama lui l-a părăsit pe tatălui lui. La naiba!

După ce auzi ce-i spusese Sonny, că ar fi putut fi Jessie cea care să cadă în apă, Joseph se întristă. Nu mai scoase o vorbă nici când îl duseră pe Twoey acasă, deși el acceptase să fie supravegheat și ajutat în continuare. Iar Sonny urma să aibă rolul ei foarte important în convingerea acestui erou recalcitrant transformat în pacient, să facă o baie fierbinte, să se hidrateze prin multe ceaiuri.

Când se întoarseră acasă, Sonny o puse pe Anna la curent cu cele întâmplate.

Joseph le întrerupse discuția.

– S-a făcut târziu; va trebui să plecăm curând la Albuquerque. Pregătiți-vă.

– O, Joseph, spuse Anna, nu ne grăbim. Lasă-le să se relaxeze puțin.

Joseph o ignoră, uitându-se la ceas.

– Vreau să plecăm pe la patru. Se întoarse și dispăru în casă.

Sonny nu știa ce să creadă. Oare Joseph avea impresia că ea îl învinuia pentru ce i se întâmplase lui Twoey și cățelușului?

Anna o bătu pe mână.

– Nu-l lua în seamă pe Joseph; are și el toane, ca fiecare.

Sonny nu comentă. Ea avusese încredere chiar de la început în judecata lui , și-i va spune asta. Va avea vreme în timpul călătoriei s-o facă.

Își strânseră câteva lucruri necesare și într-o oră porniră. Timpul în care Joseph se retrăsese părea să-l fi ajutat să revină la gânduri mai bune, de parcă motivul de îngrijorare n-ar mai fi existat. Pe drumul spre Albuquerque, pe autostrada 64, le explică istoria acestor locuri pe care o aflase și el de când se mutase aici.

Mătușa lui, Anna, părea plictisită și moțăia pe bancheta din spate. Povestirile lui o încântau pe Jessie. Fetița îi punea zeci de întrebări, iar discuția lor îi trezi interesul Sonnyei. Ascultă cu atenție, întrebându-se ce-l adusese la New Mexico. În noaptea în care sosiseră ele aici, Joseph îi spusese că nu-și

cunoscuse tatăl Navajo. De ce nu? Din nefericire, lăsase acea parte a povestirii neterminată.

Era ora șapte când opriră la un hotel din partea veche a orașului și-l sunară imediat pe Twoey, să vadă cum se simte. Apoi, după ce-și lăsară bagajele în cameră se duseră la masă.

Sonny își urmărea cu bucurie fiica, ai cărei ochii străluceau când vedea trăsuri elegante trase de cai, pe stradă; erau replici a ceea ce existase aici cu un secol în urmă.

Copitele cailor loveau ritmic asfaltul, oprindu-se în fața hotelului și un cuplu coborî din trăsură. Fustele tinerei foșneau. Părul lung îi era ridicat în vârful capului, la urechi purta cercei lungi cu diamante.

Joseph nu-i acordă prea mare atenție, dar Jessie se întoarse să privească lung cuplul.

– Parcă era Cenușăreasa, murmură ea vrăjită.

Joseph se aplecă spre ea cu prietenie.

– Ce-ar fi să facem și noi o plimbare?

– Adevărat? exclamă fetița, încântată. Se poate?

Ochii lui sclipeau de încântare.

– Dacă mama nu are nimic împotrivă.

– Sigur că nu am, spuse Sonny, atâta timp cât trăsura nu se transformă în dovleac la miezul nopții.

– O să încerc să vă aduc înapoi înainte de miezul nopții, dar dacă nu reușesc să lași un semn în urmă, glumi el. Apoi le ajută pe Anna și pe Jessie să urce în trăsură, după care se întoarse să-i întindă și ei mâna.

– Vii, Sonny?

– Ești sigur că e bine să mergem la plimbare cu trăsura? îl întrebă ea. Nu este de– ajuns că ne plătești și hotelul?

– Vrei să urci și să nu mai faci comentarii? spuse Joseph. Îmi place să am pe cine răsfăța. Tu și fiica ta meritați să fiți tratate cu dragoste, cu atenție.

Renunțând la orice rezerve pe care le avea în privința lui, Sonny își lăsă mâna ei mică în palmele lui mari. Puterea pe care i-o transmise, calmul lui, o liniștiră. Fusese afectată de incidentul petrecut de dimineață. Acum se simțea mai relaxată, lucru care nu i se mai întâmplase de mult.

Joseph se așeză lângă Jessie, iar Sonny îi urmări cum discută. Joseph îi explica toate locurile pe unde treceau, iar Jessie îl asculta cu atenție; îl privea de parcă ar fi fost tatăl ei, lucru care pe ea o întristă. Avea nevoie de un bărbat ca Joseph în viața ei.

Își aminti propria copilărie, vocea blândă a tatălui ei, care-i oferise dragoste și protecție, ca un tată adevărat. Simți cum inima i se încălzește amintindu-și de tatăl ei. Imediat însă își aminti mormântarea, plânsetele mamei și ce simțise ea, pe atunci o fetiță de nouă ani.

Jessie nu avusese parte de un tată, și nici măcar de bucuria de a-și cunoaște bunicii. Oftă cu amărăciune. Bine că reușise să-și îndepărteze fiica de acel tată violent. Iar acum, fiica ei se putea bucura de compania lui Joseph și a Annei. Păreau deja o familie.

Nu conta cât vor sta aici în New Mexico, se vor bucura de fiecare clipă.

Pe când se apropiau de restaurant, mirosul mâncării mexicane umplu aerul. Aromele îi reamintiră lui Sonny că îi era foame.

– Și mie mi-e foame, spuse Jessie.

În timpul mesei îl privi pe Joseph, care se acomodase perfect, era prietenos, discuta cu toată lumea. Îi trata pe toți cu bunăvoință, ca și cum ar fi fost pacienții săi.

Dar Sonny își amintea că avea și momente în care era foarte schimbător. Dar Twoey era prietenul lui. Accidentul de pe gheață îl afectase. Cu toate acestea, era calm și liniștit. După ce gustă din mâncarea care le-a fost adusă, Joseph le-a spus:

– Mâine ne trezim de dimineață, ca să avem timp pentru cumpărături. Apoi o privi pe Sonny: mi se pare sau ai început să te relaxezi puțin?

– Cred că da. Și așa era. Îi plăcea viața aici la New Mexico, îi plăcea Joseph și mătușa lui. Ea și cu Jessie se vor bucura de timpul pe care-l vor petrece aici, atât cât va dura. Dar asta era problema, nu putea să dureze prea mult.

***

Dimineața, le lăsară pe Jessie și pe Anna să viziteze Muzeul Copiilor și expoziția de dinozauri de la Muzeul Național de Istorie și plecară la cumpărături, rătăcind fericiți o vreme, fără vreo țintă anume. După câteva ore, Joseph păru că s-a plicitisit și se opriră la un local numit Delaney.

– Vreo legătură? îl întrebă Sonny, curioasă.

– Tatăl meu vitreg este patronul acestui local. Mai are unul chiar în Boston, unde am crescut. Mâncarea este foarte bună; au aici bere de import și cafea nemaipomenită.

Sonny încercă să și-l imagineze pe Joseph la Boston, dar nu i se păru prea ușor. Părea foarte integrat în atmosfera din New Mexico.

Pe drumul spre parcare, Sonny dădu glas curiozității:

– Acum, te rog să-mi spui, de ce nu ți-ai cunoscut tatăl adevărat?

– Mama m-a luat de aici când eram copil, începu el. N-am știut cine este tatăl meu până am absolvit facultatea de medicină. Cred că mi-a spus abia atunci pentru că mă logodisem și s-a gândit că trebuie să aflu că sunt pe jumătate Navajo.

Logodit? Sonny înregistră spusele lui, dar nu-i puse vreo întrebare legată de logodnică.

– Și Sean Delaney când te-a adoptat?

Privirea lui păru să se întunece o secundă.

– Numai după ce a murit adevăratul meu tată. Desigur n-am știut cine era....Joseph trase aer în piept apoi adăugă:

n-am știut că Sean nu este tatăl meu. Joseph se încruntă și continuă: adevăratul meu tată nu era un om bogat. Nu-și putea permite să angajeze detectivi să ne găsească. Dar când a reușit totuși s-o facă, eu aveam trei ani. Iar când disputa dintre el și mama s-a încheiat și i s-a acordat dreptul de a mă vizita, eu împlinisem șase ani. La scurt timp după aceea, din nefericire, a murit într-un accident. Nu l-am cunoscut.

Joseph ridică din umerii săi largi și puternici.

– Mama a considerat că n-a mai fost nevoie să-mi spună despre el după aceea. M-a lăsat să cred că Sean a fost adevăratul meu tată. Chipul lui deveni dintr-o dată foarte dur. Am simțit că-mi pierd mințile când am aflat. Numai după ce s-a îmbolnăvit foarte grav, am iertat-o că nu mi-a spus. Cu toate astea, știu că ea a făcut cum a crezut că este mai bine pentru mine. Făcu o pauză, apoi reluă: oricum, înainte de moartea ei am lămurit lucrurile. Cu tata însă, n-am putut face acest lucru....

– Îmi pare rău. Și eu mi-am pierdut mama cu șase ani în urmă. Îmi lipsește și acum.

Joseph o privi cu înțelegere.

– N-am știut. Sper că discuția noastră nu te-a întristat prea mult.

Ea scutură din cap. Se obișnuise de acum cu lipsa mamei.

Urcară în mașină și porniră. Joseph continua să vorbească.

– Tatăl meu... Sean... nu semănăm, dar a fost bun cu mine, m-a iubit ca pe fiul lui. El și mama n-au mai avut alți copii. Îmi

pare rău pentru fetița ta ,poate pentru că înțeleg cum este să crești fără tată.

Sonny simți lacrimile cum i se adună în colțul ochilor. Se confrunta cu propria-i minciună.

– Știu, zise ea. Dar Jessie nu și-l amintește prea bine. Își legă centura și continuă: tatăl meu a murit când aveam nouă ani. Așa că știu cum este să crești fără tată.

– Așadar, ți-au murit ambii părinți. Joseph puse o mână peste palmele ei mici.

Sonny consideră că era mai bine să readucă discuția asupra lui.

– Mama ta de ce și-a părăsit soțul la început? Probabil a avut un motiv. Lăsă întrebarea să plutească în aer, nevrând să transpună problemele din propria-i căsnicie eșuată asupra tatălui lui Joseph. Se gândi apoi că avusese noroc că fostul ei soț nu luptase pentru custodie, dar dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi lăsat în preajma lui Jessie.

– Nu știu exact de ce l-a părăsit, zise Joseph ieșind în circulație.

Joseph conduse în tăcere o vreme, apoi spuse brusc:

– Cu toate astea, spunea că încă-l iubește pe tatăl meu. La scurt timp, el trase mașina într-o parcare și porniră spre o clădire albă, modernă.

Dar mama spunea că nu voia să trăim așa cum o făcea tata. Voia să am tot ce a avut și ea.

Rosti aceste ultime cuvinte cu sarcasm.

Sonny își aminti de acea colegă în care avusese încredere, la Seattle. Femeia îi spusese povestea unui prieten care-și pierduse copiii. Mama lor fugise cu toți în alt stat. În zadar a încercat să-i găsească. Cu inima zdrobită, bietul om s-a apucat de băut și de droguri, și a murit de o supradoză. Sonny a realizat de ce femeia aceea în care a avut încredere n-a putut păstra secretul. A transpus situația prietenului ei cu consecințele ei devastatoare în viața lui Sonny, deși lucrurile erau diferite.

Îl privi pe Joseph. Spunea că și-a iertat mama, dar oare o iertase cu adevărat? Dacă ar fi știut că tatăl lui Jessie trăiește, și că l-a mințit, oare cum ar reacționa?

Capitolul 7

Trecuseră cinci săptămâni de la călătoria la Albuquerque și Sonny nu-și putea scoate cuvântul dragoste din minte. Nu putea spune că nu-i plăcea ceva la Joseph. El ar fi putut să practice medicina oriunde altundeva și cu toate acestea alesese această clinică din îndepărtatul Peldano Desnudo.

Puse zahăr în cafea și-l mai privi o dată pe bărbatul de la masă. Era un bărbat bun și înțelegător, nu semăna deloc cu Cliff.

Amintindu-și de fostul ei soț, simți un gust amar în gură. Cliff apăruse în viața ei într-un moment foarte delicat. Ea abia își înmormântase mama și se simțea teribil de singură. Cliff, cu părul lui blond și ochii albaștri, Cliff cel plin de bani.

Reușise să-i sucească mințile, o făcuse să creadă în el. Dar bunătatea și înțelegerea lui de atunci fuseseră doar de fațadă. Toate aceste calități dispăruseră imediat după căsătorie.

Sonny oftă, dar asta nu putea schimba trecutul.

Joseph ridică privirea și-i zâmbi, cu acel zâmbet cald, deschis, prietenos. Sorbi din cafea, apoi continuă să citească, un obicei al lui, cu care Sonny ajunsese să se obișnuiască.

Sonny se simțea la fel de atrasă de el, dar el nu mai forțase nota în vreun fel.

Sonny zâmbi ca pentru sine. Viața de aici cu el și cu mătușa lui, era apropiată de ce-și dorise ca viață de familie. Jessie era foarte fericită. Chiar în acest moment, semăna plante cu Anna în grădina casei. Jessie cunoștea de acum și denumirile viței și repeta mereu indicațiile date de Anna pentru cultivarea răsadurilor, care vor da rod spre sfârșitul verii. Se simți dintr-o dată vinovată. Jessie își făcea planuri pentru vară, dar oare vor mai fi aici atunci?

Scoase și ultima felie de pâine din prăjitor, realizând că se consolase cu ideea că fostul ei soț Cliff nu avea cum să le găsească aici. Ridicând ochii, surprinse privirea lui Joseph.

El îi aruncă un zâmbet prietenesc, poznaș. Puse apoi jurnalul medical pe masă, continuând s-o privească.

– Ce este, Joseph? îl întrebă ea roșind ușor.

– Ești frumoasă, zise el, nu pot să nu te admir.

Ea lăsă privirea în jos spre mâna lui așezată peste mâinile ei.

– Sonny, îmi ești foarte dragă, mai spuse Joseph.

Ea ar fi dorit să i se arunce în brațe, să-i mărturisească dragostea ei. Dar cum putea s-o facă? Nu avea cum să fie

sinceră cu el. Minciunile ei, chiar dacă fuseseră necesare, stăteau între ei.

Se ridică imediat și duse un vas la chiuvetă, poate pentru a-și dovedi că se putea smulge de lângă el. Auzi imediat scârțâitul scaunului și-l văzu apropiindu-se. Sângele începu să-i circule mai repede, inima să-i bată mai tare. Joseph veni lângă ea, așezându-și mâinile peste palmele ei. Ea reuși să se elibereze. Continuă să-l privească, incapabilă să se miște. La un moment dat intră în panică, dar privirea lui blândă nu-i trezea teamă irațională, ci doar sentimentul că va trebui să ia o decizie, și asta destul de repede.

Lăsă privirea în jos dar descoperi că de fapt îi privea foarte insistent gura. Își dorea atât de mult să-l sărute! Ridică palmele spre pieptul lui spre a-l bloca, dar nu avu puterea s-o facă. Se simțea și mai atrasă de el. Rămase nemișcată ca el să spună ceva; aștepta ca propriile ei simțuri să revină la normal.

Joseph îi dădu părul după urechi, atingându-i încet lobul urechii. Era un gest plin de afecțiune; apoi Joseph urmări cu degetele conturul gâtului ei și al umerilor.

– Îmi pare atât de bine c-ai venit să lucrezi aici, Sonny, murmură el. Tu și Jessie mă faceți fericit.

– Și noi ne simțim bine aici, mărturisi ea, încercând cu disperare să rămână într-o stare de normalitate. Dar se amăgea doar. Joseph era un bărbat în carne și oase. Un bărbat cu pasiuni și nevoi. Îi spusese foarte clar încă de la început ce

dorea de la ea. Îi evită privirea încercând să domolească dorința pe care o simțea, admițând că și ea era o femeie normală, cu pasiuni și dorințe.

Încet, Joseph îi ridică bărbia. Fiind nevoită să se confrunte astfel cu el, văzu pasiune în ochii lui, o scânteie de dorință, care-i puse pe jar inima, dar și trupul.

Când vorbi, glasul lui era înăbușit.

– De atâta timp îmi doresc să...nu-și termină ideea, de fapt, renunță s-o facă și o sărută. A fost un sărut abia schițat, dar atingerea buzelor lor a fost aprinderea unei scântei. Sonny îi primi sărutul și-i răspunse cu disperare, cu abandon total.

Joseph o prinse în brațe. Când își încolăci brațele în jurul lui, îi simți mușchii puternici, iar el o strânse la pieptul său. Sonny îi simți inima bătând la unison cu inima ei, iar el continuă s-o sărute. Sonny realiză curând că trupurile lor se contopiseră, încât nu mai știa unde se termină trupul ei și începe trupul lui. Nu mai putea să gândească, nu-l vedea decât pe el.

Joseph gemu ușor și începu să-i traseze săruturi pe gât, pe umeri. Se abandonă brațelor lui, dar după câteva secunde își aminti că îl mințise și-și dori să-i fi spus adevărul despre relația cu fostul ei soț. Se desprinse brusc din brațele lui, împingându-l aproape cu sălbăticie.

– E în ordine, Sonny, îi spuse el. Eu... știi că țin foarte mult la tine.

Jospeh îi dădu drumul, apoi îi netezi părul care-i căzuse pe față.

Ea se mai calmă auzindu-i spusele, de parcă dorința fizică pe care o simțise pentru el ar fi rămas pe planul al doilea. De parcă el i-ar fi ghicit gândurile și ar fi știut ce-i trebuia. Acum simțea că n-o paște nicio primejdie în brațele lui Joseph.

Auziră pași apoi vocea lui Jessie. Sonny se depărtă de el, clipind des. Momentul de intimitate se spulberase.

– A venit autobuzul, mama.

Sonny mai simțea atingerea lui Joseph. Îl dorea atât de mult dar dacă nu-i spunea adevărul, nu puteau ajunge la o intimitate reală, la o relație normală. Minciunile ei i-ar despărți imediat.

-Vin eu cu tine, Jessie, zise Joseph, privind-o lung pe Sonny. Trebuie să-i amintesc șoferiței că are nevoie de vizita pre-natală. Delores ar fi în stare să nască pe scaunul șoferului.

Sonny își sărută fiica și-i urmări cum se îndreaptă spre ușă. Mai văzu o dată spatele lat al lui Joseph; mâna mică a fiicei ei se afla în mâna lui mare, iar Sonny realiză cu uimire în clipa aceea că se putea baza pe acest bărbat, că putea avea încredere în el, lucru cam greu pentru o femeie care a trecut printr-o experiență gravă.

Apoi se lăsă din nou pradă îndoielilor. Joseph păruse atât de trist când îi vorbise despre tatăl său și despre felul în care mama lui îi ținuse departe unul de altul. Oare Joseph ar înțelege situația ei?

Sau ar trage concluzii pripite, așa cum făcuse și fosta ei colegă din Seattle?

Sonny era confuză. Pentru ea, încrederea, mai ales încrederea într-un bărbat era un lucru fragil. Amenințările lui Cliff îi reveneau în minte, amintirea vechilor răni, a felului în care-i fusese afectat sufletul. Toate acestea erau foarte vii în mintea ei, de parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă. Își dori să le poată ascunde sau măcar lăsa în urmă pentru totdeauna. Își mai dori să se poată ascunde aici, în acest loc cu Joseph pentru totdeauna. Dar ar putea risca acum?

***

Joseph duse și ultimul buștean pe care-l spărsese la stiva pe care o făcuse lângă verandă, apoi își șterse sudoarea de pe frunte. Își scoase bandana, o puse pe stiva de lemne, învinuindu-se pentru ce făcuse.

Amintirea buzelor Sonnyei, care-i răspunsese la sărut îi reveni încet în minte, dar cu un efort reuși să-și alunge căldura care începuse să-i invadeze trupul. Desigur, ea îi răspunsese la sărutări doar pentru că fusese singură de prea mult timp.

Era și normal să tânjească după o relație fizică. Dar el n-ar fi trebuit s-o provoace. El împinsese lucrurile prea departe,

iar ea intrase în panică, crispându-se în brațele lui, așa cum făcuse și prima oară, când o sărutase.

La naiba! Muncea alături de Sonny, trăia alături de ea și asta îl scotea din minți. El se comportase ca un adolescent îndrăgostit , trupul îl trădase, reacționând la apropeirea, la atingerea ei. Dar cum ar fi putut să ia lucrurile mai încet? Cum putea s-o sărute fără să-și dorească mai mult?

– Joseph, tu ești? o auzi pe Anna. Plec la Loretta m-a invitat la o cafea. Spunea c-a făcut o prăjitură bună și-ți va trimite și ție. După ce-și înfășură mai bine șalul gros în jurul umerilor, se mai opri o dată. Dar ce faci acolo? O să întârzii la clinică.

– Mda, știu, răspunse Joseph. Apoi, de parcă nu i-ar fi plăcut nici lui că fusese atât de morocănos, se scuză. Iartă-mă Anna, sunt obosit. N-am prea dormit azi noapte.

Anna își duse mâna la frunte.

– Să sperăm că n-ai luat vreun microb. Tu și Sonny, care i-ați îngrijt pe toți, sper că nu v-ați molipsit. Îmi fac probleme din cauza voastră.

– Noi ne-am vaccinat. Spunând acestea, își aminti ce simțise când îi făcuse injecția lui Sonny. Îi dăduse la o parte părul castaniu deschis, îi ridicase mâneca halatului, apoi frecase brațul cu alcool. Îi urmărise chipul când introdusese acul, apoi când începuse să injecteze lichidul; ea închisese ochii, iar genele lungi se curbaseră deasupra obrajilor ei cu pielea de catifea. Cum putea să fie atât de sexy și în astfel de împrejurări?

Asta era problema, se gândi el frustrat. Sonny era mult prea sexy. Indiferent ce făcea, numai faptul că se afla cu ea în aceeași încăpere era o dulce tortură.

Fiind sezonul gripei, ziua trecu repede, fără nici un minut liber. Sonny se bucură pentru asta. Munca o ținea alături de Joseph, dar cel puțin acum numai erau singuri nici un minut. Chiar fiind atât de ocupată gândurile nu puteau să nu-i zboare la sărutul lui de dimineață. Era mai mult decât atracție fizică între ei. Simțea mult mai mult în brațele lui. Îl simțea apropiat, tandru, cald, și abia acum realiză cât tânjise după asta. Dar nu era liberă să se bucure de această apropiere de Joseph. Poate nici nu va fi vreodată.

Simțind o strângere de inimă, formă numărul furnizorului de medicamente cu care trebuia să ia legătura pentru comanda pe care o întocmise Joseph.

– Stai puțin, Sonny, îl auzi. Ne mai trebuie și sirop Delsym, zise Joseph apărând brusc în fața ei dintr-o altă încăpere.

– O să mai facem o comandă. N-am auzit decât tuse pe aici de dimineață; sunt sigură că vor mai fi necesare și alte medicamente.

El se încruntă, lucru neobișnuit, după cum știa ea.

– Am solicitat și o comandă specială cu fonduri guvernamentale, dar n-a fost onorată. Se pare că nu suntem luați în serios. Este epidemie de gripă. Joseph mai scrise o comandă, o semnă și i-o întinse.

– Transmite-o pe fax, te rog. Spune-le să se grăbească.

Apoi ieși din încăpere.

Lipsa de medicamente putea duce la neajunsuri severe aici; toată ziua se confruntaseră cu un aflux sporit de bolnavi. Nu făcuse pauză nici un minut. La un moment dat, clinica fusese atât de asaltată, încât nici nu mai avuseseră scaune pe care să-și așeze pacienții. Nu-l putea învinui pe Joseph că era așa de morocănos. Și ea se simțea epuizată.

Dar acum, cel puțin lucrurile se mai liniștiseră.

Scrise comanda și o trimise prin fax. Îi veni în minte acum să părăsească acest orășel înainte de a se implica mai mult în relația cu Joseph, dar nu era o idee care s-o încânte. Iar dacă-i mărturisea acum adevărul lui Joseph însemna că acesta ar considera-o lașă pentru că fugise din calea lui Cliff. Sau nu era așa? Oftă.

Dacă pleca acum nu-l va răni și mai tare pe Joseph spunându-i adevărul.

Dar tot va trebui să-l mint, se gândi. Reușise să scape de controlul zilnic și de violența lui Cliff, dar și de la distanță acesta o controla. Și ea părea lipsită de puterea de a face ceva.

Joseph o conducea pe doamna Packard, care venise cu gemenii.

– Asta este tot pentru astăzi, zâmbi ea istovită. O ajut eu pe doamna Packard să urce în mașină.

Se asigură că femeia luase medicamentele copiilor, își îmbrăcă jacheta, apoi luă în brațe unul din copii și o însoți pe doamna Packard până la mașină.

Când ajunseră la locul unde parcase femeia și așezară copiii, legându-le centurile de siguranță, iar doamna Packard se așeză la volan, Sonny o întrebă:

– V-ați văzut de curând sora și cumnatul?

Nu-i mai văzuse pe Jim și pe Merced din ziua în care veniseră să-i scoată copcile lui Jim, cu șase săptămâni în urmă.

– Nu ne prea întâlnim, răspunse doamna Packard. Jim și Merced... vocea îi pieri și scutură din cap spunând: nu este problema mea. Numai că nu ne prea întâlnim.

– Îmi pare rău, se scuză Sonny, n-am vrut să pun întrebări stânjenitoare. Se dădu un pas înapoi: vă rog doar să ne spuneți dacă gemenii sunt bine.

Ajunsă înapoi în clinică, începu să -și facă din nou probleme pentru Merced și faptul că ascundea pastilele anticoncepționale de soțul ei.

Epuizată atât fizic cât și mental, răsuflă ușurată că nu mai apăruseră alți pacienți. Fusese o zi lungă și grea. Afară, cerul se întunecase. Cu toate acestea, era un loc pe care-l îndrăgise și n-ar mai fi vrut să-l părăsească.

Sună telefonul clinicii și Sonny se duse să răspundă. Era fiica ei, Jessie, care îi spunea că pleca la Delores cu Anna, care-i promisese femeii însărcinate că-i va găti câteva feluri de mâncare.

– Să fii cuminte, draga mea, spuse Sonny gândindu-se că se va simți mai bine dacă va fi singură acasă două -trei ore

după o zi istovitoare. Îi spuse lui Joseph: Jessie și Anna se duc la Delores să-i pregătească ceva de mâncare pentru copii.

Joseph încuviință; părea dus cu gândurile departe. Apoi își aminti că Delores nu venise la control, așa cum promisese. Va trebui să treacă pe la ea în seara asta.

Nu vor avea timp de odihnă, nu vor avea timp să se gândească, să facă planuri pentru Sonny și fiica ei. Iar dacă va fi mai mult timp în preajma lui Joseph, va simți și mai acut dorința de a rămâne în acest loc, deși nu găsea puterea de a-i spune adevărul. Când va vedea familia fericită a lui Delores se va simți și mai singură. Oare ea și Jessie vor mai avea vreodată o familie? Un loc de care să aparțină, unde să se simtă acasă?

Capitolul 8

Când Sonny și Joseph plecară, noaptea era la început și cerul era foarte limpede. Luna se ridicase deasupra munților. Vremea se încălzise în ultimele zile și căldura soarelui reușise să topească zăpada pe alocuri. Din nefericire, noaptea pământul înghețа la loc.

Pe drum, Sonny alunecă de câteva ori, dar Joseph, atent, o prinse de mijloc.

– Fii atentă aici, este gheață dedesubt. Doar nu vrei să cazi... să aluneci...

Sonny nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul, fiind vrăjită de el.

Se îndreptau spre mașină și după câteva minute Joseph ajunse în fața școlii.

– Este momentul să iei câteva lecții de condus.

Sonny se arătă dezamăgită.

– Acum? Este prea întuneric.

– Asta nu te dezavantajează în vreun fel. Luna a ieșit, aici suntem în siguranță. Nu este nimeni care să ne incomodeze. Parcarea este liberă iar fiica ta nu te așteaptă acasă. Doar ți-am promit că te voi ajuta să-ți iei permisul, nu?

Cam fără chef, Sonny cedă și urcă la volan. Asfaltul era alunecos, dar curățat de zăpadă, și Sonny descoperi curând că nu era mare diferență de șofatul în alte părți. Faptul că șofase la Seattle unde ploua foarte mult, o obișnuise să conducă pe drumurile alunecoase și se mai relaxă. Apăsă cam mult pe accelerație.

– Acum te rog să ieși pe șosea, spuse Jospeh cu mâna pe volanul ei. Dar te rog să fii foarte atentă, este...

Mașina derapă și alunecă pe o bucată de gheață. Văzând că pierde controlul, Sonny lăsă să-i scape un strigăt ușor.

– Relaxează-te, o liniști Joseph. Ține bine de volan, te-ai descurcat foarte bine. Vocea lui calmă îi dădea tot curajul de care avea nevoie.

După câteva minute, roțile începură din nou să patineze. Dar acum Sonny deținea controlul. Intră în parcarea școlii cu inima bătând puternic.

– Te-ai descurat grozav, o încurajă el.

Zâmbetul lui relaxat o înfurie.

– M-aș fi descurcat mai bine dacă aș fi știut că urma să dau de o zonă cu gheață. Ar fi trebuit să mă previi.

-Am încercat s-o fac.

Nu este vina mea că mergi atât de repede. Joseph îi zâmbi din nou așezându-i o mână pe genunchi. Acum știi unde se află gheața. Mai facem un tur și este de– ajuns pentru noaptea asta.

– Din nou? Nu cred că vorbești serios! exclamă Sonny privindu-l nedumerită.

Joseph începu să râdă.

– Haide, Sonny. Poți s-o faci fără probleme. Trebuie să înveți să simți gheața. După aceea vom continua cu lecțiile pe timpul zilei.

Încurajată de el, Sonny manevră cu îndemânare mașina prin parcarea școlii, apoi ieși pe șosea pregătită sufletește de data asta. Cele câteva secunde în care simțise cum fug roțile pe gheață n-o speriaseră atât de tare, ci mai degrabă o provocaseră. Apucă volanul cu toată convingerea așteptă ca roțile să-și recapete forța de tracțiune apoi ieși din parcare.

– Te-ai descurcat ca un șofer profesionist, îi spuse Joseph privind-o cu admirație. Dar poate că ar trebui să te duc acasă.

Sonny se simți foarte bine că reușise să controleze mașina în minutele acelea. Mergând alături de el sus pe munte se simți mai bine, mai stăpână pe sine mai sigură că putea reuși ce voia. Poate chiar va reuși să-și ia permisul de conducere, poate-și va cumpăra și propria mașină. Era mândră că reușise să-și ia viața în mâini, să lupte din nou pentru propria-i independență. Se distanțase din nou de Cliff, făcând pași mari spre libertatea pe care și-o dorise când îl văzuse apărând la Seattle.

Dar reveni curând la realitate. Oare chiar va putea să solicite un permis de conducere pe un nume care nu-i aparținea, folosit doar pentru a o feri de Cliff? Simți o durere acută în stomac.

Recursese la un nume fals de nevoie. Nu știuse că-l va întâlni aici pe Joseph, că se va îndrăgosti de el, ba chiar mai mult, că fiecare zi care trecea îi aducea tot mai multă iubire pentru el.

Când se apropiară de curba de lângă casă, Joseph o privi încruntându-se:

– Trebuia să mergem la Delores pentru că astăzi n-a venit la control.

– Ai dreptate, răspunse ea, răsuflând ușurată că se putea gândi și la altceva. Sigur că trebui să mergem. Nu am nici o problemă presantă. Jessie este cu Anna. Apoi, după o pauză, adăugă:mătușa ta a fost atât de bună cu ea, a adus-o în fiecare zi la școală.

– Anna o iubește mult pe fetița ta.

Sonny zâmbi. Fusese o adevărată binecuvântare pentru ea să trăiască aici cu Joseph și cu mătușa lui. Lăsă toate necazurile și îngrijorarea la o parte, dar și vina de care nu putea să scape, și-i spuse;

– La rândul ei, Jessie o iubește foarte mult. Știi ce mi-a spus în prima noapte când am ajuns aici? Că Anna arată ca o prințesă indiană.

Joseph începu să râdă.

– Este un copil foarte drăguț pe care nu poți să nu-l iubești. Întinse mâna și-i dădu o șuviță de păr după ureche și adaugă: ca și mama ei, de altfel.

– Joseph... începu Sonny știind că trebuia să-l descurajeze, dar dorindu-și să nu fi trebuit s-o facă. Despre azi-dimineață... n-ar fi trebuit să te las să... nu sunt pregătită... încă...

Joseph strânse mai tare de volan. Cu figura crispată, părea supărat, tot mai dezamăgit. În cele din urmă, după câteva clipe, îi spuse:

– Pot să aștept.

Satisfăcută că reușise să depășească momentul, cu toate că nu se simțea prea bine fiind conștientă că tergiversa cam mult lucrurile, își drese glasul și schimbă subiectul:

– Probabil, Delores se simte cam singură acum când soțul ei este plecat. Există vreo speranță să vină acasă când se va naște copilul?

– Se pare că nu. Armata are regulile ei.

Se lăsă tăcere. Sonny fu chiar încântată când după câteva secunde ajunseră aproape de casa lui Delores.

În casă, copiii jucau cărți pe podea. Sonny se aplecă să-și sărute fiica pe creștet, dar fiind ocupată cu noii ei prieteni, Jessie nu-i acordă prea mare atenție.

– Tu ești, Joseph? se auzi vocea Annei din altă încăpere. Suntem în bucătărie. Când ajunseră la ea, Anna se afla în fața sobei de gătit.

Ea îi spuse râzând : am știut c-o să vii și aici după mâncarea gătită de mine!

– Ei bine, n-ar fi singurul motiv, îi explică el. Sonny se poate ocupa de verificarea prenatală a lui Delores.

Delores stătea pe un scaun la masă.

Anna își șterse mâinile de șorțul de bucătărie și scutură din cap.

– Nu te dezminți niciodată. De altfel, semănați foarte mult. Vă place munca prea mult amândurora.

Joseph îi făcu cu ochiul lui Sonny, obișnuit cu bunătatea, cu felul tolerant de a fi al mătușii sale.

– Era și timpul să găsească pe cineva care gândește la fel ca el, zise Delores ridicându-se de la masă, sprijinindu-se cu mâinile de mijloc să-și mai aline durerea, să-și sprijine abdomenul proeminent.

Se îndreptă spre chiuvetă, unde Anna decojea niște ouă fierte.

– Se înțeleg foarte bine, spuse mătușa lui Joseph.

Sonny fu impresionată plăcut de discuția celor două femei; parcă ea și Joseph n-ar fi fost de față. În același timp, nesiguranța i se strecură din nou în suflet. Cele două păreau să-i considere un cuplu, deja.

– Fiecare are nevoie de înțelegere, murmură Delores, probabil gândindu-se la soțul ei aflat departe. Umplu un pahar cu apă și-l necăji pe Joseph: sper că n-ai venit aici doar la masă, doctore?

Joseph își încrucișă brațele la piept.

– O să și mâncăm aici, dar nu acesta este principalul motiv pentru care am venit.

– Bine. Delores puse paharul pe masă și-și dădu coada de cal peste umăr. Trecu pe lângă ei. Hai să rezolvăm, atunci.

O urmară în camera din față apoi în dormitorul ei unde examinarea standard dură doar câteva minute.

Joseph aproape că se arătă dezamăgit când spuse:

– Totul este bine.

Închise trusa medicală.

-Nu știu de ce vrei să continui să muncești, dar cred că mai poți conduce autobuzul încă o săptămână.

Delores duse mâna la frunte în semn de salut.

– Foarte bine, căpitane. Apoi își aranjă rochia de gravidă și făcu încercarea de a se ridica, lucru pe care-l reuși doar cu ajutorul lui Joseph. O, dar de ce mă simt atât de greoaie?

– Pentru că ești foarte obosită, spuse Sonny. Când eram însărcinată cu Jessie, trebuia să stau cu picioarele ridicate; după-amiaza mi se umflau foarte tare.

– Mi se pare normal, zise Delores. Dar acum, încep schimbul doi. La început conduc autobuzul care aduce copiii acasă de la școală, apoi îmi aduc propriii copii acasă.

– De ce insiști să conduci autobuzul până în ultima lună de sarcină? o întrebă Sonny. Poate ar trebui să te înlocuiască altcineva, ca să te mai odihnești puțin. Vei avea nevoie de multă putere când apare copilul.

Delores încuviință.

– Știu. Am uitat mereu de câtă putere este nevoie când îți mai apre încă un copil în familie. Femeia își îndepărtă o șuviță de păr căzută pe față. Alăptatul noaptea... Se ridică în picioare cu ajutorul lui Jospeh. Dacă aș putea conta pe amicul tău Twoey că va prelua autobuzul școlii, nu m-aș mai duce. Oricât mă feresc să recunosc, nu mă mai simt prea confortabil la volan.

Delores făcu un pas înainte, apoi se opri cu o mină foarte serioasă.

– Crezi c-ar face asta pentru mine?

– Da, sunt sigur c-o va face, spuse Joseph. Îl cunosc pe Twoey, este un om de cuvânt.

– Dar nu-și prea conduce nici propria mașină, continuă Delores. De cele mai multe, ori merge cu mine când urcă muntele. Iar faptul că nu se duce la slujbă cu propria lui mașină nu mă face prea sigură c-ar prelua aducerea copiilor acasă de la mine.

– O să-l mai întreb mâine o dată ca să fiu sigur, o liniști Joseph. Iar dacă va refuza, vom vorbi cu directorul școlii să aranjeze cu vreuna din mame.

– Da, ar fi mai bine. Twoey nu discută asta cu mine.

– Cu mine o va discuta, o asigură Joseph, bătând-o ușor pe umăr. Îi este mai greu să se înțeleagă cu tine. Încă se mai simte vinovat de moartea fratelui tău.

– Știu. Dar au trecut trei ani.

Iar faptul că el conducea... nu este numai vina lui... Delores continuă să vorbească și după ce el ieși din încăpere; să-mi comunici și mie ce-ai aranjat cu Twoey!

Joseph se mai întoarse o dată din ușă.

– Fii liniștită, toul se va aranja, mai ales acum că mi-ai confirmat că ai vrea și tu să mai faci o pauză, să te odihnești puțin.

Sonny îl urmă afară din încăpere gândindu-se la Twoey. Începu să-și facă un plan. Un plan care le-ar fi de folos atât ei cât și lui Twoey.

***

Dimineața următoare, Joseph și Jessie se întoarseră mai târziu ca de obicei de la plimbarea lor matinală. Sonny îi puse repede ghiozdanul în spate fiicei sale, exclamând:

– Se aude autobuzul școlii, ai întârziat. Chiar nu știai la ce oră trebuie să fii pregătită pentru a pleca în tihnă la școală ? Ați întârziat amândoi?

– Mami! exclamă fetița. A fost un avion! Joseph m-a lăsat să-l văd cu binoclul lui! Era roșu și a aterizat între copaci, într-un luminiș.

– Chiar așa, fetițo? O să mai discutăm după orele de școală despre asta, acum trebuie să te grăbești. O ajută să-și

introducă brațele prin mânerele ghiozdanului. Dar pentru că nu putu să-și stăvilească defel curiozitatea se întoarse spre Joseph: un avion?

– Exact. Joseph n-o privi îndelung așa cum se obișnuise, ci trecu pe lângă ea spunându-i: trebuie să-mi curăț hainele. Apoi părăsi încăperea.

Nu era într-o dispoziție prea bună în dimineața asta, era evident. Dar Sonny nu-și făcu prea multe probleme în privința lui pentru că se grăbeau. Toți trei erau în întârziere.

– Vino, Jessie, îi spuse fetiței și o conduse pe drumul spre autobuzul școlii, și fu chiar mulțumită când îl văzu acolo și pe Twoey. Ai putea trece mai târziu pe la clinică? îl întrebă. Vreau să-ți fac o propunere. Nu putu să nu zâmbească văzând că Delores ridică intrigată din sprâncene.

– Sper să vin înapoi cu Katie, răspunse el. Bine?

– E foarte bine, spuse Sonny încântată că el fusese de acord. Ne vedem atunci.

După o dimineață foarte ocupată la clinică, Twoey apăru cu puțin înainte ca ea și Joseph să facă pauza de prânz.

– Ai nimerit foarte bine, îl anunță ea, scoțându-l afară din clinică sub privirile nedumerite ale lui Joseph.

Odată ajunși afară, îl luă de braț pe Twoey și-l privi în ochi:

– Twoey, am nevoie de o favoare.

– Sigur, răspunse el fără ezitare. Despre ce este vorba?

– Vreau să mă înveți să conduc pe zăpadă.

– Eu?

– Te rog, Twoey, insistă ea. Ești singurul om pe care-l cunosc de-ajuns de bine ca să pot apela la el. Mă sfiesc să-l rog pe Joseph. Sonny privi peste umăr realizând că mințea din nou. Dar ce spunea acum era pe jumătate adevărat; el mă face să mă simt nervoasă. Twoey zâmbi, apoi lăsă ochii în jos:

– De ce n-o rogi pe Anna?

Sonny se încruntă. Twoey era un bărbat dificil, fără îndoială.

– Anna face deja prea multe pentru mie. Îl privi cu insistență. Twoey, știu că nu prea îți mai place să conduci, veștile se răspândesc destul de repede în orășelul acesta. Știu că vei prelua autobuzul școlii în curând . Nu am la cine să apelez.

Twoey păli ușor, apoi păru că se uită dincolo de ea în spațiu și zise:

– Bine.

– Grozav! Sonny bătu entuziasmată din palme apoi insistă cu altă rugăminte. Știu că va trebui să coborâm panta muntelui ca să mă obișnuiesc cu drumul acela la început.

Twoey se crispă la vorbele ei, dar nu zise nimic.

Lucrurile merseseră bine, fiecare din ei câștigase câte ceva. Ea, capacitatea de a conduce și de a-și obține permisul de conducere aici, el, încrederea de sine.

***

În săptămâna care urmă, Twoey veni s-o ia zilnic pe Sonny cu camioneta sa, pe la amiază. Cu toate că se vedea că nu coboară panta muntelui cu prea multă dezinvoltură, treptat, el reveni la normal. Sonny îl făcu să se deschidă, să vorbească mai mult decât vorbise vreodată și la un moment dat se trezi deschizându-se față de el, mai mult decât ar fi trebuit. Vorbiră despre orice și oricine, ca frate și soră, râseră mult, iar Sonny trebui să-și reamintească de câteva ori că nu era cazul să devină atât de apropiată cu el.

Cu ajutorul lui Twoey își recăpătă capacitatea de a conduce nu numai pe drumurile înzăpezite, dar și prin zăpada înaltă.

În ultimele două zile, Twoey o lăsase să conducă pe cărările de munte și fusese surprinsă să descopere că se descurca destul de bine.

Parcă mașina lui Twoey în fața clinicii și se întoarse spre el.

– Twoey, îți sunt recunoscătoare.

Știa prea bine ce dificile trebuie să fi fost lecțiile de conducere pentru el.

Twoey își ținea pe genunchi pălăria sa neagră de fetru.

– Eu îți sunt obligat, Sonny . Până n-am început aceste lecții cu tine n-am mai lăsat pe nimeni să mă însoțească în mașină. El lăsă privirea în jos; de trei ani mă învinuiesc de acel accident. Am considerat că a fost firesc să-mi pierd o parte a piciorului pentru că am cauzat moartea lui William Greene. Era partenerul meu, cu care lucram zilnic.

O lacrimă îi apăru în colțul ochilor. Îmi lipsește mult omul acela.

După un moment, Twoey se întoarse din nou spre ea:

– Conduceam ca de obicei în noaptea aceea, dar n-aș putea spune cum s-a întâmplat. Am pierdut controlul mașinii. Nici acum nu știu din ce motiv. Bărbatul scutură din cap. Dar acum nu mai consider c-a fost doar vina mea și pentru asta îți sunt recunoscător. Sunt din nou încrezător. Apoi Twoey oftă; știu că ți se pare stupid, dar până nu mi-ai cerut să-ți dau aceste lecții n-am avut curajul să iau vreun pasager cu mine. Nu mai aveam încredere în mine.

– Nu te mai gândi la cele întâmplate, îi spuse Sonny, conștientă de rolul pe care-l avusese în restabilirea încrederii de sine a acestui bărbat. Evenimentele traumatice ne pot afecta în diferite feluri pe care nu ni le putem explica rațional. Și doar sunt asistentă.

– Tot mai am nevoie de ajutorul tău, Sonny. Omul o privi oarecum stânjenit. Apoi își luă inima în dinți și-i spuse: Delores se așteaptă ca de mâine să preiau conducerea autobuzului școlii. Crezi c-ai putea merge cu mine să mă sprijini în continuare?

– Sigur că da, spuse Sonny fericită că-i putea întoarce serviciul făcut. Dar să știi că nu ai cu adevărat nevoie de mine. Ai făcut practică, te-ai descurcat perfect.

– Asta cu autobuzul gol. Mâine vor fi cu toții în acel autobuz.

– Bine, vin cu tine. Dar să știi că ești perfect capabil să conduci.

De fapt am fost chiar impresionată de tine. Te-ai descurcat mai bine chiar și fără un picior, mai bine decât unii oameni care nu au nicio infirmitate.

– Haide Sonny, exclamă Twoey. Ce m-ai văzut făcând?

– Pentru început, zise Sonny patinezi ca o stea olimpică!

Twoey zâmbi.

– Asta poate nu este cine știe ce, pentru că tu nu patinezi prea bine și ești tentată să crezi că este mare scofală.

– Bine, poate că nu este, răspunse Sonny, dar ai salvat cățelușul lui Katie.

Ai riscat o hipotermie pentru că știai ce mult îl iubește. Ți-ai riscat viața, de fapt.

– Trebuia s-o fac, zise Twoey. Știu că mister Peabody este totul pentru ea.

– Ei bine, poate nu chiar totul, îl atenționă Sonny. Mai știu eu pe cineva care este foarte important pentru ea.

Twoey își dădu pălăria pe spate și începu să râdă:

– Nu spune și tu asta, Sonny! Dar nu este timpul să te întorci la lucru?

***

Mai târziu, după-amiază, în timp ce Joseph discuta la telefon cu alt medic, Sonny i-o aduse la ușă pe bătrâna doamnă Dominguez.

– Nu vă faceți probleme, îi spuse pacientei, luând-o de mâna bolnavă. Îi masă încheietura cu probleme, unde avea un ganglion. Umflătura asta nu va evolua.

– Dacă spui tu, zise doamna Dominguez, pe care durerea o făcu să deschidă ochii mari, temându-se să nu primească vreun diagnostic rău de la Joseph. Sonny îi dădu o pungă de hârtie în care pusese mai multe eșantioane de loțiuni. Să-mi spuneți ce efect au avut.

Femeia primi punga de la Sonny:

– Ești foarte drăguță că mi le dai. Apoi îl văzu pe Joseph și se întoarse spre el. În cele din urmă ai găsit o asistentă care merită numai laude, doctore. Sper c-o tratezi cum se cuvine.

După ce doamna Dominguez intră în cabinet, Sonny îl necăji pe Joseph:

– Sper că ți-a spus și ție.

– Ești prima asistentă pe care o place. Joseph o privi cu admirație. Știi într-adevăr să te porți cu cei în vârstă.

Ea zâmbi.

– Îmi plac. Doamna Dominguez este doar o femeie bătrână, singură și bolnavă, care avea nevoie de un cuvânt bun.

După câteva minute, își luară jachetele, încuiară sălile și plecară spre casă. Odată ce rămase singură cu Joseph atracția

pentru el se intensifică. Nu se hotărâse să-i spună încă și de fapt nici nu știa dacă o poate face. Rănile produse de Cliff erau încă foarte vii. Oare mai putea spera că va trece peste ele vreodată?

– Ai terminat lecțiile cu Twoey? o întrebă Joseph iar ea înclină din cap.

Când ajunseră la trepte Joseph o opri atingându-i încet mâna.

– Am înțeles de ce ai preferat să te învețe el în locul meu; ești o femeie adevărată, Sonny Sunshine.

Complimentul lui o întristă. Joseph crezuse c-a început s-o cunoască dar nu trecuse niciodată de sistemul de apărare, despre care nici nu știa că există.

– Sunt asistentă, începu ea. Face parte din munca mea să-i ajut pe cei la nevoie. Tu ar trebui să înțelegi asta cel mai bine. Vru să plece, ca să scape de laudele lui. Trebuia să scape și de afecțiunea lui, cel puțin până se hotăra să i se destăinuiască.

Joseph o prinse de talie și o trase mai aproape și ea îi simți din plin căldura trupului.

– Ai dreptate, Sonny. Vocea lui profundă răsună în liniștea locului. Este așa cum spune Anna; noi ne înțelegem unul pe altul. Joseph îi prinse fața în palmele sale mari. Se simți privită cu dragoste și cu afecțiune. Poate tocmai de aceea, simt pentru tine ce ți-am spus de câteva ori până acum. Adevărul este că deja pot spune că...

– Oprește-te! exclamă ea, punându-i palmele în piept pentru a-l respinge. Nu mai spune nimic. Incapabilă să-l mai mintă dar temându-se să spună adevărul, Sonny izbucni. Se depărtă de el, trecu de omul de zăpadă pe care-l ridicaseră împreună pentru Jessie și intră în casa lui. Dar nici acolo nu putu să scape de el, dar mai ales de sentimentele pe care el avea pentru el.

Joseph o urmări cum pleacă, fularul atârnându-i pe spate, cu pletele castanii fluturând. Aceste culori constrastau cu albul jachetei iar zăpada rece crea o atmosferă și mai glacială. Vru să alerge după ea, s-o prindă în brațe, s-o convingă că avea sentimente adevărate, s-o facă să-l accepte. Dar ceea ce văzuse în ultimele minute în ochii ei îl făcu să se oprească. Sonny avea nevoie de timp. Iar el nu avea altă șansă decât să i-l acorde.

În loc să alerge după ea o urmă încet, luând și un braț de bușteni din verandă. Îi introduse în soba cu lemne din camera de zi numai pentru a-și face de lucru și a da uitării refuzul lui Sonny.

Auzea femeile râzând în bucătărie, glasul fetiței. Atras de ele se strădui să ignore dorința și să ia parte la scena de familie. Mai luă câteva bucăți de lemne și se închise în camera sa. Aprinse și acolo focul în șemineu, așteptând să se aprindă foarte bine, să sară scântei. Mirosul de lemn ars îi pătrunse în nări. Oare această femeie va trece vreodată peste pierderea soțului?

Se așeză pe marginea patului și-și scoase cizmele, fixând cu privirea piatra de râu fixată pe pereții șemineului construit de el, ca o replică a celui din casa tatălui său adoptiv. Casa? Nu se mai gândise în acești termeni la casa din Boston de mult timp. Dar dacă Sonny pleca de aici, știa că acest loc nu va mai constitui o casă pentru el.

Își descheie nasturii cămășii. Simți nevoia să înoate, să se încălzească, să facă mișcare. Fusese o copilărie din partea lui să creadă că Sonny îl va iubi.

După două ore, ajunse în fața casei lui Twoey. Simțise nevoia să se depărteze tot mai mult de Sonny și de fetița ei, să renunțe la a-și mai petrece timpul cu ele ca și când ar fi fost familia lui. Bătu ușor la ușa de la intarre.

Twoey îi deschise.

– Ce e cu tine, Joseph? Nu prea te-am mai văzut prin oraș de când a apărut Sonny aici.

Joseph îl privi lung:

– Ei, toate sunt în schimbare.

Twoey îl privi pe sub sprâncene.

– Intră și închide ușa, suntem în plină iarnă.

După două sticle de vin și câteva jocuri de cărți, pe care Twoey le câștigă necondiționat, Jopseph se rezemă de spătărul sofalei de velur.

– Așadar ai învățat-o să conducă pe zăpadă.

– Ai știut, deci! exclamă Twoey. Ei bine, am făcut-o pentru că a pretextat că tu o cam calci pe nervi.

– Mda, bombăni Joseph, așa se pare.

– Îți cam place Sonny, nu? îl întrebă Twoey.

Joseph încercă un zâmbet, deși nu reuși decât o grimasă. Dar nu-și mai putea ascunde sentimentele.

– Mda, îmi place Sonny, admise el după o clipă. Ba chiar cred că m-am îndrăgostit de ea.

Twoey încrucișă brațele la piept.

– Și atunci ce mai cauți aici?

Joseph avu o privire de om frustrat.

– Nu știu. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să fi fost mai simple. Doi oameni care se plac sau se iubesc, să se unească pe viață. Dar se pare că în lumea reală lucrurile nu merg chiar așa. Joseph scutură din cap parcă pentru a alunga melancolia. Soțul ei a murit. Spune că nu este gata pentru o altă dragoste.

Twoey se departă de masa de biliard lângă care stătuse, puse tacul la loc, iar Joseph îl privi uimit de ușurința cu care se deplasa. Nimeni n-ar fi zis că-și pierduse laba piciorului dacă se mișca astfel. Poate că Sonny îl va ajuta să vadă lumea și mai ales situația în care se afla, dintr-o altă perspectivă. Ea știa cum să se poarte cu încăpățânații.

Twoey se așeză la celălalt capăt ale sofalei și dădu ultima bere peste cap.

– Ești sigur că asta este?

– Ce? Că i-a murit bărbatul?

Twoey încuviință.

– În timpul lecțiilor am discutat mult cu Sonny.

Au fost discuții de dragul discuțiilor unele din ele, dar felul în care arăta când vorbea despre soțul ei.... Twoey scutură din cap. Vorbea despre el de parcă ar fi încă în viață.

– Tocmai asta este problema, zise Joseph, nu-l poate uita.

– Sau poate el nu vrea să fie uitat.

Joseph nu avu un răspuns la părerea lui Twoey.

– Nu știu decât că este o femeie pe cinste. Dacă o iubești, n-o lăsa să-ți scape. Twoey se ridică. Ăsta este sfatul potrivit pentru noi amândoi.

Twoey adună sticlele de bere, apoi se ridică și porni agale cu oarecare greutate spre bucătărie unde se auzi zgomotul făcut de sticlele aruncate. Apoi, după un moment, Joseph îl auzi vorbind. Twoey dăduse un telefon și vorbea cu un glas deosebit de prietenos și de plăcut. O sunase pe Katie. Twoey era primul care luase taurul de coarne. Nu voia ca educatoarea aceea cu chip atât de plăcut să-i scape.

***

În tăcerea nopții, Sonny auzi zgomotul făcut de motorul masinaului. La un moment dat, se opri. Joseph se întorcea acasă. Răsuflă ușurată. Fusese încordată toată seara. Și nu pentru că plecase fără să-și ia rămas– bun de la ea, deși nu mai făcuse asta până acum. O deranja faptul că plecase

singur. Fără să spună unde. Pentru prima oară de când sosise aici, Jospeh nu fusese acasă. Iar ea începuse să se teamă. Simți nevoia să se scoale, să se ducă să-l întrebe unde a fost. Dar nu avea dreptul s-o facă. Mai ales după scena din această după-amiază. Îl împiedicase să-i spună c-o iubește. Nu, nu se putea duce acum la el, nu era problema ei unde-și petrecuse Joseph timpul.

Închise din nou ochii. Bine că se întorsese.

Capitolul 9

– Scoală-te, Sonny, auzi glasul Annei prin somn. Deschise ochii și o văzu pe femeie îngenuncheată lângă patul ei. Au început durerile lui Delores.

Sonny se ridică și aruncă așternutul într-o parte.

– Joseph unde este?

– A plecat într-acolo. Copilul se va naște mai repede cât se așteptau. A sunat și m-a rugat să te trezesc.

– Bine, mă îmbrac imediat.

Aruncă în grabă câteva haine pe ea se încălță aruncă o privire spre Jessie care dormea liniștită. O sărută pe obraz înainte de a pleca.

Anna o aștepta în altă încăpere îmbrăcată într-un capot din păr de cămilă, lung până la genunchi. vârî mâinie în buzunare și scoase niște chei de acolo.

– Ia mașina mea. Nu-ți face probleme în privința lui Jessie.

Răsuflând ușurată și mulțumită că exista o femeie ca ea, luă cheile și o îmbrățișă pe Anna.

– Mulțumesc mult, Anna. Te sun imediat ce se naște copilul.

Merse destul de repede spre verandă, văzu mașina și porni fără a se mai uita înapoi. Afară fulguia, iar fulgii delicați dansau în aer .

Oftă mulțumită că zăpada nu era prea mare.

Când ajunse la Delores, fu surprinsă de liniștea de acolo. Se așteptase ca toată casa să fie scăldată în lumină, ca toți să circule de colo– colo. Dar era liniște și întuneric peste tot, cu excepția unei dâre de lumină care ieșea de sub ușa de la dormitorul lui Delores.

Bătu încet, apoi intră în încăpere. Joseph stătea pe jos lângă patul femeii, cu părul strâns la spate într-o coadă. Delores era rezemată de perne și strânsese genunchii la gură.

– Haide, Delores, îl auzi pe Joseph, împinge acum, cât de ajută contracțiile.

– Nu pot, se auzi glasul chinuit al femeii, doare prea tare. Delores își întinse picioarele, apoi le strânse din nou. Fruntea îi era plină de picături de sudoare.

Joseph ridică privirea ca să se asigure că Sonny fusese cea care intrase, apoi așeză din nou Dopplerul pe pântecele femeii ca să asculte inima copilului.

Pe noptiera patului se afla o tăviță cu instrumente sterilizate. Joseph avea lucrurile sub control. Pentru a-i putea

acorda rapid ajutor Sonny găsi repede un prosop curat, pe care-l udă cu apă rece, apoi reveni lângă patul femeii.

– Delores, fii tare!

Delores îi zâmbi, o privi lung, apoi închise ochii din nou.

– Bine că ai venit, Sonny!

O altă contracție o făcu să se crispeze de durere; începu să împingă în tăblia patului, în timp ce Joseph o monitoriza.

– Bine, Delores, foarte bine. Haide, mai împinge odată, cred că o să scapi curând.

Sonny exclamă:

– Se vede capul copilului, Joseph!

Delores mai forță odată, și nașterea se declanșă.

– Mai ai un fiu Delores, îi spuse Joseph.

Copilul nu scoase nici un sunet la început, dar apoi începu să țipe cât putu de tare.

– Îi voi spune William, zise Delores printre lacrimi de fericire. După fratele meu.

Mai apoi, după ce o invitară în cameră pe sora lui Delores și-i telefonară Annei, Joseph începu să verifice semnele vitale ale mamei. Constată că atât ea cât și copilul se simțeau bine.

După vreo oră plecară, călătorind separat pe drumul de munte pe care veniseră, cam o dată cu ivirea zorilor. Soarele care se ivea colora cerul la răsărit, iar Sonny fără să-și dea seama din ce motiv se simți cam tristă. Încercă să se bucure de frumusețea peisajului, dar gândul îi era doar la copilul pe care-l pierduse din cauza lui Cliff. Simți încă o dată ură și

furie față de bărbatul care o făcuse să-l piardă; bietul ei copilaș nu avusese nicio șansă la viață.

Când parcă mașina Annei în fața casei începu să ningă cu fulgi mari, pufoși. Când ajunse și Joseph deși îl văzu, intră rapid în casă. Ar fi trebuit să-l aștepte, dar n-o făcu. Își ținuse cam mult timp emoțiile sub control. Acum nu le mai putea stăpâni și nu voia să fie astfel văzută de Joseph. Nu i-ar fi putut explica lacrimile. Sau nu încă.

La duș, lăsă apa să curgă mult să-i biciuiască trupul, ca să nu se audă cum plânge. După jumătate de oră, când se simți mai detensionată, ea își aminti ce gândise înainte; nu putea să-i explice lacrimile lui Joseph... nu încă. Să-i spună oare adevărul? Să-i divulge numele adevărat?

Poate că inima ei găsi soluția. Dacă voia să se elibereze odată pentru totdeauna de Cliff, va trebui să se confrunte cu propriile temeri și să aibă din nou încredere.

Închise apa, se șterse. Nu-i putea spune lui Joseph, indiferent ce-i dictau instinctele. Dar nu mai putea risca să repete greșeala pe care o făcuse înainte, când avusese încredere într-o colegă de muncă iar aceasta o trădase.

Chipul acelei femei îi apăru în minte. Figura ei sinceră fusese în deplină contradicție cu lovitura de pumnal pe care i-o dăduse lui Sonny. Chiar dacă nu i-ar fi dat direct informațiile lui Cliff, secretele lui Sonny erau prea ispititoare ca să le țină doar pentru ea.

Indiscrețiile ei îl ajutaseră pe Cliff s-o găsească la Seattle.

Oare asta se va repeta și aici?

Își strânse halatul de baie pe lângă corp și încercă să-și alunge aceste gânduri din minte. Nu era cazul să insiste pe această amintire dureroasă, ci doar să n-o dea uitării, pentru ca să n-o repete.

Deschise ușa băii, iar aburul ieși înaintea ei, dezintegrându-se în cenușiul dimineții. Jessie dormea încă. Sonny se simțea prea epuizată ca să se mai culce din nou. Se hotărî să-și facă o cafea. Peste o oră trebuia să-și calce uniforma și să plece la clinică.

În bucătărie găsi cafeaua gata pregătită. Joseph ridică privirea spre ea; și el făcuse duș, avea părul încă umed.

– Am crezut că voi putea dormi câteva ore, zise el, întinzându-se. Dar nu m-am putut relaxa.

Sonny turnă cafeaua, fără a-l privi. Aruncă o privire piezișă spre desenele pe care le făcuse; erau cizme de cowboy, șepci și veste și un scutec, lucru care o făcu să zâmbească. Observă mai apoi un sugar și-l privi contrariată:

– Echipamente pentru sugari?

– Mă gândeam la fiul lui Delores. Sunt bucuros că mai are unul, dar mă gândesc și la mine. Nu am copii și s-ar putea să nu am niciodată.

Vocea lui era marcată de tristețe.

Când îl văzuse în bucătărie, ar fi vrut să-și ia cafeaua și să plece. Dar acum simți nevoia să-l consoleze. Își trase un scaun și se așeză lângă el.

– Nu ai de unde să știi, spuse Sonny , așezându-și mâna peste palmele lui. Ce altceva ar fi putut să-i spună?

El începu să râdă amar și-și ridică privirea.

– Când logodnica m-a părăsit era însărcinată. Eu n-am știut. M-a sunat mama ei câteva luni mai târziu. Apoi, Joseph se rezemă de spătarul scaunului. A pierdut copilul.

Sonny simți un nod în gât și încercă să-l consoleze.

– Îți înțeleg durerea. Și au am pierdut un copil.

Jospeh o privi lung.

– Îmi pare rău, Sonny. N-am știut.

Sonny simți nevoia să-i vorbească despre fiul pe care-l pierduse după ce fusese bătută de Cliff. Dar n-o putea face. Nici măcar nu-l privi de teamă că adevărul pe care i-l ascundea se va risipi într-un minut.

– A trecut destulă vreme de atunci, m-am consolat. Sonny se forță să-i zâmbească. Îmi plac desenele tale.

Joseph se mai uită odată la desenele sale în timp ce Sonny se lupta să-și controleze emoțiile. Fiecare avea durerea sa. Nu se puteau consola reciproc. Dintr-o dată, simți nevoia să fugă de el să scape înainte de a începe să spună prea multe. Dar refuză să cedeze în fața fricii. Ridică încet cana cu cafea.

– De astăzi plec o dată cu Twoey. Trebuie să mă duc să-l sun, să văd dacă e pregătit. Ne vedem la clinică puțin mai târziu. Bine?

Joseph încuviință, urmărind-o cu privirea. Ar fi vrut s-o cheme înapoi, dar n-o făcu. Cel puțin acum știa de ce fusese

ea atât de tăcută, de distantă cu câteva ore în urmă, când se născuse micul William. Îi lipsea viața pe care o trăise alături de soțul și fiica lor și inima îi plângea după fiul pe care-l pierduse.

Joseph împinse blocnotesul cu desene din fața sa. Nu putuse să-i reziste acestei femei încă de la început, iar ea nu făcuse decât să-i repete că nu este pregătită. Era cazul ca măcar acum, când știa adevărul s-o lase în pace.

Îi reveni în minte imaginea propriei sale case cufundate în întuneric, când se întorsese noaptea trecută de la Twoey. Plecase fără să spună o vorbă nimănui; Anna era obișnuită ca el să plece la bolnavi în timpul nopții, dar nu și Sonny. Și ar fi vrut ca ea să-l întrebe unde a fost, să dea dovadă că-i pasă. Dar ea n-o făcuse.

Oftă amar. Poate nu-i va pune niciodată această întrebare.

***

Vremea se înrăutăți. Începu o ploaie deasă care se transforma în particule de gheață, când atingea pământul. După ce duseră copiii la școală, Twoey o lăsă pe Sonny la clinică. În timp ce urca treptele umbrela îi fu acoperită intantaneu de un strat de gheață, care apoi plesni și căzu imediat ce deschise ușa și scutură umbrela. Cristalele de

gheață formau un adevărat filigran pe ferestrele clinicii și s-ar fi bucurat de el dacă n-ar fi luat toată lumina. Orășelul părea paralizat de gheață, de frig. Doar puțini pacienți se încumetau să ajungă la clinică, să solicite îngrijire medicală. Soseau uzi și înghețați, dar plini de speranță, spunând toți același lucru; intraseră în martie și curând vremea bună, va birui frigul și ceața.

Pacienții discutau între ei, despre verile frumoase de munte, pajiștile acoperite cu flori multicolore, cerul albastru fără nori. Mai vorbeau despre picnicurile pe care le organizau la Echo Ridge, balurile câmpenești și alte distracții. Fiind puțini pacienți, ziua abia trecu. Iar Joseph era mai tăcut ca de obicei.

Prietena Annei, Loretta, veni pe la prânz. Locuia destul de aproape și înfruntase vremea rea ca să-i aducă lui Joseph plăcinta cu mere care-i plăcea atât de mult.

Joseph o sărută pe obraz.

– Nu trebuia să bați drumul până aici ca să mă răsfeți. Trebuia să stai la căldură, așa cum am vorbit.

Bătrâna făcu un gest larg.

– Prostii. Am trăit șaptezeci și una de astfel de ierni și faptul c-am stat la gura sobei nu mi-a ajutat prea mult. Dac-aș fi așteptat vremea bună ca să vin aici, aș fi murit de mult. Femeia își scoase fularul și se întoarse spre Sonny: să nu crezi că nu merită să așteptăm vara de aici. Chiar dacă ești din Florida, nu poți spune c-ai văzut destul până n-ai văzut o vară ca a noastră.

– Tot mai speri să mai câștigi o dată panglica albastră, Loretta? o necăji Joseph.

Chipul femeii se însufleți brusc.

– Eu am câștigat premiul în ultimii treizeci și șase de ani. Am dreptul să-l mai câștig de câteva ori până mor. Așa că nu mă mai invidia, doctore Still Waters. Loretta îl împinse în glumă și se întoarse spre Sonny: organizăm aici cel mai frumos târg de vară, chiar dacă suntem un orășel uitat de lume. Știi să gătești bine?

– Mai este până la vară, zise Sonny, neștiind dacă să accepte invitația femeii. Poate ea și Jessie nici nu vor mai fi aici la vară.

– Gândește-te la invitația mea; sper că nu te gândești să pleci înapoi de unde ai venit. Oamenii de pe aici te consideră cea mai bună asistentă pe care a avut-o doctorul.

Sonny zâmbi.

Oamenii de aici erau minunați. Se uită la Joseph, dar el îi evită privirea. Observă că părea cam obosit.

Apoi o luă după umeri pe bătrână.

– Haide, Loretta, măcar să te conduc până acasă.

Se întoarse destul de repede, scuturându-și jacheta și pălăria în fața ușii.

– Am multă treabă de făcut, murmură trecând în grabă pe lângă Sonny.

Se închise în biroul său, cerând să fie lăsat să-și termine partea de" hârțogărie" cum o numea el. Sonny încercă să-i

vorbească de câteva ori, dar văzând că nu-i răspunde decât monosilabic, renunță.

După ce-și termină treaba, Sonny se așeză pe un scaun din sala de așteptare și începu să răsfoiască o revistă. Dar nu se putea concentra. Nu se gândea decât la el, dorindu-și să vină și să-și vorbească, lipsindu-i camaraderia profesională pe care o împărțiseră zi de zi.

Era supărat? Era doar trist pentru copilul pe care-l pierduse? Sonny încercă să-și alunge aceste gânduri, spunându-și că era mai bine că Joseph nu-i mai împărtășea gândurile sale. Poate din acest motiv fusese tăcut toată ziua. Sau renunța la ea? Nu-l putea învinui dacă era așa. Nu avea dreptul să spere că el îi va face curte la nesfârșit.

Vântul care sufla foarte tare acum îi atrase atenția. Barry, proprietarul unui magazin își făcu apariția însoțit de Corrinne soția sa.

– Ce bine că n-ați închis mai devreme! exclamă ea scoțându-și mănușile. Lui Barry i-a intrat ceva în ochi.

– Nu poate fi decât praf, zise omul, desfăcându-și fermoarul hainei.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Sonny apropiindu-se de el.

Îi introduse pe cei doi în cabinetul lui Joseph, dar el nu era acolo, se afla la registratură răsfoind niște fișe medicale.

– Îl chem imediat, le spuse celor doi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el când o văzu.

– A venit Barry, îi spuse Sonny.

Repara ceva la o izolație și i-a căzut ceva în ochi. Aduc imediat niște apă distilată. Se îndreptă spre sala în care depozitau medicamentele.

Joseph privi lung în urma ei, dorindu-și ca ea să nu fi fost o asistentă atât de bună. Știa întotdeauna ce trebuia făcut, de ce avea nevoie, înainte ca el să-i ceară. Nu suporta gândul c-ar putea s-o piardă.

Lăsă acest gând deoparte, nedorind să se implice prea mult cu o femeie care va pleca oricum din acest loc, odată ce va scăpa de acele obsesii, sau cine știe, poate de persoanele care o făcuseră să prefere să lase în urmă orașul și să se retragă în acest colț uitat de lume. Dar el avea o misiune aici și numai la asta trebuia să se gândească.

Îi salută pe Barry și pe soția lui și-i spuse acestuia să se întindă pe spate în cabinet.

– Acum să vedem ce ai în ochi, zise el.

Joseph trase mai aproape un scaun pe care se așeză, își puse lupa la ochi și aprinse o lampă foarte puternică.

– Crezi că este de– ajuns de puternică? glumi Barry. Dacă vrei să-mi iei un interogatoriu, te rog să nu folosești scopolamină. Începu să râdă tare și adăugă; sau cel puțin, scoate-o pe nevastă-mea din cameră!

Corrinne îl lovi ușor pste umăr, iar Joseph pufni în râs.

– Ține-te bine, Barry.

Ridică privirea tocmai când Sonny intra cu apa distilată.

– A, bine c-a venit Sonny cu scopolamina!

Soția lui Barry își acoperi ochii cu mâna și spuse tot pe un ton de glumă:

– O, Dumnezeule, n-aș vrea să aflu cine știe ce despre trecutul soțului meu. A fost un mare afemeiat înainte de a ne cunoaște!

Sonny începu să râdă și ea, iar râsul ei pe, care Joseph îl asemui unui clinchet de clopoțel, umplu încăperea. Îi lipsise râsul ei toată ziua. Când va pleca de aici, îi va duce dorul.

După ce examină ochiul lui Barry, Joseph spuse:

– Nu văd nimic. Auzi zgomotul făcut de sticla cu apă distilată deschisă de Sonny și-și spuse din nou că femeia aceasta îi ghicea toate gândurile. O să-ți spăl ochiul , ca să mă asigur cu nu ai nimic.

Cu ajutorul lui Sonny îi aplică lui Barry o pelerină de plastic apoi începu spălarea ochiului.

După plecarea lui Barry și a soției acestuia erau liberi, pentru că nu mai aveau pacienți și se apropia ora închiderii. Jospeh își scoase halatul, își îmbrăcă haina și o așteptă pe Sonny să închidă calculatorul.

Ea închise luminile peste tot, apoi veni spre el, zâmbind:

– Ce bine c-a trecut ziua asta! A fost atât de lungă!

Sonny arăta minunat, era deschisă și părea fericit că este cu el. Dar poate era vreo toană de moment. Când o întrebase Loretta dacă va participa la târgul de vară nu-i dăduse un răspuns concret; mai mult ca sigur că plănuia să se întoarcă de unde venise.

Cât despre el, îi spusese deschis că nu era pregătită pentru o relație.

Sonny trecu pe lângă el și desfăcu umbrela albastră. Nu că i-ar fi fost de prea mare folos.

– N-am mai văzut ploaie ca asta; este atât de grea, ca o supă înghețată.

Sonny avea dreptate.

Ea își ridică umbrela deasupra capului cu sprâncenele încruntate care-i întunecau ochii albaștri. Ar fi vrut să se ducă după ea, oriunde l-ar fi dus, indiferent dacă ea îl voia sau nu. Această constatare îl făcu pe Joseph conștient că este un om slab în fața acestei femei și că n-ar fi trebuit s-o lase să-i afecteze viața.

– Am uitat, zise el brusc, întorcându-se, mai am ceva de terminat.

Ea păru surprinsă și chipul ei căpătă un aer îmbufnat, încât simți nevoia s-o sărute s-o facă să uite.

Joseph ridică privirea. De sus, de pe munte cobora o mașină, împrăștiind noroi. Din mașină răzbătea muzica dată la maximum. Copii de oraș, pufni disprețuitor.

După câteva secunde, apăru mașina șerifului, Bronco, luând-o spre clinică, în loc să urmărească cealaltă mașină. Oare puștii aceia erau cu el?

Joseph se înfurie. Acest șerif avea tupeu dacă îndrăznea să stea în fața clinicii privindu-i de parcă ar fi fost doi criminali. Curând va avea o explicație cu el. Curând.

Șeriful le făcu semne cu mâna, iar el îi răspunse. Nu avea rost acum să lase să se vadă că-i coace ceva.

Șeriful Bronco Martinez o luă în direcție opusă, după ce făcu bucla în fața clinicii.

După plecarea lui, Sonny îi spuse:

– Așadar, te întorci să mai lucrezi? Bine, ne vedem acasă.

Sonny coborî treptele.

Deodată, se opriră amândoi speriați văzând-o pe Merced care alerga spre clinică. Aluneca și trebuia să se oprească mereu. Părea epuizată. Îi curgea sângea de la gură, părul îi era lipit de cap și plin de gheață. Când intră în clinică Joseph observă că nu avea palton; probabil era înghețată.

O urmară în clinică; ca un animal încolțit, Merced se duse în cel mai îndepărtat colț al încăperii, tremurând.

– Merced! Ce s-a întâmplat?

Se duseră amândoi spre ea , Sonny ridicându-i părul ud și înghețat de pe fața umflată, cu vânătăi. Joseph o prinse de mâini ca să stea liniștită.

– A fost bătută, decretă Sonny. De altfel nici el nu se îndoia de asta. Cu toate acestea, Joseph fu șocat de duritatea cu care Sonny rostise aceste vorbe.

Se întoarse s-o privească. Sonny pălise, chipul ei se crispase. Reacția ei îl surprinse. Lucraseră împreună în cele două luni de când Sonny venise aici, dar până acum, fiind o foarte bună profesionistă, Sonny nu-și pierduse controlul emoțiilor în prezența vreunui pacient.

Apoi crisparea dispăru de pe chipul ei, atât de repede încât Joseph avu impresia că imaginația i-a jucat o festă.

***

Merced fusese bătută. Sonny realiză uimită că rostise vorbele acestea cu voce tare. Joseph părea șocat, chipul îi era livid.

– Ce s-a întâmplat, Merced? Cine te-a bătut?

Sonny rosti aceste întrebări pe un ton aproape metalic, care o surprinse și pe ea. Oare nu și ea se ascunsese întotdeauna sub un văl de falsă putere? După ce Cliff își încheia obișnuitele-i tirade, ea reușea cu greu să se ridice de jos și să-și continue viața. Făcuse tot posibilul să-și ascundă vânătăile de pe față cu machiaj, semnele lăsate pe mâini și pe gât purtând mâneci lungi și gulere înalte. Dar îi rămăseseră alte răni mai profunde, care-i afectaseră prețuirea de sine, mândria de femeie și pe acelea nu le putuse ascunde cu nimic.

Nu îndrăznise să spună nimănui adevărul să lase să se vadă că nu era fericită, că acele fenomene erau normale în casa lor. Într-un fel, mai făcea asta și acum.

– Merced? Spune-ne cine te-a lovit.

Merced lăsă ochii în jos tremurând de frig.

– A fost... un accident. Când spuse acestea evită să-i privească în ochi.

Sonny se crispă din nou, recunoscând stratagema lui Merced. Și ea o folosise și nu o dată.

– Vino, draga mea, îi spuse. O luă pe Merced de mână; vino să-ți curăț rănile.

O duse în sala de examinare regretând ea însăși propriile-i slăbiciuni și faptul că lăsase ca situația să se perpetueze în timp. Se lăsase manipulată de Cliff, se lăsase pradă acceselor lui de furie. Cum oare fusese atât de oarbă? Cum alesese un asemenea bărbat care-și folosea forța fizică pentru a controla o femeie? Cum îl lăsase s-o bată?

Se concentră ca să dea uitării aceste gânduri care nu-i făceau bine. Se gândise de mii de ori la același lucru. Fusese vulnerabilă. Și oricum toate acestea țineau de trecutul ei. Nu-l va mai lăsa pe Cliff s-o mai rănească vreodată.

Această concluzie îi dădu putere. Se concentră asupra lui Merced, la început ștergându-i părul ud, apoi înfășurându-i o pătură în jurul corpului. Îl ajută apoi pe Joseph să-i curețe rănile, aducându-i materialele de care avea nevoie pentru a-i face sutura rănilor și pentru a le dezinfecta.

Joseph începu să-i pună întrebări lui Merced, dar ea nu era cooperantă.

– N-a fost soțul meu, zise ea în final cu o voce subțire. Jur că n-a fost Jim.

– Bine, zise Joseph, dar știm că n-a fost un accident.

Când vei fi gata să vorbești, voi fi aici ca să te ascult.

Sonny răsuflă ușurată că Joseph nu-i mai punea întrebări lui Merced. Îl privi cu admirație pe acest bărbat atât de bun și dedicat oamenilor din localitate, mereu gata să-i ajute. Sonny simți că ochii i se umplu de lacrimi. Ea va discuta mai târziu cu Merced. Cu toate că fata nu voia să spună adevărul Sonny voia s-o ajute ca să scape din această relație înainte să se întâmple ceva teribil. Înainte ca... se opri ca să nu mai verse încă o lacrimmă pentru copilul pe care-l pierduse...

La naiba! Chiar și acum era gata să ia asupra ei vina toată. Când pierduse sarcina, realizase în sfârșit că era un individ fără scrupule, cu probleme psihice, emoționale, de care ea nu era răspunzătoare.

Îi aruncă o privire lui Joseph care acum își spăla mâinile la chiuveta de oțel inoxidabil, cu maxilarele încordate. Ea și Jessie se aflau în siguranță, deocamdată. În siguranță, aici cu Joseph. La fel și Merced.

Era întuneric beznă când ajunseră acasă. Anna le ieși înainte.

– Bine c-ați venit! Era să... se opri la mijlocul frazei, ducându-și mâna la gură când o zări pe Merced.

Aceasta trecu pe lângă Anna.

– Acum sunt bine, Anna. Strânse mai bine pătura în jurul corpului. Chipul ei lovit și învinețit părea foarte tânăr și naiv, dar după discuția cu Sonny devenise hotărâtă, brusc conștientă că trebuia să ia măsuri. I se uscase părul care acum

atârna în bucle, în jurul chipului oval. Părea atât de inocentă și de vulnerabilă. Sonny însă, care știa prin ce trecuse fata, avea lacrimi în ochi.

– Merced va locui la noi o vreme, îl auziră pe Joseph, care-și puse pălăria în cuierul de la intrare. Apoi se întoarse spre Sonny cu chipul foarte tensionat.

– Te rog s-o ajuți pe Merced să se pregătească de culcare, eu am de dat niște telefoane.

Apoi plecă spre dormitorul său.

Sonny tresări uimită, apoi se simți cuprinsă de teamă. Doar nu voia să se ducă după Jim? Nu, nu se ducea, se asigură singură, având încredere în judecata și maturitatea lui Joseph. Se duse la Anna.

– Unde va sta Merced? o întrebă.

– În camera de lângă baie, îi răspunse Anna. Este acolo o canapea care se poate desface . Condu-o tu acolo , iar eu îi voi aduce așternuturile. I-am pus hainele la uscat. Jessie a ta este la bucătărie.

Sonny încuviință și se întoarse spre Merced.

– Vino cu mine.

Sonny îi făcu patul și o ajută să se acomodeze în noua ei încăpere. Anna îi aduse mâncare pe o tăviță, pentru ca tânăra să poată mânca în liniște,e deși avea buza de jos prinsă în copci.

Faptul că nu vorbea prea mult și părea tulburată o îngrijoră pe Sonny.

– O să-ți aduc o cămașă de noapte, zise Anna cu vocea ei blândă.

Chiar atunci apăru micuța Jessie, care veni să-și îmbrățișeze mama.

– Mi-ai lipsit, mami. I-am făcut astăzi o fotografie lui Black Speed. Anna m-a lăsat s-o lipesc pe frigider. Vorbele ei izbucneau ca răpăiala unei mitraliere, lucru care pe Sonny o făcu să râdă.

– Abia aștept s-o văd, micuțo, zise Sonny apoi se crispă observând că fetița ei o privea lung pe Merced. Fetița se opri brusc din vorbit. Oare acum își va aminti de trecut, de viața aceea teribilă pe care Sonny voia s-o dea uitării?

Dar Jessie făcu doar o grimasă:

– O, nu arăți prea bine!

Merced încercă să-i zâmbească, apoi, simțind durerea se crispă.

Jessie se apropie de ea.

– Probabil că te doare foarte tare.

– Așa este, confirmă Merced.

Sonny răsuflă ușurată văzând că figura învinețită a lui Merced nu-i amintise nimic fetiței; se mai relaxă. Era evident că fetița nu-și amintea acea parte a vieții lor, când mamei i se întâmplau frecvent astfel de accidente.

– Vino, draga mea, îi spuse copilei, s-o lăsăm pe Merced să se odihnească și să mănânce.

Mai apoi, Sonny culcă fetița.

Când aceasta adormi, Sonny se îmbrăcă în cămașa de noapte; dar nu putu să adoarmă. Avea o singură grijă; să discute cu Merced, să-i împărtășească din experiența ei de viață, învățată pe propria-i piele.

Din impuls, se duse la cuier unde pusese jacheta de piele în al cărui buzunar se afla ursulețul cioplit de Joseph. Când îl vedea îi stârnea râsul, dar continua să creadă c-o proteja ca un adevărat talisman.

Strângând animalul în mână se îndreptă spre hol și de acolo spre camera lui Merced. O găsi plângând încet pe pat și o prinse în brațe.

– Merced, îmi pare atât de rău! La nouăsprezece ani era încă o fetiță.

Știu că vrei să-l protejezi pe Jim. O privi în ochi pe Merced: probabil că uneori este foarte bun cu tine.

Merced scutură din cap, apoi lăsă privirea în jos:

– Văd că nu mă înțelegi...

– Ba te înțeleg cum nu se poate mai bine, spuse Sonny ridicându-i fața spre ea. Am fost căsătorită cu un bărbat care m-a iubit și m-a urât în același timp. Sonny trase aer în piept pentru că simțea un nod în gât de teamă și de neputință. Trebuia să spună totul, trebuia s-o ajute pe Merced. Singurul care poate schimba lucrurile este Jim. Sonny își șterse lacrimile, care i se rostogoleau pe obraji. Aș fi vrut ca și soțul meu să fi făcut acest lucru.

Merced o îmbrățișă.

– O, Sonny, aș vrea să-ți pot spune...îmi pare rău de ce ți-a făcut soțul tău, dar în ceea ce mă privește, Jim nu este vinovat. Poate că este laș, dar nu m-a lovit niciodată.

Sonny înțelegea speranțele lui Merced și chiar dragostea ei pentru acel Jim.

După un moment, Sonny insistă:

– Poți avea încredere în mine, Merced. În același timp știi că și Joseph te-ar ajuta cu orice. Indiferent ce hotărăști, suntem aici alături de tine și-ți oferim tot ajutorul nostru. Sonny își șterse lacrimile, apoi zâmbi văzând ursulețul așezat pe marginea mesei. Mi l-a dat Joseph când am venit aici, la început. Cred că tu ai mai multă nevoie de puterea și de protecția lui decât mine, acum. Se ridică; noapte bună, Merced, somn ușor.

Sonny ieși cu inima grea; prea multe se întâmplaseră în utimul timp. Nu mai putea trăi astfel, lăsându-se influențată de felul în care o controla Cliff chiar și acum în fiecare aspect al vieții. Voia să fie fericită, să i se dea încă o șansă la viață reală.

Începu să umble prin casă, prin întuneric. Se opri în fața ușii lui Joseph. În liniștea casei auzi sunete din încăpere, auzi cum el punea lemne în șemineu, îi auzi pașii pe podea.

Așadar, Joseph nu dormea încă.

Rămase acolo pe holul cufundat în întuneric o vreme, apoi se întoarse să plece, spunându-și ca așa ar trebui să facă. Dar picioarele refuzau s-o asculte. Se gândi din nou la Merced,

apoi propriul ei trecut îi reveni în minte făcând-o să tremure. Avea nevoie de Joseph, voia să fie ținută în brațe, voia noi speranțe, noi amintiri.

Împinse încet ușa, apoi intră. Observă o lumină vie, galbenă care domina încăperea; venea de la șemineu. Joseph stătea lângă acel loc. Era cu spatele la ea, iar lumina degajată de foc îi făcea pielea să strălucească. Părea o statuie de bronz, ca un zeu în lumina de ambră.

Sonny observă umerii lui largi, spatele musculos, puternic. Avea nevoie de puterea lui, avea nevoie ca el s-o consoleze.

– Joseph, rosti încet, atât de încet încât avu impresia că el n-a auzit-o. Dar Joseph se întoarse cu ochii strălucind în lumina focului.

Secundele trecură fără ca vreunul să rostească vreun cuvânt, fără ca ea să-i spună pentru ce venise la el. Un lemn trosni puternic pe foc. O scânteie căzu pe podea, apoi muri.

Jospeh închise ușa șemineului, apoi micșoră imediat distanța dintre ei. Închise ușa de la dormitorul său și o luă în brațe. O strânse la piept, o făcu să se simtă în siguranță. Apoi, o sărută.

Trupul lui Sonny se abandonă noilor senzații. Mâinile lui produseră o adevărată magie asupra ei, îi mângâiară umerii, brațele coborând spre umeri. Sonny gemu ușor.

Reușise până acum să ignore ceea ce simțea pentru el; dar acum propriul trup o trădă. Se simțea în deplină siguranță în brațele lui de parcă le-ar fi aparținut dintotdeauna. Sau de

parcă simțind că se îneacă l-ar fi găsit pe Joseph care s-o tragă spre mal.

– Te iubesc, Sonny, murmură el.

Ea se cufundă mai mult în acea mare de dorință. Își așeză palmele pe pieptul lui puternic, iar Joseph o trase mai aproape sărutând-o cu pasiune.

De data asta, Sonny nu se mai zbătu, nu mai încercă să scape, simțind că este iubită, că este dorită .

Joseph începu să-i descheie încet nasturii cămășii de noapte. Când cămașa îi căzu la pământ, începu să tremure de dorință.

Joseph o ridică în brațe fără a înceta s-o sărute și o purtă spre pat. Se așeză alături de ea și începu să-i acopere trupul cu sărutări.

Și ea îl mângâie. Îi simțea pielea moale , ca mătasea peste mușchii puternici, masculini.

Brațele lui încordate o țineau cu o blândețe pe care ea n-o cunoscuse până acum. O ținea în brațe și o mângâia ca pe un fluture ale cărui aripi s-ar putea dezintegra la cea mai mică atingere. O mângâie până când Sonny simți că nu-i mai poate suporta atingerile. Trupul ei se înfioră, apoi se topi de fericire.

Sonny îi zâmbi.

Îl prinse după gât cu brațele, îl trase spre ea. Îl sărută, dorindu-și cu disperare să-i facă o bucurie, să-l iubească, să fie cu el pentru totdeauna în leagănul brațelor lui.

Când începură să facă dragoste, ea avu un moment de rătăcire, în care-și aminti brusc de o altă viață, de un alt bărbat, de momentele de dragoste plină de duritate cu acela...

Joseph simți cum bate în retragere și se încordă.

– Sonny?

Apoi ea îl văzu doar pe Joseph... bărbatul pe care-l iubea...

Capitolul 10

Zgomotul făcut de sirene, înăbușit de zăpada care cădea neîncetat îl trezi pe Joseph dintr-un somn profund. Se mișcă, dar când văzu piciorul zvelt al lui Sonny lângă el și curba șoldurilor ei delicate strălucind în lumina caldă a focului își dori să nu trebuiască să se scoale din pat.

Sonny. Îi mângâie părul lung răsfirat pe pernă, bucurându-se de trupul ei mlădios, suplu, lipit de al lui. Apoi brusc realiză că nu vorbiseră seara trecută, nu-și făcuseră declarații de dragoste– sau cel puțin ea nu-i spusese că-l iubea. Sonny venise la el, luase parte la actul de dragoste, pe care-l anticipaseră amândoi. Dar ce însemna asta pentru ea? Ce se întâmpla dacă Sonny pleca acum?

Refuzând să strice bucuria momentului , Joseph se concentră pe sunetul sirenei care părea tot mai slab acum. Dacă totul va decurge conform planului, autoritățile vor

termina investigația în seara asta și șeriful Martinez va obține ce trebuia.

Sonny se trezi în ritmul respirației lui Joseph. Soarele pătrundea prin fereastră, răspândind o lumină gălbuie. Ascultă încordată la început, realizând că acea ploaie cu gheață din seara trecută se oprise.

Mirosul masculin al celui care dormea lângă ea îi amintea plăcut de felul în care făcuseră dragoste și se înfioră la gândul a ceea ce-o aștepta în viitor alături de acest bărbat. Ar fi vrut să-l trezească, să facă din nou dragoste cu el, să-i spună tot ce nu putuse să-i spună până acum. Să-i spună că-l iubește că... dar îi va spune și adevărul. Trebuia s-o facă.

Instinctiv își ridică mâna să vadă cât este ceasul, dar își lăsase ceasul pe noptiera din camera ei. Era devreme încă. Va vorbi mai târziu cu Joseph. Chiar acum trebuia să se întoarcă în camera ei, să fie găsită de Jessie, ca în fiecare dimineață.

Cu grijă se desprinse din brațele lui Jospeh. Totul o făcea să dorească să mai stea să se bucure din nou alături de el de pasiune. Se opri în cadrul ușii să-l mai privească încă o dată bărbatul cu care ajunsese în cele din urmă să facă dragoste. Știa că Joseph o iubește, că nu-i va face niciodată rău. Acum era momentul să-i răspundă cu aceeași dragoste, nu doar într-un act fizic ci în cuvinte și în promisiuni.

Oamenii din orășel avuseseră dreptate. Venea primăvara, soarele avea foarte multă putere în acea dimineață. Joseph se trezise și pornise la lucru, înainte ca Sonny să iasă din camera ei.

Toți oamenii ieșiseră devreme pe străzi, profitând de vremea frumoasă care se anunțase. Soarele strălucitor luase locul furtunilor. Sonny ajunse la clinică, unde așteptau mai mulți pacienți. Toți cei care nu veniseră cu o zi înainte din cauza vremii rele, sosiseră acum.

Ea și Joseph nu spuseseră nimănui că-și petrecuseră noaptea împreună, dar schimbaseră surâsuri cu subînțeles între ei în timp ce tratau diferitele boli ale pacienților.

Sonny își făcea treaba luând analizele pacienților, luându-le temperatura altora, notând simptomele pe care le prezenta fiecare. Era fericită că venise multă lume la clinică, de fapt era fericită pentru tot ce i se întâmpla în ziua aceasta amintindu-și cum făcuse dragoste cu Joseph cu o noapte în urmă. Singurul ei motiv de supărare era că nu va avea nicio clipă ca să fie singură cu el. Iar acum, după cum hotărâse voia să-i spună totul.

Chiar când ieși din sala de examinare, auzi zgomote și râsete în hol. Se grăbi într-acolo unde văzu o echipă de la știri care invadase clinica, cameramani și reporteri.

Joseph discuta cu ei, cu spatele spre ea. Prinse o parte din ce spunea reporterul că Joseph ajutase la prinderea unor hoți în timpul nopții. Reporterul îi ținea lui Joseph microfonul.

– De când știați că șeriful este implicat în trafic de droguri?

Joseph începu să vorbească.

– Îl suspectez de ceva vreme, le explică Joseph. Dar trebuia să am o confirmare înainte de a face acuzații la adresa

șerifului Martinez. Imediat ce am avut-o, am informat oficialitățile.

– Și acestea au acționat imediat? Joseph scutură din cap.

– Au făcut investigații mai întâi. Când am văzut că au trecut câteva săptămâni fără să ia nicio măsură, am sunat din nou la FBI. Apoi, seara trecută, mi s-a spus că erau pe punctul de a-l prinde pe Martinez și pe complicii lui, chiar în acțiune.

Așadar, acela a fost telefonul pe care l-a dat Joseph când au adus-o pe Merced în casa lui. Satisfăcută de cele întâmplate, Sonny se retrase în spatele biroului său.

Joseph răspunse unui tir de întrebări, apoi pacienții care așteptau acolo îl declarară erou. Bătură din palme și camera înregistră tot ce se petrecea acolo. Chiar după plecarea echipei de filmare, Jospeh continuă să primească întrebări de la pacienții săi. Oamenii nu erau obișnuiți cu atâta larmă și acțiune în micul lor oraș, unde nu prea se întâmpla nimic.

– Eroul meu, îi șopti Sonny. Joseph se încruntă și luă un alt pacient la consultație. Ea îi zâmbi. Martinez o făcuse întotdeauna să nu se simtă în largul ei încă de la sosirea aici. Era bucuroasă că scăpase de el, dar ceva despre brusca notorietate a singurului medic din Peldano Desnudo o făcu să nu se mai simtă la fel de bine. Ea venise aici pentru că era un loc retras.

Ziua trecu, mulți pacienți apărură. După prânz parcă veniră chiar mai mulți unii din ei aduși de veștile apărute la televizor.

După– amiază apăru și Twoey. Își scoase pălăria și i se adresă lui Sonny:

– Unde este eroul nostru?

– O, ai aflat? începu Sonny: salvează pacienți, salvează orașe, care este diferența? Twoey zâmbi.

– Noi doi ne intuim perfect, Sonny Smith. Eu mă gândeam chiar că tu, cu numele pe care-l ai, ești urmăritul care se ascunde în orașul nostru. Pe tine te-a prins doctorul, sau nu încă? Sonny simți cum obrajii i se colorară brusc. Oare Joseph îi spusese despre noaptea trecută? Apoi renunță la a se mai gândi. Poate Twoey făcuse doar o glumă.

-Mă duc să-l chem pe Joseph, îi spuse.

– Nu te deranja. Twoey o prinse de braț ca s-o oprească. Spune-i că dau o mică petrecere în seara asta. Am invitat tot orașul. Și copiii. Apoi zâmbi; cine vrea să-și aducă și câinele este binevenit.

Sonny știu imediat la ce se referea:

– Și profesorii? Twoey zâmbi.

– Plecați mai devreme de aici, pentru că vă aștept la petrecere. Doamnele au început deja să pregătească mâncarea. Corrinne și Barry mi-au pus la dispoziție tot ce-mi trebuia de la magazinul lor, iar Loretta a făcut o prăjitură specială. S-a îndreptat spre ieșire apoi s-a oprit din nou cu mâna pe clanța ușii. Arătai destul de bine la știri. O dovadă în plus că orice erou are în spate o femeie grozavă. Apoi Twoey își ridică pălăria în semn de salut și plecă.

Uluită, Sonny își aminti. În timpul filmărilor se aflase într-adevăr în spatele lui Joseph. Se simți cuprinsă brusc de teamă, dar fiind prea ocupată nu avu timp să examineze ce simțea.

Mult mai târziu, soarele după– amiezii se ascunse în cerul acoperit de nori. Sonny se simțea ciudat; nesigură pe sine, dar și fericită. Încercă să ignore nesiguranța. Se simțea și cam obosită. Cu siguranță, nu regreta noaptea petrecută cu Joseph, dar nu prea dormise.

Joseph ieși din sala de consultații și închise ușa scrutând repede holul ca să vadă dacă mai erau pacienți. Observând cu mulțumire că erau singuri, o prinse în brațe o strânse la piept și o privi cu dragoste:

– Am apucat să-ți spun astăzi că ești frumoasă?

Sonny îi zâmbi și fericirea o cuprinse, alungându-i toate temerile, toate ezitările.

– Twoey va da o petrecere în seara asta în onoarea ta. A invitat tot orașul. Ne așteaptă direct de la lucru.

– Am sperat că vom da noi propria noastră petrecere, zise Joseph sărutând-o.

– N-am știut că este atât de ușor să obții programare la o oră atât de târzie la medic, îl necăji ea.

– Tu, Rază de Soare nu vei avea niciodată nevoie de programare,

Iubirea pe care i-o citi în priviri îi dădu puterea lui Sonny. Nu mai putu să aștepte. Trebuia să-i spună adevărul.

– Joseph, trebuie să discutăm. Cuvintele ei sunară mult mai serios decât și-ar fi închipuit.

El păru surprins și se întunecă. Apoi se crispă și o eliberă:

– Sigur. Vom vorbi mai târziu, vor mai veni pacienți. Apoi plecă, lăsând-o în mijlocul sălii de consultații.

Ultimul pacient plecă abia la ora șase, iar Joseph insistă ca ea să se ducă înainte.

– Mai am niște fișe de completat, îi spuse. Voi veni și eu cât de repede.

În clipa aceea, apărură Jessie și Merced, iar Joseph fu nevoit să se întoarcă din drum.

– Anna tocmai punea mâncarea în mașină, le spuse Merced. Dacă vrei să te duci cu ea, trebuie să te grăbești.

– Tu nu mergi? o întrebă Sonny, realizând imediat că nu trebuia lăsată singură.

– Nu. Anna mă lasă acasă în drumul spre Twoey.

– Te duci acasă? o întrebă Sonny îngrijorată. Apoi se întoarse spre Joseph: crezi că este o idee bună?

El veni mai aproape.

– Nu Jim a fost cel care a lovit-o pe Merced, Sonny, îi spuse Jospeh. A fost Martinez și acoliții lui. Jim este închis, dar va fi eliberat în câteva zile. Îți amintești când a avut nasul spart? Dimineață, Merced mi-a spus că el a încercat să iasă din cercul de traficanți de droguri al șerifului. De aceea, când ea a încercat să se răzvrătească împotriva lui Martinez, a fost lovită.

Sonny îl privea uluită.

Joseph continuă:

– Am început să bănuiesc asta în seara în care ea insista că nu Jim a lovit-o. Tocmai de aceea am sunat din nou la FBI. Apoi se întoarse spre Merced; cu toate astea, insist să-l părăsești pe Jim. Nu știu ce viitor poți avea alături de un om care intră în astfel de anturaj.

Între timp, Anna claxona de afară, iar Sonny plecă, deși nu prea avea chef s-o facă, dorindu-și să poată rămâne cu Joseph, sau măcar să-l poată săruta de rămas -bun, dar simțindu-se jenată s-o facă în prezența altora. Se întrebă ce se întâmplase cu el. Fusese tăcut toată după– amiaza și între ei se ridicase un zid.

Odată ajunsă acasă se schimbă și fiind grăbită de Anna se urcă repede în mașină. Petrecerea începuse deja când au ajuns. I se păru c-a trecut foarte mult timp până când a apărut și Joseph, are a fost îndelung acalmat de un grup de prieteni. El s-a scuzat pentru întârziere, spunând că trecuse mai întâi pe la Delores și copilul ei nou– născut. Cei prezenți începură să toasteze cu șampanie, sărbătorind eroismul lui Joseph.

După bufetul pregătit de Anna și prăjiturile Lorettei, bărbații începură discuții interminabile. Apoi, cineva sugeră o partidă de biliard.

– Tu vei fi partenera mea, îi spuse Twoey Katiei Salgado.

Frumoasa educatoare scăpă imediat de mister Peabody din poală.

Joseph se uită la Sonny, dar nu-i spuse nimic și luă un tac.

Sonny se simți brusc tristă și părăsită.

Twoey își merita fericirea de acum, dar și ea voia să fie fericită. Joseph o evită toată seara, iar ea nu știu din ce motiv.

Apoi Anna trecu în revistă încăperea.

– Locul ăsta este plin de dezordine. O să aducem alte farfurii curate pentru Twoey înainte de a pleca acasă.

Sonny se duse s-o ajute. Când plecă ducând în brațe un maldăr de farfurii murdare simți că Joseph o urmărește cu privirea. Ce se întâmplase cu el? Începu să se teamă. Joseph începuse să se comporte ciudat imediat ce-i spusese că aveau de discutat. Poate că nu era serios. Poate faptul că făcuseră dragoste nu însemnase mare lucru pentru el. Îi spusese c-o iubește, dar poate nu vorbise serios. Vechile îndoieli puseră din nou stăpânire pe ea.

În bucătărie observă că Jessie era cam somnoroasă.

Își mângâie copila pe creștet. Jessie se jucase cu ceillați copii, care plecaseră deja acasă cu părinții lor. Era aproape zece, iar a doua zi fetița trebuia să meargă la școală.

Anna păru să-i citească gândurile.

– Plecăm imediat ce termin vasele.

Sonny păru paralizată de o singură întrebare; trebuia să-i spună lui Joseph că plecau?

Să-l invite și pe el să meargă?

Se uită în încăperea unde toți jucau biliard. Katie părea foarte mulțumită alături de Twoey, care o ținea după umeri.

Doar Joseph era singur. Când ridică ochii îi aruncă o privire rece. Apoi privirea lui se mută asupra lui Twoey cu care începu să vorbească și să râdă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Sonny își ajută fiica să-și îmbrace paltonul, iar Anna anunță că plecau. Grupul care juca biliard ridică spre ei chipuri vesele.

– Da, curând vom pleca toți, spuse și Corrinne.

– Numai după ce terminăm jocul acesta, zise Twoey. Am pus o miză mare în joc, sau ați uitat?

– Ei, noi plecăm, spuse Anna.

Joseph păru să ezite.

– Vin și eu imediat ce terminăm jocul, i se adresă mătușii sale. Evită privirea lui Sonny. Să conduci cu grijă îi mai spuse Annei.

Ajunse acasă Sonny își culcă fiica, apoi se culcă și ea alături. Se hotărî să stea așa până va auzi c-a venit Joseph și se va duce să discute cu el.

A doua zi dimineață, telefonul sună tocmai când Jospeh intră în bucătărie, unde se aflau Anna, Sonny și Jessie. Venea de afară, avea cizmele ude de zăpadă.

Apoi Joseph închise telefonul și se întoarse spre ele cu un zâmbet fericit:

– A venit noul șerif. Este Ben Gamble de la Crow's Peak. Ți-l amintești, Anna? Cu mine a născut soția lui primii cinci copii.

– Mi-l amintesc, zise Anna. Dar aici, în casa noastră eu sunt șeriful, și-ți spun să ieși cu cizmele ude din bucătăria mea!

Joseph îi aruncă o privire piezișă, apoi îi zâmbi. Acest lucru pe ea o umplu de speranță. Indiferent ce hotărâse în privința ei, indiferent dacă era adevărat când îi spusese c-o iubește, ea îi va mărturisi acum adevărul. Trebuia s-o facă pentru binele ei.

Brioșele făcute de Anna pentru micul dejun părură să-l înveselească. Curând se auzi claxonul autobuzului lui Twoey care ducea copiii la școală. Sonny înghiți ultima bucată de brioșă și porni spre autobuz.

Twoey îi întinse o casetă video.

– Tu și Joseph sunteți subiectul de discuție al întregului oraș astăzi.

– Mulțumesc, zise Sonny luând videocaseta din mâna lui. Îi făcu semne lui Jessie, care discuta veselă cu colegii ei, apoi intră repede în clinică, scuturându-și umbrela de zăpadă.

Când îi arătă Annei videocaseta, femeia vru s-o vadă imediat. Apoi îl strigă și pe Jospeh. Priviră toți cum Joseph, care arăta foarte bine, răspundea întrebărilor reporterului. După interviu apăru o hartă pe care era evidențiată localitatea lor.

– Cu siguranță, vom avea mai mulți turiști anul acesta, zise Anna cu mândrie.

Sonny nu era la fel de fericită. Peldano Desnudo este acum pe hartă, se gândi ea. Cuvintele lui Twoey îi răsunau în minte. Chipul ei apăruse pe casetă împreună cu alte detalii privind localitatea. Brusc îi apăru în fața ochilor chipul lui Cliff cu părul lui blond auriu scos pe fereastra limuzinei în Seattle.

Dintr-o dată se simți paralizată de frică. O va găsi din nou.

– O, nu! exclamă Anna, s-au ars brioșele mele. Femeia se repezi la bucătărie.

Când Joseph se întoarse cu fața spre ea, Sonny îl prinse cu ambele mâini de brațe, cu disperare în priviri. Fiind prea speriată pentru ea și fiica ei începu:

– Joseph, eu... trebuie să-ți spun ceva foarte important. Eu...

– Va trebui să mai aștepți, zise el. Nu am timp acum.

Joseph se așteptase ca în această dimineață ea să-i spună că n-ar fi trebuit să facă dragoste cu el, că se simțea vinovată, că nu venise momentul încă... la naiba! Nu putea să accepte acest adevăr nici măcar în gând.

– Trebuie să mă duc imediat la Delores.

Zgomotul făcut de cizmele lui pe podea îi accentuă lui Sonny tristețea și uscăciunea din suflet.

Joseph își luă haina și căciula, ieși din casă și se îndreptă spre masina. Realiză că nu putea amâna inevitabilul, n-o putea determina pe Sonny să rămână aici, dacă ea nu dorea asta.

Pe la jumătatea drumului spre Delores, realiză brusc că nu avea nici un motiv să se ducă la ea; atât mama cât și copilul erau perfect sănătoși. Cu toate acestea vestea despre arestarea șerifului o destabilizase emoțional. Ea îi spusese cu o seară în urmă că bănuise mereu ceva neclar în legătură cu accidentul care-l transformase pe Twoey în invalid , în care

murise fratele ei. Acum știa. Ceea ce-i spusese fratele ei despre Martinez cu o zi înainte să fie omorât căpătase sens.

Joseph își înăbuși mânia. Probabil, William știuse ceva despre Martinez și operațiunile lui ilegale. Un om bun murise din cauza acestui șerif corupt și altul rămăsese infirm. Și câte alte vieți ruinase Martinez prin traficul de droguri!

Joseph oftă și strânse volanul în mâini.

Bine că măcar acum se terminase! Martinez era închis acum, iar la finalizarea anchetei dacă era găsit vinovat și de crimă urmă să rămână tot restul vieții după gratii.

Întoarse mașina, simțind că trebuia să asculte ce voia să-i spună Sonny. Când ajunse în fața casei observă însă că mașina Annei nu se afla acolo. Unde naiba se dusese mătușa lui pe o vreme ca asta?

Intră în casă și o găsi pe Anna în bucătărie.

Ea se întoarse surprinsă.

– Joseph! Te-ai întors?

– Unde-ți este mașina, Anna?

– A luat-o Sonny, ca s-o ducă pe Jessie..

– Unde s-o ducă? pe vremea asta?

– Joseph, stai jos. Sonny mi-a spus câte ceva despre viața ei. A încercat să-ți spună și ție dar n-ai vrut s-o asculți. Nu este cine ne-a spus... o cheamă Sonia. Smith este numele pe care a reușit să și-l treacă pe actele false pe care le are. Joseph, Sonny a avut probleme mari cu soțul ei, care o bătea foarte des. De la divorț, se ascunde de el. Spune că, la Seattle, omul

acela a găsit-o. De aceea a căutat o slujbă atât de departe, sub un nume fals.

– Fostul soț? Soțul ei a murit, Anna!

– Nu. Ne-a spus asta ca să nu aflăm că se teme c-o va găsi aici. N-o poți învinui că ne-a mințit... îi este atât de teamă...

– Ar fi trebuit să știu asta! se revoltă el la gândul că micuța lui, Sonny, fusese supusă violeței.

– Joseph, continuă Anna. După ce-a văzut caseta aceea, Sonny se teme că omul acela o va găsi și aici. De asta și-a dus singură fetița la școală.

– Dar ea nu poate să conducă pe vremea asta! exclamă Joseph. Mă duc după ea.

Sonny gonea pe șosea, cu toate că drumul era alunecos și risca foarte mult. Deodată auzi zgmotul făcut de motorul altei mașini care se ținea după ea de ceva vreme. Nu o vedea prea bine cu toate că ștergătoarele mașinii funcționau destul de eficient. Era o mașină argintie care micșora vizibil distanța dintre ei. Când o ajunse din urmă și reuși să vadă chipul șoferului, îngheță. Era chipul inconfundabil al fostului ei soț. O găsise!

Cliff era pe urmele ei din nou! Dacă nu reușea să scape cumva de el, o va ucide, cu siguranță. În clipa aceea mașina lui Cliff o lovi puternic pentru a o scoate de pe șosea. Mașina Annei, destul de puternică, derapă puțin, iar spatele îl lovi pe Cliff. Împroșcă zăpada pe lateral. Sonny continuă să meargă cu viteză, apoi opri brusc din cauza drumului mult prea

alunecos și opri motorul. Întinse mâna să vadă dacă ușile mașinii sunt blocate și zări prin zăpadă chipul lui Cliff în fața mașinii.

– Bună, Sonia. Își șterse cu o mișcare zăpada care-i căzuse pe față.

– C...Cliff, reuși să murmure.

Se gândi în clipa aceea că nu avea rost să țipe. Era prea târziu; n-avea cine s-o audă. Coborî din mașină și trecu pe lângă el.

Cliff aținti pistolul asupra ei.

– Ai crezut c-o să scapi, nu?

La naiba cu el! Luptând pentru propria-i viață, Sonny îl lovi cu piciorul, lucru care-l luă pe nepregătite și Cliff scăpă pistolul. Sonny se aruncă la pământ și-l luă. Se gândi că-l putea folosi împotriva lui, dar nu era ucigașă. Cu ultimele puteri, vru să plece înapoi la mașină. Dar Cliff o prinse din spate și o lovi de capota mașinii. Simți o durere cumplită, dar reuși să îndrepte pistoul asupra lui și să strige:

– Pleacă de aici! Lasă-ne în pace!

Oare chiar îl va putea împușca? Zgomotul unei mașini se auzi la distanță.

– Nu ești în stare să tragi, Sonia!

Zgomotul motorului se auzi tot mai aproape.

– Văd c-ai mai căpătat nerv de când ne-am văzut ultima oară, Sonia, dar nu ești în stare să mă omori!

Joseph conducea cu mare viteză, cu gândul la Sonny.

Poate nu va pleca. Poate-i va spune că-l iubește și ea. Trebuia s-o găsească, să vorbească neapărat cu ea, cât mai repede.

Deodată, după o curbă ceea ce văzu îl făcu să gonească și mai repede. Apăsă cu toată convingerea pe accelerație și abia evită să-l calce pe omul din mijlocul drumului de lângă mașina Annei, pe care Sonny îl țintea cu un pistol. Dar înainte ca el apuce să intervină, se auzi un zgomot asurzitor. Joseph se repezi spre ea și o prinse în brațe. O strânse la piept, iar ea realiză disperată că-l împușcase pe Cliff. Se lăsă prinsă în brațe de Joseph, care o duse la mașina lui și o înveli într-o pătură.

– Crezi c-a murit? îl întrebă.

– Nu cred, dar acum nu mai vorbi, stai aici ca să te încălzești puțin. Joseph luă trusa și telefonul celular. Dădu drumul la radiatorul mașinii . După câteva minute apăru mașina șerifului și văzu cum îl urcară pe Cliff în ea. Apoi îl auzi pe acesta spunându-i lui Joseph că pe Cliff îl va închide într-o celulă până atunci. Văzându-l pe Joseph venind spre mașină îl întrebă:

– Crezi că va trăi?

– Cum să nu? Glontele abia l-a atins!

Privindu-l, Sonny realiză că Joseph știa adevărul.

– O să-ți curăț rănile când ajungem acasă, îi spuse el.

– Joseph... începu ea. Eu...

– Gata, nu este nevoie să vorbești acum. Anna mi-a spus totul. Am doar două întrebări.

– Care?

– M-ai mințit, Sonny. De ce n-ai avut încredere în mine? Aș fi făcut orice ca să te protejez.

– Îmi pare rău... Nu m-am simțit prea bine că am ascuns adevărul de tine, Joseph, dar am mai avut probleme din cauză că am avut încredere în oameni. Și la început nu te cunoșteam.

– Bine, Sonny, lasă asta acum. Trebuie să te duc acasă, să te pansez, apoi să dai niște declarații.

– Da, spuse ea printre suspine.

– Ar mai fi ceva... zise el.

– Ce anume? întrebă Sonny.

El o prinse în brațe.

– Dacă sunt norocos, îți vei schimba din nou numele de familie, de data asta pentru totdeauna.

Joseph o sărută, iar ea îi răspunse din toată inima. Îi trebui un minut ca să înțeleagă ce voise să spună.

– Ce nume îmi prescrii?

El zâmbi.

– Ce zici? Delaney ți-ar surâde?

– Cred că voi urma... sfatul medicului.

Sfârșit